FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

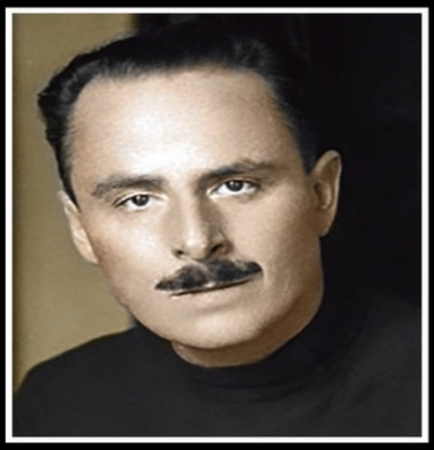
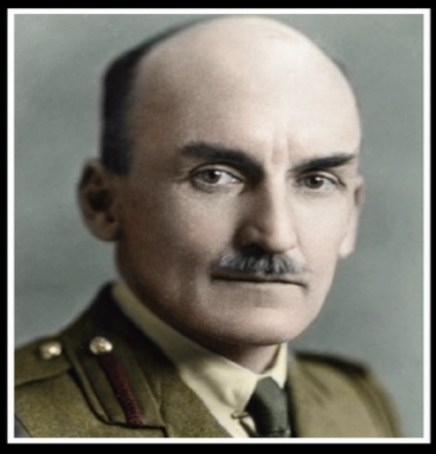

Volume One

Machine Translated by Google

Ahots faxistak

'Fascist Quarterly' aldizkariko saiakerak 1936-1940

Lehen liburukia

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Ahots faxistak

'Fascist Quarterly' aldizkariko saiakerak 1936-1940

Lehen liburukia

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd

Eskubide guztiak erreserbatuta. Liburu honen zatirik ezin da inola ere erreproduzitu inolako formatutan, bide elektroniko edo mekanikoetan, fotokopiak, grabazioak edo informazioa biltegiratzea eta berreskuratzea barne, argitaratzailearen idatzizko baimenik gabe.

Sanctuary Press Ltd.
Shelton kalea 71-75
Covent Garden
Londres WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Helbide elektronikoa: info@sanctuarypress.com

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

FAXISTA AHOTSAK - LEHEN BOLUMENA

Edizio honek honako autoreen saiakerak ditu:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

Franco jenerala J.

F. C. Fuller jeneral nagusia Joseph

Goebbels J.K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Robert Ley

doktorea Francis

Mcevoy Sir Oswald

Mosley Ezra Pound

Vidkun Quisling

Alfred Rosenberg

Arthur Reade Anne

Seelig-Thomann

Claud Sutton Alexander

Raven Thomson

A. Yusuf Ali

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Edukien taula

Ahots faxistak

Faxismoaren Filosofia Sir Oswald Mosley-k idatzia Alemania
eta bere emakumeak Anne Seelig-Thomann-ek idatzia Zer da
sozialismoa? Joseph Goebbels-ek idatzia
Munduko Filosofia eta Kanpo Politika Alfred Rosenberg-ek idatzia
Faxismoa, emakumeak eta demokrazia Norah Elam-ek
idatzia Precious Acres Jorian Jenks-
ek idatzia Hitlerren Berchtesgaden Alemania Berriaren idilioa Joan Morgan-ek
idatzia Eskandinaviako Mundu Federazioa Vidkun Quisling-
ek idatzia Faxismoaren Interpretazio Bat Claud Sutton-
ek idatzia Espainiako Gerra JFC Fuller jeneral maiorra Franco
jeneralaren hitzaldia Ortologia
Ekonomiko baterantz Ezra Pound-ek idatzia Beheraldiaren
arrazoiak A. Raven Thomson-ek idatzia Iraultza
Traizionatua Ezra Pound-ek idatzia
Marxismoa, gainbeheraren doktrina Francis Mcevoy-ek idatzia
Etsaia Liberalismoa da J.K. Heydon-ek idatzia
Thomas Carlyle - Sozialista Nazionala William Joyce-k idatzia
William Morris - Sozialista Nazionala Arthur Reade-k idatzia
Juduen mitoa “Scepticus”-ek idatzia
Mundu Musulmana eta Palestina, A. Yusuf Ali-k idatzia
Faxismoa eta Dialektika, A. Raven Thomson-ek idatzia
Lurzoruaren Desogeitatuak, Francis Mcevoy-k idatzia
Enpresa Ekonomia, A. Raven Thomson-ek idatzia
Nazien Mugimendua Perspektiban, James Drennan-ek idatzia
Gizarte Demokrazia Gainbeheran, John Beckett-ek
idatzia Faxismoa eta Gerra, JFC Fuller Jeneral Nagusia,
Aurrera Faxismoan, Oswald Mosley-k idatzia
Poztasunaren Bidez Indarra, Robert Ley doktoreak
idatzia Alemaniako Neguko Laguntza Lana, Max Hunger-ek idatzia

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Faxismoaren Filosofia Sir Oswald Mosley-ren eskutik

Sir Oswald Mosleyk English Speaking Union-en 1933ko martxoaren 22an, asteazkenean, emandako hitzaldia izanik.

Ozure aurkariek diote faxismoak ez duela inolako jatorri historikorik edo filosofiarik, eta arratsalde honetan nire lana da faxismoak historian sustrai sakonak dituela eta espekulazio-gogoaren hegaldi onenetako batzuek eutsi diotela iradokitzea. Jakina, badakit ez dela filosofia handirik lotzen eguneroko prentsaren zutabeetan gure jarduerekin, eta "Faxismoaren Filosofia"ri buruzko hitzaldia eman behar nuela irakurri zenuenean, ziurrenik askok esan zenuten: "Zer zerikusi du gangster honek filosofiarekin?". Hala ere, uste dut sinetsiko duzuela jendearen gogoaren ispilu handi horiek ez dutela beti isla zehatza ematen, eta gure aurrerapenaren une zirraragarrienak bakarrik irakurtzen dituzun arren, badira beste une batzuk, pentsamenduan eta kontzepzio eraikitzailean sakontasun pixka bat dutenak. Orain arte neurri batean egia da filosofia faxistak ez duela forma oso zehatz eta definitu bat hartu, baina gogoratu behar duzue fede faxistak hamar urte baino gehiago besterik ez duela existitu: azken hamarkadako hazkundea da. Hala ere, bere oinarri filosofikoa dagoeneko formulatu daiteke, eta hori historiako beste edozein fede politiko handitan izandako garapen berdina baino askoz denbora laburragoan gertatu da. Hainbat herrialde handitan mugimendu faxistak berak botererantz abiadura izugarrian aurrera egin duen bezala, fede faxistak eta filosofiak, kontzepzio iraunkor gisa, bizitzarekiko jarrera gisa, askoz azkarrago aurrera egin dute fede zaharren filosofiek baino. Hartu Liberalismoa: oso denbora tarte luzea igaro zen Voltaire eta Rousseau bezalako gizonen idazkien eta XVIII. mendearen amaieran eta XIX. mendearen hasieran ingeles estadistaren eskuetan liberalen kredoaren azken eraketaren artean.

Izan ere, mugimendu politiko eta asaldura psikologiko handi hauek oso poliki kristalizatu ziren pentsamendu-sistema zehatz batean, baita ekintza-sistema batean ere; eta faxisten kasuan, ziurrenik nahiko laster espero daiteke hamar urteren buruan forma kristalizatu konkretu bat hartzea. Hala ere, uste dut filosofia faxista termino ulergarrietan adieraz daitekeela, eta garai honetako pentsamenduari ekarpen guztiz berria egiten dion arren, frogatu daiteke bai jatorria bai euskarri historikoa iraganeko pentsamendu finkatutik datozela.

Lehenik eta behin, ekintzaren filosofia gehienak aurreko garai bateko kultur gatazken sintesi batetik eratorriak direla iradokitzen dut. Kulturaren, pentsamenduaren, espekulazio abstraktuaren aro batean bi kultura handi antitesi zorrotzean aurkitzen dituzunean, hurrengo ekintzaren aroan, normalean, praktikan, bi antitesi zorrotz horien arteko sintesi bat aurkitzen duzu, eta horrek ekintzaren kredo praktiko batera eramaten du. Kontzepzio honek, neurri batean, Spengler-en ikuspegia iradokitzen duela iruditu ko zaizu; eta egia da filosofo alemaniar handiak beste edozeinek baino gehiago egin duela pentsamendu faxistaren atzeko plano zabala margotzeko. Baina atzeko plano oso zabala da. Munduko historiaren atzeko plano handia da, eta bertatik sortzen da iradokizun faxista bat.

Ez askoz gehiago. Eta agian berezko pesimismoak eragozten dio gaiari hurbiltzea, eta, aldi berean, apalki iradokiko nizuke zientzia modernoaren eta garapen mekanikoaren ezjakintasun osotik datorrela.

Spengler-en betaurrekoetatik begiratzen baduzu, ziur aski ondorio honetara iritsiko zara: ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

muturreko pesimismoa, gizakiaren eskuetan lehen aldiz pobreziaren arazoa erabat ezabatzeko gaitasuna jartzen duen faktorea ezkutatzen baitute. Eta uste dut gure filosofo alemaniarrak faktore berri izugarri honen gaizki-ulertua dela bere ondorio pesimistara eramaten duena. Hala ere, horrek ez du inola ere baliogabetzen munduko pentsamenduari egindako ekarpen izugarria.

Zuzen ondorioztatuko duzu nire iradokizuna, itxuraz antitetikoak diren kulturak ezkontzearena, ekintzaren ondorengo aroan garai hartako seme-alaba filosofiko bat sortzea ekarriko duena, ekintzan adierazten dena, Spenglerren pentsamendutik eratorria dela. Baina uste dut tesi horrek nola funtzionatzen duen praktikan faxisten kasuan erakuts dezakedala. Iradokiko nizuke azken mendean, borroka intelektual nagusia Nietzscheren pentsamenduak bi mila urteko kristau zibilizazioan izan zuen eragin izugarritik sortu zela. Eragin hori oso poliki gauzatu zen. Bere inplikazio guztiak gaur egun bakarrik ari dira agertzen. Baina pentsamendu modernoan nahi duzun lekura joan, gizakiaren gogoaren eta espirituaren nagusitasunaren aldeko borroka erraldoi horren emaitzak aurkituko dituzu. Mendebaldeari dagokionez, mende askotan zehar giza pentsamendua menderatu zuen erlijio bat zegoen. Eta bat-batean, lehen aldiz, erlijio eta pentsamendu hori eraginkortasunez zalantzan jarri ziren, eta bere oinarriak, momentuz behintzat, astindu egin ziren. Energia amorratuz eta jenio apartekoz salatu zen, funtsean salatu zen.

Ez naiz ni neu ari —geroago ikusiko duzuen bezala— kristautasunaren aurkako argudioa aurkezten, Nietzsche-ren eta kristau-doktrinak sintetizatzeko gai direla erakutsiko dizuedalako nola uste dudan. Baina puntu honetan beharrezkoa da bi kredo hauen arteko funtsezko desberdintasunak aztertzea, eta desberdintasunak non pilatu diren eta antzekotasunak non agertzen diren ikustea.
Nietzschek, dakizuen bezala, kristau pentsamenduaren oinarri osoak zalantzan jarri zituen. Funtsean, hau esan zuen: «Hau esklaboaren eta ahularen erlijioa da. Hau da bizitzatik ihesi doazen pertsonen fedea, errealitateari aurre egin nahi ez diotenak, amets bateko beste bizitza batean salbazioa bilatzen dutenak —hemen lurrean eurenganatzeko ez bizitasunik ez gizontasunik ez duten salbazioa—. Ahultasun eta amore emateko espiritu batetik dator». Esaldi bikain batean salatu zuen, ondo gogoratzen badut, «gizateria kateatu eta ahuldu zuen erlijioa» bezala.

Eta fede horren ordez, supergizakiaren kontzepzioa sortu zuen, zailtasunei, arriskuei aurre egiten dien, gauza materialen eta ingurunearen zailtasunen bidez aurrera egiten duen gizakia, lortzeko, irabazteko eta hemen lurrean bere mundu propioa sortzeko. Oinarri osoaren aurkako erronka bat izan zen, ez bakarrik pentsamenduarena, baita bizitzarena ere. Eta munduaren pentsamendua oinarrietaraino astindu zuen. Garai hartan eztabaida horrekin serio kezkatuta zeudenentzat iruditu behar izan zen kredo horietako bat edo beste garaile atera behar zela, eta bat edo beste hil behar zela; doktrina kontrajarri horien edozein konbinazio, edozein sintesi guztiz ezinezkoa zela.

Orain uste dut, eguneroko bizitzan hain maiz gertatzen den bezala, hain desberdinak diruditen kredoak, egia esan, adiskidetze bat egiteko modukoak direla arretazago aztertzean, eta, hain zuzen ere, sintesi jakin bat egiteko modukoak; eta uste dut erakutsi ahal dizuedala, hain zuzen ere, gaur egungo doktrina faxistan, bi kredoen ezaugarri handien ezkontza osoa aurkitzen duzula. Alde batetik, faxismoan aurkitzen duzu, kristautasunetik hartua, zuzenean kontzepzio kristautik hartua, zerbitzuaren ikuspegi izugarria, auto-abnegazioarena, auto-sakrifizioarena besteen kausan, munduaren kausan, zure herrialdearen kausan; ez hainbeste banakoa ezabatzea, baizik eta banakoa bera baino askoz handiagoa den zerbaitetan fusioa; eta faxismoaren oinarrizko doktrina hori duzue —zerbitzua, auto-errendia— faxistak kausa handiena dela uste duenari.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

eta munduko bulkadarik handiena. Bestalde, Nietzsche-ren pentsamendutik hartuta aurkitzen duzu birilitatea, gizateriaren martxa oztopatzen duten gauza guztien aurkako erronka, amore emateko doktrinaren uko absolutua; oztopo guztiei aurre egiteko eta gainditzeko gaitasun sendoa. Izan ere, indartsuak diren eta autolaguntzan dabiltzan gizonen doktrina bat sortu duzu, eta hori da faxismoaren beste ezaugarri nabarmena.

Beraz, bi doktrina handi horien arteko nolabaiteko ezkontza aurkitzen dugu —uste dut esan dezakedala— gaur egungo faxismoaren kredo praktikoan adierazten dela. Eta hori, hain zuzen ere, bizitzarekiko dugun jarrera osoan islatzen da. Izaera orokorraren xehetasun txikienetaraino eraman dezakegu. Kontzepzio zabalenetik eta abstraktuenetik hasi eta eguneroko bizitzako gauzarik xeheenetaraino irits gaitezke.
Gure herri guztiari zerbitzu publikoaren kontzepzio nagusi bat eskatzen diogu, baina trukean ere ematen diegu eta uste dugu faxismoaren ikuspuntuan Estatuak askatasun absolutua eman beharko lukeela. Bere bizitza publikoan, gizakiak Estatuko kide egoki gisa jokatu behar du, bere ekintza guztietan nazioaren ongizatera egokitu behar du. Bestalde, Estatuarengandik jasotzen du trukean askatasun osoa bizitzeko eta banako gisa garatzeko. Eta gure moralean —eta uste dut agian esan dezakedala praktika pribatua protesta publikoarekin bat datorren moral publiko bakarra dela—, gure moralean edozein galdera moralaren proba bakarra da ea banakoak Estatuari zerbitzatzeko duen boterea oztopatzen edo suntsitzen duen. Galdera hauei erantzun behar die: "Ekintza honek nazioari kalte egiten dio? Nazioko beste kideei kalte egiten die? Nazioari zerbitzatzeko dudan gaitasunari kalte egiten dio?". Eta galdera horien guztien erantzuna argia bada, banakoak askatasun absolutua du nahi duena egiteko; eta horrek ematen dio banakoari Estatuaren peko edozein sistemak edo edozein erlijio-agintaritzak inoiz banakoari eman dion askatasun neurririk handiena, alde handiz.

Proba moral horretara hurbiltzen zena, agian, greziar zibilizazioaren ikuspegia izan zen, zeinaren antolakuntzari dagokionez, noski, gaur egungo faxismoaren ikuskera baino askoz okerragoa ez zen Estatuaren kontzepzioa zuen.

Jarrera horrek, oinarri filosofiko horrek, faxistei gizarte-jokabidearen arau oso argi batzuk ezartzen dizkie, eta horiek gauzen ordenaren aurkako erronka zehatza dira, nahiz eta xehetasun hauetan sakonduko ez dugun, printzipio zabal horiek xehetasunetara murriztu daitezkeela erakusteaz gain. Adibidez, barregarritzat jotzen dugu sistema bat non gizon bati isuna jarri dakiokeen horretarako legezkoa den ordutik aurrera edaria hartuz bere buruari kalte egiteko arriskua ere egiten badio, baina, pertsonaia publiko handiagoa edo txikiagoa den aldetik, zigorgabetasun osoz egin ditzakeen ekintzak Estatuaren egitura osoa mehatxa dezaketenak. Bere buruari kalte txikiena egiteko arriskua hartzen badio, legearen indar osoa mobilizatzen da haren aurka; hala ere, bere gaitasun publikoan Nazioaren bizitza osoa mehatxa dezake: Estatuaren zutabeak berak mehatxa ditzake.

Faxismoaren printzipioa askatasun pribatua eta zerbitzu publikoa da. Horrek, gure bizitza publikoan eta beste gizakiekiko dugun jarreran, diziplina eta neurritasun jakin bat ezartzen digu; baina gure bizitza publikoan bakarrik; eta oso sendo argudiatuko nuke askatasun pribatua izateko modu bakarra gaur egungo munduan dagoen kaos ekonomikotik ordena pixka bat ekartzen zuen antolaketa publiko bat zela, eta antolaketa publiko hori faxismoan berezkoak diren autoritate eta diziplina metodoen bidez bakarrik lor daitekeela.

Alde filosofikora itzuliz, ordea, faxistari bere filosofiak diziplina jakin bat ezartzen diola naturalki aurkitzen dugu bere bizitzan, atletismo ordenatu bat, nik esango nukeen bezala, eta lidergoarekiko konfiantza sentimendua, autoritatearekiko sinesmena, beste mugimendu batzuei arrotzak zaizkienak. Eta hemen Sozialismoaren eta Liberalismoaren oinarrizko printzipioekin talka egiten dugu bat-batean.
Sozialismoa, noski, nabarmen desberdintzen da liberalismotik antolaketa ekonomikoaren kontzepzioan; ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

baina filosofian uste dut sozialista edo liberal gutxi daudela ados ez daudenak benetan jatorri komuna dutela, Voltaire-Rousseauren bizitza-jarreran atzera egiten badugu; eta batez ere azken honengan. Orain, iradoki al dezaket hemen sortzen den oinarrizko desberdintasuna, alde batetik Liberalismoaren eta Sozialismoaren eta bestetik Faxismoaren artean? Rousseau, gure ustez, akats handia egin zuen, edo oso gaizki ulertu zuten. Rousseauk berdintasuna esan zuen. Guk erantzuten dugu: Aukera berdintasuna esan nahi baduzu, bai; gizakiaren berdintasuna esan nahi baduzu, ez. Hori absurdoa da. Nik pertsonalki uste dut, behar bezala irakurtzen bada, Rousseauk aukera berdintasuna esan nahi zuela, Rousseauren eraso nagusia bizi zen sistema dekadentearen aurka zuzenduta zegoela —eta zuzen zuzenduta—. Funtsean, hau esan zuen: “Barreguragarria da Frantziako noblezia alfer eta dekadente honek” (garai hartan zalantzarik gabe bezala) “nazioaren bizitza itotzen ari diren pribilegioak aldarrikatzea. Aukera berdintasuna funtsezko gauza da. Agin dezatela agintzeko egokiak direnek. Inork ez dezala agin dezala bere aitona agintzeko egokia frogatu duelako”. Pribilegioen aurkako matxinada bat zen, talentu eta gaitasun handiko gizona nazio handi baten gaiak zuzendu behar zituen gizona izan behar zela dioen baieztapena. Baina doktrina hori bere ondorengo dizipuluek hartu zuten gizakiaren berdintasuna esan nahi zuelako, gizon guztiak berdinak zirelako.

Eraikuntza horretatik sortzen da falazia osoa, ikusten dugun bezala. Absurdotasun ageriko eta argia da. Gizon bat, gogoz eta gorputzez, izugarri desberdina da besteengandik. Ez da kontua, sozialistek askotan esaten duten bezala, berdintasun moral edo espiritualaren kontua. Hori guztiz bestelako gauza bat da. Moralki eta espiritualki, negozio handi baten zorua garbitzen duen gizona negozio horretako kudeatzailea baino askoz hobea izan daiteke. Baina galdera da, zein gizon den egokia zein lan egiteko. Zein da bete behar duen funtzio egokia? Pertsona batzuk gauza batean onak dira eta beste batzuk beste batean.
Zalantzarik gabe, gizarte-klasearen kontzepzioa guztiz ezabatzen dugu faxismotik, herentziaren aukeran oinarritzen baita; baina esaten dugu pertsona batzuk berez prestatuta daudela gauza batzuk egiteko, eta beste batzuk ez. Eta pentsamendu-oinarri hori hartzen duzunean, demokraziaren kontzepzio osoa zalantzan jartzen duzu.

Munduko edozein gai, konplexua izan arren, edonork, esperientziarik gabea izan arren, konpondu dezakeela dioen sinesmena zalantzan jartzen duzu; eta, hain zuzen ere, argi horretan ikusita, gauza absurdoa da Gobernuko edo beste edozein arlotako teknikari bati urtean bost minutuz gaiari erreparatzen dioten pertsonek irakastea. Ingeniaritza tailer batera sartuko banintz, ingeniaria bere lana egiten ikusiko banu, eta gero nola egin behar duen esaten hasiko banintz, esango lidake —eta arrazoiz— harroputza naizela. Era berean, herrialdearen arazoak batere aztertu ez dituen gizon batek bere garagardo edalontzia mostradorean utzi eta hauteslekuetara joan eta bere herrialdea hurrengo lau urteetan nola gobernatu behar den argibide zehatzak eman behar izatea, ideia absurdoa iruditzen zaigu. "Gizon guztiak berdinak dira eta gizon guztiak berdin gaituta daude edozein gairi buruzko iritzia emateko, baldin eta herrialde baten gobernua bezain gai konplexua bada": hori da Sozialdemokraziak Rousseauren idazkien gainean emandako interpretazioa eta kontzepzio hori, antza denez, absurdua da. Hala ere, sistema demokratiko osoaren oinarri filosofikoa da. Beraz, gizaki guztiak arazo guztiak epaitzeko berdinak direla dioen oinarrizko kontzepzio horri aurre egiten diogu. Aukera berdintasuna hartu eta geure egiten dugu, eta herentzia pribilegiatuaren kontzepzioaren aurka gaude —eta aurka egin behar dugu—.

Gizon batek bere burua frogatu duenean, herrialdeko posturik gorenetara iritsi daiteke, eta gure hezkuntza sistema osoa horrela diseinatu behar da. Baina ez da gailurrean egongo bere aita edo aitona aurretik egon zelako bakarrik. Eta horrela, alde batetik, eskuinaren pribilegioa zalantzan jartzen dugu, eta bestetik, ezkerraren doktrina absurdua, naturaren dohainagatik gizaki guztiak berdinak direla dioena. Orain esan dezakezu, eta agian egia pixka batekin esan,

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

doktrina hauek lehenago entzun dira, hau izan zela bonapartismoaren oinarria, edo are gehiago bere jatorrira itzuliz, zesarismoaren oinarria izan zela.

Jakina, egia da faxismoak zesarismoarekin harreman historikoa duela, baina mundu modernoa antzinako munduko formen eta baldintzetatik oso desberdina da. Antolaketa modernoa zabalegia eta konplexuegia da banako bakar baten gainean bakarrik egoteko, edozein dela ere dohaina. Zesarismo modernoa, gauza moderno guztiak bezala, kolektiboa da. Banakoaren borondatea eta talentua mugimendu faxista bat osatzen duten milaka diziplinatuen borondate eta gaitasunak ordezkatzen ditu. Alkandora Beltz bakoitza zesarismo kolektibo baten zelula indibidual bat da. Diziplina boluntario baten menpe eta biziraupen nazionalaren ideal sutsuak inspiratutako masa dedikatuen borondate antolatuak botere-nahia eta supergizon indibidualaren ordena altuago bat ordezkatzen ditu. Hala ere, zientzia modernoaren armez armatuta dagoen zesarismo kolektibo honek, alde batetik erreakzioarekiko eta bestetik anarkiarekiko antzinako zesarismoak zuen harreman historiko berean dago. Zesarismoa alde batetik espartazismoaren eta bestetik senatu patriziarraren aurka zegoen. Jarrera hori azken bi mila urteetako historia bezain zaharra da. Baina garai haietan falta ziren gaur egun dauden lorpen eraikitzaileetarako aukerak, eta doktrina honen aurreko ebidentziatik atera dezakegun ikasgai bakarra hauxe da: Espartakoren eraginpean mundua erabateko kolapso eta kaosera zihoanean, Spenglerrek beti deitzen zituen "gizaki handi" horiek izan ziren mundua ondoriozko kaosetik ateratzen zutenak eta gizateriari askotan mendeetako bakea eta ordena ematen ziotenak sistema berri batean eta egonkortasun berri batean. Eta hori egin zuten, eta egin dute, mugimendu faxista modernoek, "politikaren eta filosofiaren oinarrizko zenbait datu aitortuz. Berriz ere, bi doktrina kontrajarriak diruditenen ezkontza bat duzu. Askotan leporatzen digute zerbait eskuinetik eta zerbait ezkerretik hartzea. Beno, oso gauza zentzuzkoa da beste fede batzuetatik maileguan hartzea; txarra dena baztertzea eta ona dena mantentzea; eta parlamentu-gogo zaharretik aldentzen zarenean, noski, ikusten duzu horrelako edozein bideren jakinduria. Eta faxismoak, noski, zerbait eskuinetik eta zerbait ezkerretik hartzen du, eta datu berriak gehitzen dizkio aro modernoari erantzuteko.

Faxismoaren sintesi berri honetan, gure egoera hurbilenera hurbilduz, eskuinaren atributua izan den autoritateak, ordenak, diziplinak babestutako egonkortasunaren printzipio handia hartzen dugula ikusten dugu, eta ezkerretik hartzen dugun aurrerapenaren, aldaketa dinamikoaren printzipioarekin lotzen dugu. Kontserbadurismoak —herrialde honetan ezagutzen den izenaz deitzeko— egonkortasunean sinesten du eta ordenan duen sinesmenaren bidez babesten du; baina kontserbadurismoak beti huts egin duen lekua mundu modernoan egonkortasuna aurrerapenaren bidez bakarrik lor daitekeela hautemateko ezintasunean izan da: aldaketari aurre egiteko erresistentzia irmoak kontserbadurismoak gehien beldurtzen duen egoera iraultzailea eragiten duela. Bestalde, ezkerrak beti huts egin du konturatu, bere Rousseau konplexuari esker, aurrerapena lortzeko modu bakarra aldaketa posible egiten duten tresna exekutiboak hartzea dela.

Beraz, ondorio honetara iritsi gara: egonkortasuna izan dezakezula aldaketa ordenatuak egiteko prest bazaude bakarrik, egonkor mantentzeko aro berriko gertakari berrietara egokitu behar duzulako. Bestalde, Ezkerrak nahi duen aurrerapena izan dezakezu aurrerapenaren tresna exekutiboak hartzen badituzu bakarrik, hau da, autoritatea, diziplina eta leialtasuna, betidanik eskuinari bakarrik dagozkiola uste izan direnak. Bi printzipio horiek batuz, fede faxistaren eta antolakuntza faxistaren oinarria lortzen dugu.

Berriz ere esango duzu: “Hau berriro ere Zesarismoa edo Bonapartismoa da. Banakako lidergo kontua izateari utzi dio. Ari garen makinaria handiegia da norbanako bakar batek bakarrik kudeatzeko. Beraz, Zesarismo kolektibo bihurtu da...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

masa antolatu eta diziplinatu baten lidergoa, diziplina borondatezko batean lotuta, sutsuki inspiratzen duten birsorkuntza nazional eta mundialaren idealek. Baina oinarrizko printzipioak berdinak dira; eta, beraz, zure mugimendu faxistak zesarismoak lehenago bete duen helburua bete dezakeen arren, Espartakoren eta erreakzioaren arteko gatazkak sortu duen kaosetik ordena ekar dezakeen arren, urte batzuetarako edo mende batzuetarako bake handia eman diezaiokeen arren munduari, bere baitan darama bere gainbehera, eta ez du benetan lortzen guk uste duguna beharrezkoa dela.

Uste dut kasu horren erantzuna, benetan baliozko kasu bakarra dena, beti lehenago zientzia modernoaren faktorea falta zela dela. Orain faktore guztiz berria duzu. Zure gobernu-sisteman eraginkortasun berri bat sar badezakezu, eta denek onartzen dute mugimendu horiek boterera iristen direnean gutxienez eraginkorrak direla: gobernura urte gutxi batzuetarako botere exekutibo bat eta gauzak lortzen dituen eraginkortasun bat ekar badezakezu, askatu dezakezu —eta askatuko duzu— zientziaren jenio presoa mundu modernoan bete behar duen zeregina betetzeko. Estatuaren eta ekonomiaren egiturari buruzko gure ikuspegi desberdinak edozein direla ere, uste dut denok ados egon behar dugula, munduaren antolaketa zentzudun baten bidez, zientzia modernoaren eta industriaren boterearekin, ekoiztea, behin betiko pobreziaren arazoa konpontzea eta behin betiko ezabatzea pobrezia eta munduko gaixotasunen eta sufrimenduaren ezaugarririk okerrenak.

Beraz, Gobernu modu eraginkor bat izatea posible bada, historian lehen aldiz duzu eskuragarri sistema horretarako, lurraren aurpegia betiko aldatzeko tresna bat. Behin funtsezkoa eginda, zientzia eta teknika modernoak askatu eta beren zeregina bete ondoren, behin zure sistema politiko eta filosofikoa iragankor eta politiko batetik oinarri iraunkor eta tekniko batera aldatu ondoren, ez da gehiago behar izango gaur egungo mundua distraitzen duten politika eta eztabaiden beharrik. Pobreziaren arazoa konponduko da, arazo nagusiak ahalik eta gehien uxatu egingo dira, eta denek dakiten bezala, zientzia modernoa behar bezala mobilizatzen bada. Orduan, gizateria askatuko da bizitzako benetan garrantzitsuak diren gauzetarako.

Beraz, egia bada ere historiaren betiko errepikapenetan fenomeno horietako batzuk munduan lehenago ikusi direla, eta gizateriarentzat onuragarri izan direla, baina inoiz ez dute izan mugimendu exekutibo handiek zientzia eta asmakizun modernoek ematen dieten zeregina burutzeko aukerarik.

Mundu mailako krisi handi baten une batean, azkenean ezinbestean sakonduko den krisi batean, mugimendu bat sortzen da atzeko plano historiko batetik, eta horrek bere sorrera saihestezina egiten du, iragan oso loriatsu batetik eratorritako zenbait ezaugarri tradizional eramanez, baina gaur egungo gertaerei aurre eginez, aro honek bakarrik gizateriari eman dizkion tresnekin armatuta. Tresna eta gertaeraren kointzidentzia berri eta zoragarri honen bidez, aro honetako arazoak gainditu daitezke, eta etorkizuna egonkortasun progresibo batean ziurtatu daiteke. Baliteke hau izatea hilezkorraren azken mundu mailako olatu handia, betiko errepikatzen den Zesarea mugimendua; baina zientziaren laguntzarekin eta adimen modernoaren inspirazioarekin, olatu honek gizateria beste ertzera eramango du.

Orduan, azkenean, 'Zesarismoak', giza espirituaren emanazio indartsuenak, lorpen iraunkorretarako ahalegin handietan, bere munduko misioa beteko du, bere sakrifizioa mendeen arteko borrokan barkatuko du eta bere patu historikoa beteko du. Pobreziatik eta gaixotasunen izugarrikeria eta gaitz askotatik askatu den gizateria batek, zientziaren bidez berriro jaiotako mundu baten gozamenerako, oraindik ere gizateriaren ordena berri eta nobleago baten helburura eraldatutako mugimendu faxista bat beharko du; baina ez duzu gehiago beharko gizon arraro eta kezkagarri horiek ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

borroka eta arrisku egunetan eta iluntasun eta lan gauetan, mundua gauza gorenetara igarotzeko altzairuzko tresna forjatu duzuenoi.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Alemania eta bere emakumeak,
Anne Seelig-Thomann-ek idatzia

Ingalaterrara egindako azken bisitan, emakume ingeles askok galdetu didate Hirugarren Reicheko emakumeen egoerari buruz. Entzun zituzten istorioen arabera, esklaboak baino ez ginela uste zuten. Izan ere, hori argi eta garbi esan zuten, eta bihotz-bihotzez errukitzen gintuztela gaineratu zuten. Esan nahi dizuet zer sentitzen dugun emakume alemaniarrok Reich Berriarekiko, eta emazte eta amekin hasiko naiz.

Historiatik badakigu denok iraultza ororen ondoren konstituzio-forma berriak datozela, eta forma berri horiek sortu dituen matxinada dela eta, oro har, oinarrizko aldaketak aurkitzen ditugu herriaren gizarte-bizitzan ere. Alemaniako sistema berria, "Nazionalsozialismoa", aldaketa ongi etorria izan zen milioika familientzat, gerraren ondorioak izugarri sufritu baitzituzten, ama askoren eta haien seme-alaben bizitza zama bihurtu baitzuen.
Adolf Hitlerren zeregina zen haiei laguntzea eta “hobe dela seme-alabarik ez izatea” dioen ideia hondamendiari amaiera ematea.

Ez dugu ahaztu behar berekoikeria zela sistema zaharraren oinarria, Führerra Reich berria eraikitzera etorri aurretik. Berak sinetsarazi zien emakume alemaniarrei berriro familia dela Estatuaren funtsezko unitatea, eta bertan ama dela nazio-biziraupenaren sinbolo bizia, seme-alaba osasuntsuak haztearen bidez. Amatasunak eta emakumetasunak berreskuratu zuten lehengo esanahia eta aintza.

AMEN ZERBITZUA

1934an Emakumeen Liga Sozialista Nazionala lehen aldiz elkartu zen lankidetza-lan serio baterako, eta Amen Reich Zerbitzua sortu zuen. Zerbitzu hau Ligaren adar guztiek kudeatzen dute, eta emakume guztientzat irekitako ikastaro bereziek osatzen dute, ezkonduak edo ezkongabeak, gazteak zein helduak. 1934az geroztik, gutxienez 600.000 emakume alemaniarrek parte hartu dute ikastaro hauetan, eta etxeko kudeaketan, sukaldaritzan eta joskintzan, baita higiene eta erizaintzako elementuetan ere, irakaskuntza jaso dute. Gainera, gu, alemaniarrak, koloniarik gabeko nazio batekoak garenez, kontuz ibili behar dugu lehengai mota guztiekin, eta ikastaro hauetan emakumeek itxuraz alferrikakoak diren gauzak helburu erabilgarri bihurtzen ikasten dute. Oro har, ikastaro bakoitzak hamar arratsalde hartzen ditu, guztira hogeita lau orduko irakaskuntzarekin.

Ikastaro horren kostua bi eta hiru marko artekoa da herrialdean eta hiru eta bost marko artean hirian. Ordaindu dezaketenek osorik ordaintzea espero da, baina Lan Fronteko Emakumeen Sekzioak eta Ongizate Erakunde Nazional Sozialistak kopuru osagarriak jartzen dituzte ordainketa horiek ordaindu ezin dituztenentzat. Askotan, enpresariak ordaintzen du kopuru osoa ezkontzeko lanetik erretiratzen den neska batentzat. Alemanian ehunka Amaren Eskola daude behin betiko ezarrita, milaka langile boluntarioentzako bokazioa aurkituz tutore, ongizate publikoko irakasle, gazteen lider eta abar gisa.
Horrelako lanak aukera ematen die emakume alemaniar guztiei Estatu Nazional Sozialistaren bizitzan parte hartze aktiboa izateko, emakume orok konturatzen baita bere lana gizonekin batera hartu behar duela, gure nazioaren etorkizunarekiko erantzukizun bera dutenekin.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

EMAKUME LANGILEA

Beste nazioek ez dute ezer gehiago eztabaidatu Hirugarren Reicheko emakume profesionalen eta langileen posizioa baino. Sozialismo nazionalaren aurkariek azpimarratu dute Adolf Hitler boterera iritsi zen unetik aurrera, emakume langile guztiak indarrez kenduko zituztela beren lanbideetatik eta gizonek ordezkatuko zituztela. Izan ere, ezer ezin da egiaren aurkakoagoa izan, industriako eta lanbideetako emakume aktibo guztiak Lan Frontean antolatuta baitaude, eta lehenago enplegatuta ez zeuden baina Reich Berria eraikitzen lagundu nahi zuten emakumeak borondatez sartu ziren Emakumeen Ligara, Frau Scholz-Klinken gidaritzapean. Bi erakunde hauetan etxekoandrea, irakaslea, erizaina, emaginak, artistak, mediku andrea eta unibertsitateko tituluak dituzten emakume guztiak aurkitzen ditugu.

Sozialismo Nazionalaren ideala Estatuaren unitate funtsezko gisa familia mantentzea denez, egia da Lan Fronteak emakumeak emakumezkoen gorpuzkerarentzat desegokiak diren fabrikako lanetatik kentzea lortu duela, langabezian dauden gizonek ordezkatuz. Hala ere, emakume hauek lan egokiagoa aurkitu dute beste leku batzuetan.

Alemaniako emakumeak oraindik ere arroparekin lotutako lanbide guztietan ari dira lanean, eta milioika gainera irakasle, erizain eta etxeko langile dira, eta emakume mediku ugari daude, arkitekto gisa, eszenatokian eta filmetan, ez bakarrik aktore gisa, baita ekoizle bikain gisa ere, hala nola Leni Riefenstahl ospetsua, Alderdiko Bilera garrantzitsuetan eta Olinpiar Jokoetan argazkilaritza guztiaz arduratzen dena. Gainera, milioika emakume ari dira lanean industria orokorrean, Lan Fronteko atal berezi bat osatuz, esan dudan bezala. Ezin da esan alemaniar emakumeak etxera behartu dituztenik.

ETXEKO ZERBITZUA

Etxeko langile edo etxekoandre gisa etxeko esparrura mugatuta daudenek ere arreta berezia jaso dute. Adolf Hitler boterera iritsi zenean, Emakumeen Ligari etxeko lana klase baxuenentzako lanbidea dela dioen aurreiritzi unibertsala gainditzeko zeregin berezia eman zitzaion. Orain, neska guztiek, aberatsak edo pobreak izan, eskolatik irtetean etxeko lanetan azterketa gogorra gainditu behar dute, eta horrez gain, gure neska gehienek hemezortzi urterekin, beren lanbidea hasi aurretik, Emakumeen Lan Zerbitzuan boluntario gisa aritzen dira, eta horrek askotan etxeko lanak egiten ditu ama gogor lan egin dutenen bat arintzeko.

Emakumearen parte-hartzea gizarte-ordena berrian ez da "Emakumeen Eskubideak" lelo zaharraren arabera planifikatu, baizik eta emakumeak komunitate osoari -nazioari- eman diezaiokeen zerbitzuarekin lotuta. Emakumearen eragina beti izan denez handiena nazioaren gizarte-bizitza intimoa moldatzeko orduan, ez gara hainbeste axola non ematen den gure zerbitzua, baizik eta nola ematen den.

NESKA ALEMANA

Eskolan jada, neska alemaniarra BDM-n (Bund Deutscher Mädel) sartzen da, munduko mota honetako erakunderik handiena dena. Hitlerren Gazte Mugimenduarekin afiliatuta, BDM-k prestakuntza zehatza jasotzen du, eta batez ere bizitzaren filosofia osasuntsu bat (Weltanschauung) txertatzeko Baldur von Schirach Gazteria Nazionaleko Buruzagiarengandik.
Berrogei eskola eraiki dira herrialde osoan neskak irakasteko helburu bakarrarekin

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

gazte liderrak printzipio hauetan oinarrituta.

Etorkizuneko ama, mediku, ekonomialari, irakasle, abokatu eta abar gisa, neska alemaniar guztiek betebeharra dute beren dohainak helburu nazional onena lortzeko erabiltzeko, baina lehenik eta behin, oinarri gisa, gizarte-maila seguru bat lortu behar dute. Non lor daiteke hori hobeto Alemaniako nesken erakundearen, BDMren, adiskidetasunaren bidez baino? Lehenengo beharra prestakuntza fisikoa da, eta, beraz, neska guztiek bere estandar fisikoen garapen sistematikoa jasan behar dute adinaren arabera. Aldi berean, lehen sorospenetan eta erizaintzan irakaskuntza ematen da. BDMren kanpalekuak daude, non neskek lurretan laguntzen ikasten duten, eta etxeko eskolak haurrentzako erizain, dietista eta bestelako etxeko lanetarako prestakuntza emateko.

Neskak eskola uzten dutenean, urtebete "Lur Urteko Zerbitzuan" eman dezaten animatzen dira, lurrean lan erabilgarriak eginez. Hau "Lan Zerbitzuaren" paraleloa den erakundea da gizon gazteentzat, eta ohiko lanbideekin lehiatzen ez diren lan erabilgarriak egiten ditu. Izan ere, balio ekonomiko handiko lana aurkitu da gaixotasunagatik ezgaituta dauden emakumeak ordezkatzean eta sendatzeko oporraldi egokiak ematean. Hau bereziki onuragarria izan da gainkargatutako amaren kasuan, zeinaren etxeko lanak "Lan Zerbitzuko" neskek hartu dituzten, bere seme-alabak tokiko "Haurtzaindegi" batean zaintzen diren bitartean.

Alemaniako emakumeen erakunde erraldoi honen estatistikak nahiko ikusgarriak diren arren, benetako balioa sortutako estandar moraletan datza. Bere BDM eta "Land Year Service"-ko neska alemaniarrak ez du esperientzia handia bakarrik lortzen, baita erantzukizun sozialaren zentzua ere, erakundeetako gazteek bezalako hitzaldiak eta argibideak ematen baitizkio arazo politiko eta ekonomikoei buruz. Emakumeen Lan Esparru batera joan den edonor pozik geratu da neska sendo eta ondo eraikiekin, begiak osasunez eta zoriontasunez distiratsu dituztela. Nire lagun ingeles askok galdetu didate hemen: "Nola da posible zuen gazteen giro osoa hain garbitasunez eta indarraren eta bizitzaren distiraz beteta egotea?"

Nola lortu duzu?" Erantzun bakarra egon daiteke: "Adolf Hitlerren espiritua"!

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Zer da sozialismoa?

Joseph Goebbels-ek idatzia

Eoso arrazoitutako kontzepzio politiko modernoa, onartua izan edo ez, etorkizuneko garapen ororen faktore zentralaren inguruan biratzen da: Gizarte Arazoa.

Gizarte-larritasuna ez da ogi-gurrizko kontu bat baino gehiago. Hori baino gehiago ez balitz, marxistak arrazoia izango luke. Proletarioa ez da nazioartekoa nazioarteko nahasketarekiko maitasunagatik, baizik eta lehen bere existentziaren arazoaren irtenbide nazionalik ez zegoela konturatu delako tragikoki. Burgesen berekoikeriak eta juduen lehiak elkarrekin lan egin zuten, kontzienteki eta inkontzienteki, eta herriari bizitzaren argia eta arnasa lapurtzen dion gauza hori sortu zuten: Klaseen Gerra.

Gizarte-larritasunak Segurtasunarekiko grina sortzen du. Proletarioen sakonean, Aberriarekiko, Lurrarekiko eta Aberriarekiko maitasuna lo dago, eta hori forma onetan zein txarretan adierazten da, beti prest sakrifizio nobleenerako. Marxismoaren pean ere, proletarioak ez du Aberriarekiko gorrotorik sentitzen, Aberriaren perbertsio burges horrenganako baizik: Sistema. Sistema honek nazionalismoa eta kapitalismoa gauza bera ziren egoera bat sortu zuen, hain zuzen ere. Internazionalismoaren aurkako borroka ezin da inoiz esaldiekin irabazi. Gizarte-larritasuna gizarte-ekintzaren bidez bakarrik konpondu daiteke. Proletarioak nazioartean pentsatzen jarraituko du Nazioan parte hartzen ez duen bitartean. Nola maitatu eta errespetatu daiteke ezagutzen ez den zerbait?

Gizarte Arazoa nazioarteko hiri-proletarioak lurzoruarekin duten oinarrizko harremanaz berriro kontziente bihurtzea da. Gizakiak bere lurzoruan bakarrik har ditzake sustraiak.
Berea denarekin bakarrik sentitzen du bere burua lotuta. Boltxebismoaren aurkako borroka eraginkor bakarra kapitalismoa ezabatzea da.

Klase ertainen sena politiko falta erakusten du, kapitalismoarekin identifikatzen zirelako, azken finean, eta horrekin gutxi zuten zerikusirik. Kapitalismoa kapitalaren banaketa immorala da. Ekonomiako kapitalismoa gauza bera da politikako demokraziarekin: hots, Estatuaren barruko boterearen banaketa immorala. Bi faktoreak, Kapitalismoa eta Demokrazia —haien harremana semearen eta aitaren artekoa da—, Estatuaren gizarte-antolaketa berri baten etsai zinpekoak dira. Orain arte, Gizarte Arazoa alde batera uztearekin konformatu ziren, eta ahal zuten neurrian saihestu zuten gaia filantropia hipokrita baten bidez. Hori da Liberalismoaren tragedia: filantropia: koldarkeria burgesaren, sentimentalismoaren, sadismoaren eta beldurraren nahasketa bat. Gizarte-hobekuntzaren istorio osoa gure begien aurrean agertzen da, Arazo Sozialari aurre egiteko liberalen ezintasunaren adibide ikaragarri gisa, are gutxiago haren sakontasuna ulertzeko. Gizarte Arazoak ez du ezer, erabat ezer, sentimentalismoarekin eta 'Karitatearekin' zerikusirik. Behar nazionalaren arazoa da. Ez da milioika pertsona gose izatea arazo honi mundu mailako garrantzi politikoa ematen diona, baizik eta Nazioaren kolapsoa eragin dezakeela. Horrek bakarrik ematen die jarraitutasuna ideia sozialei. Sentimentalismoa eta 'Karitatea' ez dira batere fidagarriak berez. Behar nazionalak bakarrik sortzen ditu fanatismoa eta fedearen bulkada gogorra. Beraz, Arazo Soziala etorkizuneko garapen politikoen egituran oinarritzen da eta gazteei betebehar eta zeregin berriak ematen dizkie.

Errealizazio honetatik Estatuaren kontzeptu benetan sozial bat sortzen da, zeinak zerikusi gutxi duen

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Marxista-proletarioa nozio liberal-demokratikoekin bezala. Zentzu sozialean pentsatzen ari naiz nire herrikideen klase zapalduentzat beren eskubide naturalak lortzea nahi dudanean, eskubide gisa, eta ez opari borondatezko gisa. Zentzu sozialean pentsatzen ari naiz eskubide horiek eskatzen ditudanean ez beldur burgesaren edo sentimentalismoaren arrazoiengatik, baizik eta behar nazionalaren eta justizia sozialaren gauzatzetik.

Liberalak burges gisa pentsatzen du; marxistak proletario gisa; sozialistak nazionalki pentsatzen du, patu komun bat betetzeko diseinatutako estatu nazional baten arabera. Berarentzat, pentsamendu nazionalak eta sozialak gauza bera esan nahi dute: Nazioarekiko maitasuna; bere etorkizunean sinestea; eta askatasunerako nahia.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Munduko Filosofia eta Kanpo Politika
Alfred Rosenberg-ek idatzia

Ni Eguneroko bizitzan, gizaki arruntak gutxitan konturatzen da bizitza politikoa eta soziala, azken finean, motibo filosofikoek moldatzen dituztela. Burgesen kode moralaren kontzepzioa, legearen kontzepzioa eta eguneroko bizitzan harekin lotutako gainerako guztia beti zehazten dira gizakiaren barne-jarrerak haiekiko; baina nazio oso baten bizitzan eragina duten gertakari iraultzaile handien kasuan bakarrik bihurtzen da jendea argi eta garbi kontziente gertakari horretaz. Esan daiteke hori dela gaur egun mundu osoan gertatzen ari dena. 1914-1918ko gatazkak nazio eta estatu desberdinen gertaera politikoetan izan duen berehalako eragina edozein dela ere, gero eta gehiago inpresionatzen da azalekoak ez diren pentsamendu guztien gogoetan, eta hau da, halako asaldura izugarri baten ondoren, gizakiak ezin direla beren aurreko eguneroko existentziara itzuli, ezer gertatu ez balitz bezala. Munduko ia nazio guztiak Mundu Gerrako borroka handiek eragin dituzte, edo gutxienez neurri batean haren ondorioak jasan dituzte. Milioi eta milioika gizonek bat-batekotasunarekin gainditu dituen patu baten aurrean daude, eta hamarkada askotan zehar garrantzitsuak izan direnetatik oso desberdinak diren galderak sortu ditu.

1914 baino lehen, mundua baikortasun giroan bizi zen. Egia da herrialde ezberdinetan ardura-karguetan zeudenek ikusten zutela hodeiak behin eta berriz biltzen ari zirela horizonte politikoan, baina estadista artean ere asko zeuden uste zutenak, aurreko antzekoetan bezala, eguneroko konpromisoen sistema politikoa garaile aterako zela. Ekonomialariek zehaztasun matematikoarekin kalkulatu zuten nazio handien arteko edozein gatazkak ondorio ekonomiko eta sozial hain latzak izango zituela, non munduko egitura ekonomikoaren kolapsoa gertatuko zela eta gerraren amaiera ekarriko zuela hilabete gutxiren buruan. Optimista intelektualek beren itxaropenak "munduko zentzu komunak" garaituko zuelako ustean oinarritzen zituzten eta ekonomialari nagusiekin bat zetozen nazioek ez zutela inoiz onartuko mundu-mailako eromena...

gerra.

Baina, natura bera bezala, herriaren eta arrazen bizitza ez zen logikaren bide zuzenetik aurrera egin, sentimendu kitzikatuen eta pasio basatien bide bihurrietatik baizik. Elementu kalkulaezin hauek izan ziren azkenean munduko hondamendia askatu zutenak. Garrantzitsua da, uste dut, gaur egun aitortzea 1914. urteak ez zuela borroka militar handi baten hasiera markatu bakarrik, baizik eta abuztuko egun hilgarri horietan mundu zahar osoa erortzen hasi zela. Nazioek eta haien buruzagiek ezin izan zutela gatazka ikaragarri hori gertatzea eragotzi frogatzen du gatazka sozialak, garai hartako munduko ekonomiaren joera osoa eta nazioen gizarte-egitura, ez zirela nahikoa indartsuak bake politika argi bat bermatzeko. Aitzitik, hainbeste arreta eman behar izan zitzaien beheko geruzen mugimendu masibo kaotikoei, pasio politikoei eta interes ekonomikoei, ezen lema askotan estadistaren eskuetatik irristatu eta mundua talka baterantz abiatu baitzen, eta urte asko geroago bakarrik hasi zen suspertzen, indar heroikoak gastatu eta sakrifizio izugarriak egin ondoren.

Naturala da adimen komunaren berreskurapen hau, iraganaren eta orainaren kritika hau, lehenik porrot militar eta politikoak eragin zuen herrialdeetan agertzea.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

arazoak askoz agerikoagoak dira, gutxienez oraingoz, gerrako garaipenen fruituez bizi zitezkeen estatuetan baino. Errusian, Hungarian, Alemanian eta Turkian gertatu ziren hartzidura-prozesu guztiak, oso izaera desberdinekoak, munduko politikaren behatzaile adimendun ororentzat aipatutako ordena zaharraren kolapsoaren eta mundu berri bat sortzeko ahaleginaren seinale nabarmenak dira, modu batera edo bestera. Hau ez da hainbeste egokia dena edo ez dena logikoki aitortzeagatik, baizik eta barne-izaeraren aldaketa batengatik, zeinak, orainaldira zein iraganera begiratuz, honakoa adierazi zuen: "Honek ezin du gehiago jarraitu".

Barne-erabaki hau beste edozer baino garrantzitsuagoa da eta ezin da inolako argudioz ezabatu. Nazioen jarrera mental berri hauek, norabide batean edo bestean egon, eraikuntzaren edo suntsipenaren arrazoi erabakigarria dira, kasuaren arabera. Munduko politikan dugun egungo mugimenduaren grabitate-zentroa energia mental desberdin hauen juxtaposizioaren eta indarraren ondorioa da.

Gu, sozialista nazionalok, gogo-jarrera ondo definitu batean ikusten dugu "mundu-filosofia" (Weltanschauung) deitzen duguna ere. Hitz honek, beste hizkuntzetara zehatz-mehatz itzultzea oso zaila dena, lehenik eta behin adierazten duena adierazten du: mundua ikusteko modu jakin bat, hau da, arimaren, gogoaren eta izaeraren barne-jarrera argi eta garbi ulergarria kanpoko gauzekiko. "Bai" edo "ez" erabakitzen duen jarrera bat, milioika pertsonen ahotsa bada, bizimodua, estatuaren egitura, arraza edo herri baten betebeharrak eta pribilegioak moldatzen dituena. Beraz, jarrera hau da funtsezko eta erabakigarria den faktorea. Bizitzako esparru guztiak zeharkatzen baditu, orduan nazio batu eta uniforme batez hitz egin dezakegu; orduan esan dezakegu estatua, herria eta "mundu-filosofia" bat egin dutela. Noski, hori oso gutxitan gertatzen da. Arraza-ezaugarrien eta gertaera politikoen eraginpean dauden nazio gehienak bizitzako esparru desberdinetako korronte dibergenteek eragiten dituzte, eta horrek askotan gatazka larrienak sortzen ditu nazioaren barruan.

Beraz, “Munduko Filosofia” ez da Erlijioaren baliokidea, baina azken hau barne har dezake. “Munduko filosofia” bati erlijioak edo zientzia batek eman diezaioke izaera berezia; nazio baten ezaugarri artistiko edo kulturalek molda dezakete. Herri baten “munduko filosofia” benetan sakona eta benetakoa bada, dena barne hartuko eta karakterizatuko du. Bestalde, nahikoa zabala da tenperamentu mental eta espiritual oso desberdinak barne hartzeko.

Munduko filosofiarekin lotutako gaiei buruzko hainbat naziok eta pertsona ospetsuek duten jarrera, erlijiosoa, zientifikoa edo kulturala izan, faktore garrantzitsua izan da nazioen bizitza intelektuala ez ezik, baita politikoa ere zehazteko iraganeko mende guztietan, eta uste dut munduko filosofiak historiaren garai handietan kanpo-politikan izan duen eragina munduko historiaren arazo interesgarrienetako bat dela. Zalantzan jartzen dut, hain zuzen ere, galdera hau orain arte nahikoa azterketa sakona izan den, nahiz eta ez bakarrik ikertzailearentzat, baita estadista ororentzat ere erakargarria izan beharko lukeen.

Baimenduko al didate adibide batzuk aipatzea zein erabakigarria den erakusteko politika batek «Mundu-filosofiak» mendeetan eta milurtekoetan historiaren garapenean eragina izan dezake?

Kristau erlijioa Mediterraneotik Europako kontinentera zabaldu zenean eta germaniar tribu bat bestearen atzetik kristau bihurtu zenean, ia guztiek ez zuten katoliko erromatar dogma onartu, baizik eta arriano bihurtu zirela ikusi zen, hau da, Arioren jarraitzaile, zeinen kristautasunaren sortzailearen pertsonaren eta jainkozko posizioaren kontzepzioa Eliza Katoliko Erromatarrarenarekin oso desberdina zen. Tribu garrantzitsu bakarra bihurtu zen katoliko erromatar, bere...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

buruzagiaren erosotasuna, hots, frankoniarrek. Frankoiar hauek, ordea, ikuspuntu militarretik triburik indartsuena ziren eta ez ziren beren jatorrizko etxetik oso urrun mugitu, ekialdeko alemaniarrak bezala, eta, beraz, Erroma zaharra borondate gazte gogor batekin lotzen zen, eta aurrerantzean Ekialdera zuzendu zen. Borondate hori garaile izan zen bai alderdi militarrean bai mundu-filosofikoan. Alexandriako Ariok (336. urtean hil zen) irakatsi zuen Kristo ez zela Jainkoa, baizik eta berak sortua. Bere doktrina Nizeako Kontzilioak debekatu zuen eta, beraz, Europa ez zen arriano bihurtu hasieran zirudien bezala, baizik eta katoliko erromatarra. Hemen dugu, beraz, ideia baten garaipena bestearen gainean, munduko historiaren ikuspuntutik ondorio neurgaitzekin batera. Beste tribu arrianoek frankoniarrak garaitu izan balituzte, Europak alderdi espiritual guztiz desberdina hartuko zuen eta geroago gauzatu zen mugimendu protestante osoa ez zen agertuko; behintzat, ez forma berean.

Bigarren adibide bat, erlijioan oinarritutako "mundu-filosofia" batek nazio osoei bere nahia nola ezarri zien erakusten duena, Islamak eskaintzen digu. Sinesmen honek beduino tribu ugari batu zituen, fedean sendo, Afrikako iparralde osoa konkistatu eta hegoaldeko Europa inbaditu zutenak. Beren independentziaren alde borrokatu ziren europarrek uxatu bazuten ere, mahomedar erlijioak bere marka utzi du bizi den lurraren zati handi batean: Gibraltarretik hasi eta Afrika zeharkatuz, Palestina eta abar Indiaraino. Gaur egun arte jarraitzen duten mugimendu politikoek eta liskar mingotsek erakusten dute nola "mundu-filosofia" jakin batek etengabeko bultzada-indar gisa jokatzen duen, bere menpe dauden nazio guztiak beren "mundu-filosofia", beren bizimodua, gobernuaren kontzepzioa, beren kultura hedatzera eta defendatzera behartuz.

Eliza Unibertsala mende askotan garaile izan ondoren, haren aurkako matxinada bortitzak piztu ziren Europako hainbat lekutan. Hauek mundua astindu zuten protestak eragin zituzten herrian, eta ideologia komun batean oinarritu ziren. Mendeetan zehar, protestante herrien arteko borroka Eliza Unibertsalaren eta haren ordezkaritza militarren aurka sutan egon zen Europan zehar. Baina borroka honen erdian, Europako adimen kolektiboak norabide guztiz berri bat hartu zuen modu oso bereizgarrian: funtsean borroka erlijioso edo dogmatikoa izatetik, eztabaida nazional bihurtu zen. Egitura nazional baten babesak balio etikoak ordezkatuko ditu, nahiz eta haien ordezkariak maila gorenekoak izan. Aro berri baterako biraketa honen adibiderik onena, agian, Richelieu kardinalaren kasua da. Luis XIII.aren ministro nagusi eta Luis XI.aren ondorengoa ikusi zuen bere buruan, azken honek sortutako bateratze nazionalaren plana gauzatzeko; bestetik, gotzain eta geroago Erromako elizako kardinal izan zen. Parisko Gortean, eragin katoliko erromatarrak nagusi izan zen eta batez ere alderdi espainiarrak ordezkatu zuen. Erromaren politikak, zalantzarik gabe, Espainia eta Habsburgotarren alde egin zuen, eta Frantziaren aurkako hispano-habsburgotarren garaipena lortzeak Europan katolikoen nagusitasuna ekarriko zuen denbora luzez. Baina Richelieu-k, bere aliatu protestanteekin egindako itun guztietan Eliza Erromatarraren askatasuna eskatu bazuen ere, bere babesa beste aldera eraman zuen eta ahal zuen guztia egin zuen mundua Habsburgotarren aurka mobilizatzeko eta Espainiaren boterea hausteko, aldi berean Aita Santuaren botere tenporala neutralizatuz. Frantziako Gorteko aita santuaren lagun guztien aurka, Frantziaren nagusitasuna sendotzeko neurri guztiak hartu zituen; bere independentzia bermatzeko, bere herrialdeko protestanteak suntsitu zituen, baina aliantzak eratu zituen Gustavo Adolforekin eta Weimarreko Bernardo dukearekin. Frantziako kanoiei Aita Santuaren soldaduei tiro egiteko agindu ere eman zien. Uste dut Erromako kardinal erromatar baten aginduz Erromako armadaren aurka egindako tiro hauek Europa jarrera berri batera aldatzea sinbolizatzen dutela, eta ordutik hona gure kontinenteko bizitzan ez dela inoiz presente utzi.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

XIX. mendean jarrera horrek aldaketa bat jasan zuen Europako Nazionalismo mota berri baterantz. Mundu osoan, ideia nazionala bizitzaren pentsamendu askatzailea zen. Horren froga garai hartako idazki askotan aurkitzen da, eta Washington, Bolivar eta Garibaldiren pertsonengan. Aldi berean, ordea, zientziak eta merkataritzak gero eta garrantzi handiagoa hartu zuten eta Walter Rathenauren esaera: "Patua Ekonomiak erabakitzen du" arazo sozial gehienen lanketaren "Leitmotiv" bihurtu zen. Beste faktore garrantzitsu bat estatu ezberdinen biztanleria kopurua izan zen, eta horrek munduko edozein lekutan produktuen eta lehengaien horniduraren merkatuak bilatzera bultzatu zituen. Jarrera hau mundu osoan zehar zabaldutako herri batek babestu eta hedatu zuen batez ere. "Munduko Errepublika" baten helburua izan behar zela defendatu zen, eta aurretik zeuden sistema ekonomiko nazionalak mundu-ekonomia sistema deituriko batek ordezkatu behar zituela, ahal dela kontrol zentral baten pean.

Egia da mende aldaketan izaera militar-politikoko estatu nazional batzuk zeudela, baina ikuspuntu ekonomikotik kontuan hartuta, ia etsipenik gabeko nahasketa bat zegoen hainbat talde ekonomikoren, merkataritza- eta industria-trusten eta nazioarteko bankuen artean, elkarren aurka zeudenak eta haien arrakastak edo porrotak hainbeste jenderi eragingo zien, ezen politika nazionala behartuta ikusi zen interes pribatu horien menpe jartzera eta, gehienbat, garrantzi nazionala zutela aitortzera.

Sistema ekonomiko huts honen ondorio sozialen aurkako protesta gisa, milioika pertsona altxatu eta askatasun soziala predikatzen zuten doktrinak entzun zituzten, nazio guztiak hartzen zituen mugimendu baten bidez, hau da, Internazional Marxista-Komunistaren bidez. Korronte eta joera horiek guztiek, etengabe konplikatu eta alboko gai berriek areagotu zituztenak, oztopo bat ekarri zuten XIX. mendearen amaieran, eta esan daiteke Friedrich Nietzsche izan dela mundu osoa astindu zuten dardara horien sismografo sentikorrena. Ez zuen filosofia sentimentalean murgildu, baizik eta ehunka milioi pertsonari eragingo zieten gertaeren aurreikuspena bizi izan zuen.

Gizarte-ehuna nihilismoan eroriko zelako kontzientzia, bai indar zibiko bai marxisten eraginpean, eta, aldi berean, hondamendi honetatik arraza sendo bat sortuko zelako itxaropena, ezaugarritzen ditu bere aforismoak eta idazki guztiak. Aldi berean, Paul de Lagarde eta Richard Wagner bezalako gizonek mundua bere amaierara iristen ari zela eta mundu berri bat jaioko zela sentitzen zuten. Errusian, Dostoievskik kolore ilunez margotu zuen Errusiaren amaiera. Eta segurtasun ezaren muturreko sentimendua unibertsal bihurtu zen bitartean, ideia hauek, formarik gabe, nazio guztietako hiriburuetan onartu ziren. Errusia erori zen, eta Dostoievskik bere "Karamazov Anaiak" eta "Deabruak" liburuetan iragarritako joerak boterera iritsi ziren. Komunismoa Errusian garaile izan zen gizarte-teoria guztien aurka, ez herrien masa-antolaketa proletario baten bidez, baizik eta hautsitako borondate bat borondate sendoko pertsonaia ez-europar baten eraginpean zegoelako.

Mundu-filosofia desberdin hauek aztertzen baditugu, askotan elkarren aurka egiten dutenak antagonismo hilgarri batean, guztiek ezaugarri komun bat dutela ikusiko dugu. Guztiak doktrina ondo definitu batetik sortzen dira, azken hau erlijiosoa, zientifikoa edo sozio-etikakoa izan. Doktrina edo fede-aitorpen horien gainean programa bat eraikitzen dute, programa horretan sinesten duten guztiak biltzen dituzte eta eskura dituzten indar politiko eta militar guztiekin doktrina-programa hori gauzatzen saiatzen dira.

Orokorrean eta politikoki hitz eginez, jarrera hau “unibertsaltasuna” deitu daitekeenarekin lotuta dago. Unibertsaltasun hau existitzen da, munduko mugimendu batek bere legeak jasotzen dituen maisu gorena den edo abstraktuetan oinarrituta dagoen kontuan hartu gabe.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

gizartean edo teoria jakin batean oinarrituta. Izan ere, Europako historiaren azken hamabost mendeek erakusten dute nazio guztiak unibertsalki pentsatutako "mundu-filosofia" baten barruan mugitzen direla eta nazioen arteko borroka handi guztiek izaera unibertsala zuen doktrina baten barruan jarraitu zutela. Doktrina hau erlijio-unibertsaltasunak ezaugarritzen zuen Erromatar Eliza Katolikoko "mundu-filosofian"; eta ezaugarri bera existitzen zen dogma protestantean, nahiz eta forma desberdinean eta emaitza indibidualisten gainetik; Liberalismoaren sisteman unibertsaltasun sozial-etikoa aurkitzen dugu, Frantziako Iraultzan predikatzen zen bezalakoa; eta unibertsaltasun nihilista bat zen mugimendu marxistaren adarra, Mundu-Komunismoa, ezaugarritzen zuena, jada ez zituen nazionalitateak eta estatuak ezagutzen, baizik eta Sobietar Errepublika Sozialisten Batasuna soilik, eta edozein unetan beste Sobietar Errepublika batzuk gehituko zitzaizkion.

Mundu-filosofia aldaketa erabakigarri eta erradikala, gaur egun ikusten dugun bezala, gure uste sendoan datza: datozen borrokak ez duela lehen bezalako izaerarik izango eta borroka nazionalak ez direla "mundu-filosofia" unibertsalista baten barruan borrokatuko, baizik eta borroka horiek "mundu-filosofia" nazionalista baten barruan borrokatuko direla. Beste era batera esanda: lehen estatu-mailakoak ziren joerak zabalagoak bihurtzen dira eta mundu-filosofia angelu batetik aztertzen dira, bizitza bere kontzeptu zabalenean arautzeko faktore erabakigarri bihurtuz. Gure egungo aroaren hasieran, eliza unibertsal baten agintea zen elementu erlijioso eta politiko gorena. Lehenengo matxinada gertatu zenean, bi erlijio-konfesio elkarren aurka jarri ziren. Borroka honen ondorengo fase batean, faktore nagusi hauek erlijio-eremutik estatu-politikora eraman ziren, hasieran monarkiaren forma hartu zuena eta azkenean ideia errepublikanoarena.

XIX. mendearen amaieran eta XX. mendearen hasieran, klase ideia milioika pertsonen gogoan gorenean zegoela ikusten dugu. Eta faktore horietako bakoitzak alderdi desberdinetako baten oinarrizko printzipio politikoa osatu zuen, batez ere Alemanian. Erdi Aroko faktore nagusia Alderdi Zentralak ordezkatu zuen; ideia dinastikoa, berriz, talde kontserbadore ohiek; ideia ekonomikoa, ideia errepublikanoarekin bat egina, alderdi demokratikoak; eta klase ideia, berriz, talde marxistek. Alemanian existitzen ziren talde horien guztien aurka, Mugimendu Nazional Sozialistak faktore nagusi berri eta, hala ere, zahar bat aldarrikatu zuen, hots, ohore nazionalaren ideala.

Azken hamalau urteetako borroka guztiak, 1933ra arte, bandera honen pean egin dira. Hala ere, indar mistikoa hartu bazuen ere, hori posible izan zen bere ohoreaz jabetzen zen nazio handi batek kolapsoa jasan zuelako bakarrik, eta ondoren erabaki bakarra hartu behar zela. Edo talde politiko zaharrak oraindik gehiago onartu behar ziren mundu zaharreko filosofien ordezkari gisa, edo printzipio berrietan oinarritutako filosofia politiko berri bat sortu behar zen alemaniar herriaren bizitzaren oinarri gisa. Ez dut adierazi beharrik Ohore Nazionalaren ideia ez dela bat-batean sortutako ideia berri bat; izan ere, alemaniar herri bat existitu zenetik, bere arte eta literatura osoa haren inguruan biratu zen. "Hildebrand Epos", "Nibelungenlied" eta "Gudrun Saga"-k hori frogatzen dute, eta baita alemaniar musika heroiko osoak ere. Horrez gain, ideia hau izan zen "Saxoi Legeen" eta "Zuzenbide Zibilaren" (Stadterecht) kode juridikoen erroa, herri askorentzat batasuna ekarri zuten faktore askoren oinarria bihurtu zena. Ez da beharrezkoa azpimarratzea hemen esaten ari naizena ez dela beste nazioei erreferentzia edo kritika gisa pentsatua.

Nire helburu bakarra hemen Alemanian gertatu dena azaltzea da, eta kasu honetan ez gaudela iraultza askoren artean batekin ari, baizik eta iraultza erabakigarria...
Alemaniako historia hasi zen: bat-batean hasi ez zen iraultza bat, printzipioetan oinarrituta baizik.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Alemaniako Nekazarien Gerretan, antzinako "Hiri Askeak"-en lege-proiektuetan, Frederiko Handiarengan, 1813ko Alemaniako Askapen Gerretako Buruzagiengan eta XVIII. mendetik XIX. mendera bitarteko inflexio-puntuan izandako pentsalari handiengan aurki daiteke.

Eta hemen adierazteko baimena eman diezaidakezu, Alemaniako Nazionalismo sutsu hau ez dela beste herrien nazionalismo legitimoarentzat mehatxu bat, baizik eta, aitzitik, Alemaniako Nazionalismo hau dela, beste gai guztien gainetik duen nagusitasun espiritualagatik, mundu osoak irrikatzen duen oreka justu hori berma dezakeena. Estatu Autoritarioa, gaur egun Mugimendu Nazional Sozialistan oinarrituta, beste arraza batzuetako jendearen arteko propaganda kultural justifikaezina ezabatzeko gai da, baita legez kanpoko hedapen ekonomikoa ere, bestela Alemaniako Nazioa gatazka ekonomikoetatik beste nazioekin gatazka politikoetara eraman baitezakeena.

Alemaniar nazionalismoa, arrazan eta lurzoruan oinarritutako "mundu-filosofia" bat, ez da unibertsaltasunarekin lotutako dogma bat; ez bere premisek ez ondorioek ez dute beste nazio eta arraza desberdinetan eragin behar duen ustea barne hartzen. Bestalde, uste dugu gure filosofia Naturaren eta bere legeen miresmen errespetutsu batera itzultzea ere bada. Beraz, sozialista nazionalaren "mundu-filosofiak" esan nahi digu herri eta arraza desberdinen ezaugarriei behar bezalako garrantzia ematen ez dieten bizitza nazionaleko formei nahita aldentzea; nazio guztiei berdin aplikatzen zaizkiela dioten doktrina kultural-zientifikoak baztertzea; eta, azkenik, esparru horietan gure indar eragileen kontzientzia altuagoa eta, aldi berean, sakonagoa lortzeko saiakera gisa ikusten dugu. Gure "mundu-filosofia" berria, besteak gutxiestea baino urrun, nazioen eta kulturen arteko benetako errespetu elkarrekikoa lortzeko elementu ezinbestekoa da.

Horregatik, adibidez, Mugimendu Nazional Sozialistak errespetu handiena dio arraza eta estatu-konstituzio guztiz desberdin batekiko, biek beren ezaugarri bereziak dituztelako. Ekialde Urruneko bi nazio handietan, beren oinarri propioen gainean eraikitako egiturak ikusten ditugu. Guretzat, Japonia, milaka urteko historia duena, miresgarria da bere adierazpen erlijiosoan, estatu-agintariarekiko menpekotasunean eta interes nazionalen aldeko debozioan. Txinako nazioa ere "mundu-filosofia" mota batetik, ekonomiatik eta gizarte-etiktik garatu da, gaur egun hautsia dirudien arren, oraindik berpiztu daitekeena. Eta berrantolatzeko saiakera hau beste nazioen anbizio noble guztiei ematen diegun interes eta errespetu berarekin ikusiko dugu.

Tipikoa da mundu osoko nazio askoren hedapen ia kontrolaezina izan zen garaiak gatazka batera eramatea eta hedapen ekonomikoaren aldi honen ondoren, uzkurdura aldi bat hasi dela konturatzea. Horretan, nazio guztiek aurkituko dute beren benetako forma. Borroka hau nazio guztietan existitzen dela, salbuespenik gabe, mundu osoko izaera sozial edo mundu-filosofikoko talka bortitzek erakusten dute. Ia unibertsalki fede falta dagoela frogatzen dute eta nazioen ekintzak ez daudela azken finean ideia ondo definitu batek gobernatzen, baizik eta hainbat sistema desberdin nagusitasunaren alde borrokatzen ari direla erabaki iraunkor batera iritsi gabe.

Gaur egungo politikaren zeinuak eta adierazleak ondo interpretatzen baditugu, badirudi nazio guztien borroka mentala gerra erabakigabea egiten ari diren sistema guztiak sistema horietako batekin edo guztiak gainditzen dituen sistema guztiz berri batekin ordezkatzeko nahian oinarritzen dela.

Alemania adibide bat izan liteke mundu borroka honetan —eta ez nahitaez—

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

adibide eredugarria — ustezko garapen "patuzkoa" ez dela inola ere komunismoan amaituko aukera indartzeko, baizik eta izaera sendo batetik sortutako determinazio batek egungo baldintzekin bat ez datorren pentsamendu modu iraungitua gainditu dezakeela. Saar-eko plebiszito libre eta sekretuak mundu osoari erakutsi dio bizitzaren kontzepzio berriak zein sakonki sartu den nazio alemaniarra, korronte kontrajarri guztiak gorabehera, inolako oztoporik gabe eragina izatea baimendu baitzen. Guk geuk, behintzat, konbentzituta gaude sistema alemaniarra, edozein interes politiko edo ekonomiko pribatu boterea lortzea eragozten duenez, gai dela Alemaniako Reicharentzat Alemaniaren interes bizietan ez ezik, beste estatu batzuenetan ere ezinbestekoak diren mugak definitzeko.

Horri esker, urte luzeetan lehen aldiz, interes pribatuen eta nazioaren interes garrantzitsuen arteko bereizketa egin daiteke, nahiz eta oso sendoak izan, eta nazioaren interes osoaren artean. Aldi berean, ordea, kanpo-politika egonkor baten aukera dugu, eta uste dugu nazio ezberdinen bizitzarekin lotutako indar naturalak ezin direla elkarren aurka arbitrarioki zuzendu, baizik eta nazio bakoitzaren interesen eta nazio guztien lankidetza organiko baten interesen alde egingo dutela. Potentzia handien konplexu honetan, nazio txikiagoak ez dira egoismo estu baten tresna izango, baizik eta potentzia handien arteko jarduera organikoetan eskubide berdinak dituzten unitateak izango. Gehitu nahi dut "nazio txikiez" hitz egiten dudanean, haien azalera eta biztanleria baino ez ditudala aipatzen, eta ez dudala inola ere haien garrantzi intelektual eta kulturala gutxietsi nahi.

Horrela, Sozialista Nazionalaren "mundu-filosofiak" eta ideal nazionalaren berpizkundeak Estatuaren eta ekonomia nazionalaren kontzepzio berri bat sortzen dute; banakoaren gaineko estatu-kontrol berri eta ondo arautua, benetako askatasuna sor dezakeena bakarrik, banakoen erabilera okerraren aldean, zeinak, kontrolik gabe, bizitzako esparru askotan eragina izan zuen, nazio osoen sentimenduak eta pentsamenduak pozoitu eta hondatu zituen, ez usteltzaileen kaltetan, nazioen kaltetan baizik.

Bizimodu ezberdinen arteko akordioa ezartzea, jarduera nazionalaren adar guztiak arautzen dituen Estatu autoritario baten eta beste Estatu batzuen arteko akordioak, eta horrela eratutako Estatu taldeen ("komplexe") eta faktore politiko, arrazial eta geografikoek zehaztutako beste unitate batzuen arteko akordioak —XIX. mendea ezaugarritu zuten elementu ausazkoak ez bezala—, horrek guztiak gure egungo aroaren aldaketa erabakigarria osatzen du. Eta Nazionalsozialismoa prest dago helburu horiek nazio guztien interesen alde betetzeko. Horrela, ikusten dugu "mundu-filosofia" berriak eragin erabakigarria duela pentsamendu politikoan eta, azken finean, jarduera ekonomiko eta kanpoko politikoan.

Uste dugu laburpen labur honetan aurkeztutako gogoetak merezi dutela azterketa sakonagoa egitea, haien aplikazio praktiko eta ondorio posibleen ikuspegitik; duela mende bat askatasunaren alde borrokatu zen alemaniar batek esandako hitzak kontuan hartuta: “Errespetatu besteen aberria, baina maitatu zeurea”.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Faxismoa, Emakumeak eta Demokrazia,
Norah Elam-ek idatzia

«Esperientziak erakusten du gaur egungo herrialde guztietan demokraziak bere izaera libreki garatu dezakeela, ustelkeria eskandalagarriena inork bere gaiztakeriak ezkutatzeko erabilgarritzat jotzen ez duela erakusten dela. · · Demokrazia finantzario eskrupulurik gabekoek amesten duten ugaritasunaren lurraldea da».

- Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TOi, 1906tik 1914ra emakumeen botoaren aldeko borroka bizi izan zen benetako ziniko bat, ez dago gerraosteko zaletu bat baino ikuskizun dibertigarriagorik, zeinaren obsesio bakarra Britainia Handi faxista batean emakume sufragiodunen ustezko arriskua dela dirudien.

Susmatu gabeko kezka honek bere defendatzaile sutsuenak leku ezohikoetan aurkitzen ditu, eta gerra aurreko borrokaren aurka hain sutsuak zirenek gaur egun erabateko aldaketa bat eman dute. Gure babesle berriek parekorik ez dute emakumeei printzipioz ezer ukatu behar ez zaiela erabakitzeko orduan, nahiz eta praktikan beren existentziarako ezinbestekoak diren gauza gehienak ukatu behar zaizkien.

Borroka historiko hartan parte hartu zuen emakumearentzat, eta botoa sinbolo huts gisa hartu zuenarentzat, haren laguntzarekin mundu berri eta hobea posible izan zitekeela uste zuenarentzat, babes mota hau duela belaunaldi batekoa bezain desatsegina da. Uste du, eta arrazoi batzuekin, gezurra dela urte nekatu horietan guztietan berari laguntzeko eskurik altxatu ez ziotenek, aitzitik, sexu gabeko birago edo etsipenezko emakume ezkongabe gisa deskribatzen zutenek, arrakasta lortzeko orduan bere sexua sistema erreakzionario eta dekadente baten interesen alde ustiatzen saiatzea. Lotsagabekeria hori posible da soilik bertara jotzen dutenek borroka horren esanahia guztiz gaizki ulertu dutelako eta oraindik ere gaizki ulertzen dutelako, eta askatasun politikoaren eskaera lizentzia pertsonalaren nahia bezala interpretatu dutelako.

Emakumeen posizioan ez ezik, haiekiko onartutako jarreran ere, aldaketa ordenatuaren aldeko agerpen nabarmen eta erabaki horren oinarrian zeuden printzipioak berresteko garaia heldu da.

Zer zegoen, orduan, milaka emakumeren bihotzak mugitu eta haien buruak gidatu zituen sutsuaren oinarrian urte nahasi haietan? Ez zen, hainbestek imajinatzen zuten bezala, norberaren interes indibidualaren nahi zikin bat, ezta emakumeen aldeko borroka bat ere beren sexuaren alde bakarrik. Aitzitik, buruzagietatik hasi eta oinarrizko langile xumeenetaraino, oinarrizko sinesmena zen, gizonek eta emakumeek bizi zuten mundu batean eta bi sexuen patuak kontrolatzen zituen sistema politiko baten pean, bere biztanleriaren erdia baino gehiagoren eragina, ikuspuntua eta talentuak bere kontseiluetatik kanpo uzten zituen herrialdeak neurri horretan oztopatuta egongo zela gobernu sistema onena lantzeko. Gizonak egoera ekonomiko kaotikoen biktima baziren, emakumeek haiekin batera sufritzen zuten. Gizonek ia itxaropenik gabeko existentzia irauten zuten gizarte-baldintzak jasanezinak baziren, berdin jasanezinak ziren emakumeentzat.

Beren lurraldeko hiri handiei begiratuz, iparraldetik hegoaldera eta ekialdetik mendebaldera, etxebizitza-baldintzak ikusi zituzten, gizon-emakumeek adosten zituztenak zibilizazio modernoarentzat lotsagarriak zirela; lan-merkatua ikusita, soldatapeko langileak jazartzen dituen eta sistema zaharrak berezkoa duen segurtasun ezaren mamuari begira zeuden kezkaz. Arlo politikoan, adierazi zuten

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Barne zein Kanpo Politikan, gaiak modu horretan eramaten ari zirela, non Britainia Handiaz sakon arduratzen zen edo Estatuko alderdi guztietan jada higatzen hasi zen dekadentziaz jabetzen zen edozein pertsonaren bihotzean izua pizten zen. Emakumeak gizonekin baldintza berdinetan deituak izan zitezen eskatzeko altxatu ziren, berandu baino lehen laguntza emateko.

Matxinada hau, laburbilduz, antagonismo zaharrei erronka bat eta Estatuko erakundean lankidetzarako dei bat izan zen.

Herritartasun praktikoaren kontzepzio honetan, emakumeen borroka faxismoaren filosofia berriaren oso antzekoa da. Izan ere, faxismoa da duela belaunaldi bateko emakume militanteek planteatutako gai garrantzitsuen kontzepzio logikoa, askoz ere handiagoa bada ere. Antzekotasun puntuak ere ez dira hemen amaitzen. Emakumeen mugimendua, faxismoaren mugimendua bezala, diziplina zorrotzaren pean egin zen, eta Alderdiarekiko leialtasun guztia zeharkatzen zuen; bere jarraitzaileak klase eta alderdi guztietakoak ziren. Emakumeei dei egiten zien norberaren interesa ahazteko; abantaila pertsonal txikiak eta babestutako gutxi batzuen pribilegioak askoren onurarako uzteko; eta arrazaren ongizaterako hain hondamendia zen sistema batek berezko zituen bidegabekeria eta bidegabekerien aurka elkarrekin egoteko. Mugimendu faxistak bezala, bere Liderra aukeratu zuen, eta aukeratu ondoren Lider horri bere politika eta patua zuzentzeko ahalmen absolutua eman zion, herrialde honen historian inoiz gainditu ez den leialtasun eta debozio bat erakutsiz. Gainera, mugimendu faxistak bezala, kaleen basakeriari aurre egin zion; aurkarien isekei; onginahikoen gaizki-ulertuei; eta politikarien gorrotoa. Indarrean zegoen Gobernuaren gorrotoa jasan zuen, eta azkenean espetxe-zelularen bakardadea eta indarrez elikatzearen izugarrikeria. Espazio irekietan eta kale-izkinetan zutik zeuden hizlariei adierazpen askatasuna ukatu zitzaien; beren literatura saltzearen aldekoak listua bota eta iraindu egin ziren; bere ordezkaritzak tratu txarrak eman zizkieten. Sufragistak legea bere eskuetan hartu nahi zuen edozein zaratatsuren jolas bihurtu ziren. Analogia zehatzagoa egiteko, ez zegoen kalumnia zitalegirik eta ez zegoen kalumnia lotsagarririk bere buruzagien izaera moralari edo leialtasuna zor zieten emakumeen helburuei buruz hitz egiteko.

Horrela gertatu zen elkarte horretan elkartutako emakumeek ez zutela inolako ilusiorik izaten politika eta alderdiko arauei buruz, eta "Demokrazia" eta "Banakako Askatasuna" hitz sakratuak haien aurkarien ahoetan ohikoak zirenean, gogoratu zuten gauza horiek Administrazio Liberal baten pean egiten zirela, eta sistema demokratikoa bere jakinduria politikoaren gailur bihurtu zuen Alderdi baten txapeldunek. Alderdi horren pean, gaizkile, ero eta haurrekin sailkatzen zirela. Argudiatu zuten, eta nolabaiteko sinesgarritasunarekin, hau demokrazia bazen, emakumeek gutxi espero zutela bertatik.

Sistema demokratikotik legez kanpo utzitako esperientzia ez zen ezer izan sistema horren babes zalantzagarriaren pean ohorezko herritar gisa aurkitu zituztenean jasan zutenarekin alderatuta.
Egia da, bost urtean behin askatasun indibidualaren eskubidea irabazi zuten denbora oso laburrean, baina gurutze fatal hori boto-paperean jarri eta hauteslekuaren atea itxi zutenean, une hartatik aurrera erabat babesgabe aurkitu ziren makina demokratikoaren aurrean.

Borrokatu genuen arrazoia hori zela esango diguten arren, une bateko hausnarketak erakutsiko digu sinbolo bat besterik ez zela. Emakumeek ez zuten inoiz akats larririk egin gizonek bozkatzen zutelako nahitaez libre zirela pentsatzean. Gaur egungo emakume ez-inteligentearen ezaugarria da pentsatzea emakumea libre dela bozkatzen duelako ere, edo demokraziak inoiz eskain dezakeela hura existitzen uzten duten gizon-emakumeen esplotazio zaindu eta antolatua baino.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Gerra amaieran botoa mugatua zela kontuan hartuta, emakumeei Parlamentuan sartzeko eskubidea ere eman zitzaien, eta 1918ko udazken amaierako hauteskundeek lehen aukera eman zieten. Alderdi sistemak gainbeheraren lehen zantzuak erakusten hasi zen jada, eta mendeku-justiziaren lege ezinbestekoaren ondorioz, Britainia Handian demokrazia sortu zuen Alderdia atzera egiten ari zen bere ondorengo esker txarrekoen aurrean. Hala ere, garaipenaren lehen uneetan zeuden emakumeek orduan zeuden alderdietara jo zuten, hautesle edo hautagai gisa.

Alderdi politikarekiko nuen mesfidantzak norabide horretan jotzeari uko egin zidan, eta nahiago izan nuen Independente gisa aurkeztea, oraingoan beste emakume hautagai guztiekin batera eroriz, bat izan ezik. Salbuespena Sinn Feineko Markievicz kondesa izan zen, Britainia Handiaren etsai ospetsu eta aitortua izan arren, sistema demokratikoaren pean oso erraza zela ikusi zuen herrialdeko Parlamenturako hauteskundeak lortzea, suntsitu, desegin eta diskreditatuko zuela harrotu baitzen. Ondo gogoratzen badut, aurkaririk gabe itzuli zen hauteskundeetara. Hurrengo adibidea ez zen itxaropentsuagoa izan, Ingalaterrako hauteskunde-barruti baterako hautatua izan zen lehen emakumea Ameriketan jaiotako herritarra izan baitzen, eta ez zuen inongo kredentzialik britainiar emakumeak beren Parlamentuan ordezkatzeko, aitaren heriotzaren ondoren Goi Ganberara behartuta ikusi zen britainiar menpeko batekin ezkondu zela izan ezik. Emakumeen Mugimenduaren aurkariek, ia ezkutatuta ez zegoen pozik amaiera honi, eta emakume hau emakumezkoen arduragabekeriaren adibide tamalgarri gisa aurkezten saiatu ziren. Ez zuten zertan hain pertsonalak izan behar, ez baitzen Britainia Handiko Komunen Ganberarako hautatutako beste edozein emakume baino hobea edo okerragoa, emakume militanteen urteetako ahalegin eta borrokaren ondorioz. Egia da, hala ere, alderdiko emakumeak Westminsterrera hauteskundeetan ez dela batere eragin ez gizonentzat ez emakumeentzat, eta emakume gai asko gure ordezkari hautatuen artean sartu diren arren, haien eragina guztiz hutsala izan da Britainia Handiaren edo bere Inperioaren patuan. Haiek, beren gizonezko lankideak bezala, sistema demokratikoaren alderdiko gurpiletako engranajeak besterik ez dira, alderdiaren kolpearekin lobbieetara sartzen, aurrera doan makinaria ofizialaren Juggernautaren aurrean babesgabe, aurrean duen ekimen eta independentzia guztia zapuztuz, eta leialtasuna zor dion pertsona oro bere politikak eta neurriak aurrera eramateko zifra soil batera murriztuz. Eta hori egia bada Parlamentuarentzat —eta nork uka dezake?—, are egiaagoa da emakume hauteslearentzat. Bera ere sistema geldiezin honetan harrapatuta dago, bere alderdi erakundearen benetako esklabo gisa.

Hau zalantzan jartzen dutenei galdera hau egin behar zaie: zer botere du emakume kideak edo emakume hautesleak, egungo sistemaren pean, hautatutako edozein gobernuren politika aldatzeko? Gaur egungo sistemaren miresle sutsuenak dio emakumeak, edozein alderditakoak izan arren, pozik daudela herrialde honen egungo egoerarekin? Prest al daude bi eta hiru milioi arteko enplegu-zifrak aldatu gabe mantentzen dituzten baldintza ekonomikoak ikusteko? Pozik al daude pertsona bizidun ororen bihotzean etsipena eragiten duten eremu abandonatu horien ikuskizunarekin? Axolagabe al dira nekazaritza-eskualdeen gainbeherarekiko eta nekazaritza-industriaren egoerarekiko, eta ez al daude kezkatuta alderdi guztiek gaitzesten dituzten etxebizitza-baldintza tamalgarriekiko?

Inperio eta Kanpo Politikaren eremu zabalera joz, esan behar al da britainiar emakumeen gehiengoak Inperioaren desegitea edo ustezko Gobernu Nazionalaren egungo kanpo politikaren orientazioa ikustea nahi duela, non itunak eta konpromisoak haien izenean eta isilpean herrialde honetako etsai aitortuekin egiten diren, aldi berean babesgabe uzten gaituzten bitartean, ez bakarrik gure berehalako defentsarako, baita konpromiso horiek betetzeko beharra sortuko balitz ere? Badakigu benetan zertara goazen?

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

konprometituta; zer dakar segurtasun kolektiboko politika honek, edo zein da hura agintzen duen botere gaiztoa? "Demokrazia finantzario eskrupulurik gabekoek amesten duten ugaritasunaren lurraldea da", dio Georges Sorelek. Emakume sufragiatuek botererik ba al dute amets hori errealitate bihurtzeko agintzen den Barne edo Kanpo Politika bat geldiarazteko? Gogoratu behar da faktura ordaintzeko garaia iristen denean, ardiak bezala eramango gaituztela hiltegira, politika horien emaitzen aurrean babesgabe. Zer balio du ustezko askatasunak, gai garrantzitsu hauek aldatzeko boterea eman ezin badigu?

Egia bada emakume hautesle arruntak ez duela gauza horietako bat ere nahi, zergatik, sistema demokratikoaren pean libre bada, baimentzen ditu? Askatasun hori badu, ez al da bikoitza eta hirukoitza errudun ordubete gehiago jasaten duenean? Hau da bere herrialdeko gobernuan arduraz betetzeko duen eskaeraren froga. Beharrezko boterea eta askatasuna lortu baditu egungo sistemaren pean, bere herrialdeko gaietan herritar baten zeregina betetzeko gai ez dela eta, hain zuzen ere, erantzukizunerako gai ez dela dioen salaketa erabat frogatuta dago.

Gauza horietako bat ere ez da egia. Egia aurkituko dugu egungo sistema zaharkituan ez dagoela askatasunik ez gizonentzat ez emakumeentzat. Gizonak eta emakumeak oztopatzen dituena Alderdi sistema gainbeheran dagoela da, eta hau are nabarmenagoa da helduen sufragioa demokrazia neurrigabe batean eman zenetik. Mundu osoan dekadentzia bera ezarri da, denboraren eta zirkunstantzien joan-etorri saihestezinaren ondorioz, pobrezia mundu batetik ugaritasun mugagabeko mundu batera aldatzeak plangintza ordenatua ez da soilik beharrezkoa, baizik eta ezinbestekoa bihurtzen du existentziarako. Aldaketa horien pean, mundu zaharraren metodoak zaharkituta daude eta berriaren ordez lekua eman behar diote. Emakumeak nazioaren kontseiluetan duten lekua merezi badute, errealista gisa aurre egin behar diete inguruan biltzen ari diren mundu baldintza berriei. Lehenago edo beranduago aukeratu behar dute. Erabakia garrantzitsua da, horren araberakoa izango baita emakumeen egoera denbora luzez. Beraz, ez da kontua munduko historia ondo pisatzea.

Bi bide ditu emakumeak zabalik. Lehenengoa, mundu zaharreko sistema gainbeherarekin borrokatu behar du, atxikita dauden alderdi ezberdinetako politikari profesionalen neskame izatearekin konformatuz. Honi buruz esan daiteke proba luze eta leial bat eman diola, eta horren pean askatasun sozial, politiko edo ekonomikoaren norabidean aldaketa praktikoren bat lortu ahal izan balu, tamalez huts egin duela. Orain kontuan hartu behar du ea akatsa bere baitan dagoen edo oraindik atxikita dagoen sisteman. Zentzu honetan, alderdi bereiziak pixkanaka desagertzen ari direla ohartuko da. Alderdi Liberala iraganaren ilunabarrean sartu da; Alderdi Kontserbadorea azkar desegiten ari da, eta badakigu bere buruzagiaren ziurtasunari esker ez dagoela bere independentzia berreskuratzeko itxaropenik. Patu bera izango du Alderdi Sozialistak, berak ere bide beretik joan behar baitu, beste bi alderdiak Sozialdemokraziaren harea mugikorren azpian xurgatu dituena.

Beraz, sistema hobeago bat bilatu behar du; egungo baldintzekin bat datorren bat.
Zerk hartuko du iraganeko eraikin ezegonkorraren lekua?

Politika ikasle orok konturatzen da auzia faxismoaren eta komunismoaren artean dagoela orain.
Britainiar emakumeei dagokienez, komunismoak ez du ia erakargarritasun handirik. Aurrerago esanda, suntsipenaren filosofia da, eta emakumetasunaren sen naturalen ukazioa. Emakumeek baloratzen eta eskatzen dituzten printzipio eta praktika guztien antitesia da.

Faxismoa dirudi irtenbide bakarra dela. Bere baitan ditu britainiar izaeraren jenioari bereziki egoki eta moldagarri zaizkion printzipio guztiak. Benetako askatasuna eta askatasuna eskaintzen die gizon guztiei eta...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

herrialdearekiko borondate oneko emakumeak. Gaizki-ulerturik egon ez dadin, hainbestetan erabilitako termino hauek definituko ditugu, inongo demokratak ez dituen hitzekin, demokrazia hutsaren apostolu horrengandik, John Stuart Millengandik, hartuak baitira.

«Gizateriak, banaka edo taldeka, bere kideen ekintza-askatasunean esku hartzeko justifikazioa duen helburu bakarra», idatzi zuen, «autobabesa da. Komunitate zibilizatu bateko edozein kideren gainean boterea bere borondatearen aurka erabil daitekeen helburu bakarra beste batzuei kalterik ez egitea da».

Hau da, hain zuzen ere, askatasun indibidualaren kontzepzio faxista, eta, jakina, emakumeei dagokienez, etorkizunean emakume herritar gisa duten egoeran behar dituzten aukera guztiak ematen dizkien kontzepzio bat da. Beste inongo sistematan ez daude printzipio hauek gorpuzten. Gainera, Estatu Korporatiboaren makinarian, faxismoak emakumeei gizonezkoen berdintasun egoera ziurtatzen die, bizitzeko baldintzak zuzendu eta kontrolatzeko aukera emango dieten bide bakarra baita; horrela, faxismoak bakarrik osatuko du 1906tik 1914ra emakume militanteek haien alde hasitako lana. Horrez gain, Alderdi sisteman berezkoa den ustelkeria giro zikinetik erreskatatuko ditu, eta lehen aldiz aukera emango die, beren Korporazio berezien makinariaren bidez, arrakasta izateko itxaropenarekin jorratzeko beren eta seme-alaben bizitzak hain estu hartzen dituzten galdera handiei.

Ekonomia arloan segurtasuna bermatuko du lan berdinagatik soldata berdinarekin, betiko hezur hori sexuak banandu dituen eztabaida-mota, industriarentzat hain emaitza latzak izan dituena.

Gizarte arloan, klase-hesi guztiak kentzen ditu, eta politikoki, berriz, justizia eta berdintasuna emakumeen borrokaren historian lehen aldiz.

Eta garrantzitsuena, faxismoak gerraren mamu ikaragarria betiko ezabatzen du, oinarrizko kausak kenduz, zeinak Internazionalismoan dauden eta beren izatea baitute, “finantzari eskrupulurik gabekoek” amesten duten “demokrazia” izeneko “ugaritasun lurralde” hori aprobetxatu ahal izateko tresna bat baita.

Hori guztia lortzeko, faxismoak emakumeek eta gizonek berdin diziplinatutako lankidetza eskaini beharko dute Estatu ordenatu bat eraikitzeko, eta faxismoak estatuko herritar guztiei harmonian lan egiteko ardura eta betebeharra ezarriko die, ez inongo sektore edo klaseren interesen alde, baizik eta bere herri osoaren onurarako. Emakumeei, gizonei bezala, pribilegio indibidual berekoi guztiak menperatzera deituko die, zorte gutxiago dutenak bere babespean esplotaziotik salbu egon daitezen.

Hau faxismoa da. Beste guztia miraje bat da. Esan behar al da emakume britainiarrek ezin dutela beren herrialdearen historiako une handi honetara iritsi? Aukera hau ukatzeko eskatuko liekeenak ez dira emakumeen etsaiak bakarrik, aurrerapen eta zibilizazio ororen etsaiak baizik. Gerra aurreko garaietako borroka handiaren proba jasan zuten emakumeek, gutxienez, iraganeko menpekotasunean berriro esklabo bihurtuko zituen herriari aurre egiteko eskubidea irabazi dute, eta beren herrialdearen beharrezko berrantolaketan ohorezko zeregina izateko aukera guztiak ukatzen dizkien sistema batean lotuko zituen. Emakume britainiarrek ez dute inoiz huts egin edo ez dute amore eman Britainia Handiak haien beharra izan duenean. Haiek ere, beren belaunaldiko gizonekin batera, faxismo britainiarraren bandera altxatuko dute, eta alderdi sistemaren nahasmen eta liskar zikinen gainetik eramanez, beren nazioa berpiztuko den eguna bizkortuko dute. Ordu garaile horretan, benetan irabaziko dute birsortutako Britainia Handiari omenaldia egiteko eskubide harroa, eta azkenean bere Herri Subiranoaren Bakearen, Segurtasunaren eta Oparotasunaren barruan atseden hartzeko.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Precious Acres

Jorian Jenks-ek idatzia

T Britainia Handiak lur-politikarik ez duelako lur-arazorik ez duela pentsatzeko tentazioa izan dezakeen edonork hobe luke gertakari kezkagarri hauek arretaz aztertzea.

Belgika eta Holanda izan ezik, Britainia Handia da munduko herrialderik populatuena; eta lur naturalki antzuaren (adibidez, mendiaren) proportzioa askoz handiagoa denez uharte hauetan Herbehereetan baino, ukaezina dirudi biztanleko beste edozein herrialdek baino janaria ekoizteko lur gutxiago dugula.

Britainia Handia da munduko herrialde zibilizatu bakarra lurzorua kontserbatzeko, berreskuratzeko eta hobetzeko politika finkaturik ez duena. Ez dago gobernu bakar batek ere neurririk hartu urteko nekazaritza-lurren galera geldiarazteko, zeinak 2 milioi hektarea baino gehiago diren, edo guztizkoaren % 7, Lehen Mundu Gerra amaitu zenetik.

Britainia Handia berezia da bere jatorrizko lurrarekin kontakturik gabeko herriaren proportzio handiagatik, eta nazioko dietan janari zaharkitu eta kontserbatuen proportzio handiagatik.
Zientzialariek artifizialtasun honen emaitzak aurkitzen hasi dira, desnutrizioari, nerbio-nahasmenduei eta gizarte-ezintasunari dagokienez.

Atzerriko behatzaile bati barkatuko litzaioke ondorioztatzea gure britainiar era perbertsoan esperimentu oso arriskutsu baten subjektu bihurtzen saiatzen ari garela, hots, bizitza nazionala osasuntsu mantendu daitekeen ala ez jakitea guztiz urbanizatuta eta ia parasitoa den komunitate batean, bizitzaren beharretarako beste nazioen ahalegin eta borondate onaren menpe dagoena. Gainera, suposa lezake egoera hain prekarioa gure klimaren txarrak edo gure lurzoruaren pobreziak inposatu zigula. Eta gurekiko duen jarrera miresmena baino errukia izango litzateke.

Zein mingarria den aitortu behar izatea egoera kezkagarri hau kausa bakar batetik sortzen dela, eta kausa bakarragatik, hain zuzen ere, lehen printzipioen axolagabekeria eta etengabeko utzikeriagatik. Ez dezagun huts egin honetan. Gurea ez da klima txarra; aitzitik, munduko orekatuenetakoa da. Gurea ez da lur pobrea; aitzitik, batez beste, munduko emankorrenetakoa da. Baina, gure bekatuengatik, hurrengo hauteskundeak baino haratago begiratzen ez duen sistema politiko bat dugu, interes-talde guztiek aizkora ehotzeko eta ekonomialari oker guztiek ospe akademikoa mantentzeko duten bizarra duena.

Akats sakonena da pentsatzea gure patu naturala dela munduko gainerako herrialdeentzako fabrikatzaile, garraiolari eta bankari izatea, eta egoera horrek lehengaien eta elikagaien etengabeko ekarpena dakarrela. Denbora labur batez, zalantzarik gabe, hipotesi hau koloreztatu egin zen zorioneko kasualitate segida batek beste nazioen aldean aurrerapen handia eman zigulako munduak garai hartan ia edozein prezio ordaintzeko prest zegoen zerbitzu horien garapenean. Baina industria eta finantza nazionalismoaren etorrera azkar eta ia unibertsalak gure aldi baterako monopolioa kendu du eta hipotesia ez da soilik eutsiezina, baizik eta arriskutsua bihurtu du. Zenbat eta gehiago eutsi horri, orduan eta gutxiago gai izango gara bizitza modernoaren gertaerei aurre egiteko. "Nazioarteko merkataritzaren suspertze" atzeraezinaren aldeko keinu orok atzeratzen du saihestezina den kontuak emateko eguna, non gure oinen gainean jarri eta gure balantzea egin behar dugun.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

baliabideak.

Ezinbesteko beharren iturri nagusia denez, haren garapen zaindu eta argitua ezinbestekoa da oparotasun nazionala lortzeko. Ondare nazionala denez, bai kulturala bai materiala, haren kontserbazioa betebehar nazional solemnea da.

Gogoratu behar da garai modernoagoetara arte gertakari hauek orokorrean aitortzen zirela, beti zuzen interpretatzen ez baziren ere. Lurraren jabetzak ez zituen pribilegio handiak bakarrik ematen, baita erantzukizun handiak ere, sozialak zein ekonomikoak. Klase agintariak ia erabat lurjabe familietatik zetozen. Nekazaritza oinarrizko industria handitzat hartzen zen, eta haren ongizatea garrantzi nazionaleko kontua zen.

Napoleondar garaiko finantza kaotikoetatik sortutako plutokrazia arrotz eta gorabeheren batek lur-jabeen aristokrazia pobretu bat ordezkatu zuen arte ez zen izan lurrarekiko jarrera nazionala larriki hondatu. Eta Viktoriar Aroko esportazio-kapitalismoak inportazio-sarrera handiak lortzen hasi zen arte ez zen izan Britainiar nekazaritzak Britainiar manufakturen garapenarekin batera jarraitzea lortu. Baina antolatutako kapitalaren irabaziak oparotasun nazionalaren neurria direla dioen doktrina ezarri ondoren, antolatu gabeko nekazaritzak alferrik bilatu zezakeen Westminsterren laguntza edo lidergoa.

Eta beraz, gaur egun Britainia Handiko landa-eremuaren azterketa ia zibilizazio desagertu baten azterketa da. Belaunaldi osoz gurpilik izan ez duten bide sakonak, hamarkada osoz burdina ikusi ez duten heskai zabalak, larre lodietan oraindik ikusgai dauden golde-marka zaharrak, gainbehera-egoeran dauden ukuiluak eta etxolak, egungo parrokiak baino bost aldiz handiagoak diren kongregazioentzat eraikitako elizak, ur-errota isilak eta jauregi erortzen ari direnak: denak hitz egiten dute noizbait zereginik gizonenean aktiboki ari zen landa-populazio galdu baten berri emateko.

Egia da, noski, lur hobea lantzen jarraitzen dela, eta askotan ondo lantzen dela, nahiz eta bertan interes zuzena dutenen kopurua urtez urte txikitzen den. Eta hemen eta han abenturazale ausartak aurkitzen dira txerrietan edo hegaztietan, fruituetan edo esnean dena apustu egiten dutenak. Baina landa-eremuaren zati handi batean eskutik ahora metodoen izurritea dago, konfiantza faltagatik sortua eta behi anonimoekin gutxiegi bizi diren larre utzietan adierazten dena. Hain da apatia giroa, ezen eraikitzaile espekulatiboaren alferrikako eta atseginik gabeko erasoak ere onartzen baitira duela belaunaldi batzuk profanazio horrek piztuko zuen haserrearen arrastorik gabe.

Garrantzitsua da ordezkaezina den ondasun nazional bati egindako kaltearen neurria konturatzea. Teorian, lurra suntsiezina da, itsasoak eramaten ez badu behintzat, bide batez, gure kostaldeko hainbat tokitan ikus daitekeen prozesu bat. Baina hainbat gauza gerta dakizkioke, eta horrek ia alferrikako bihurtzen du elikagaien ekoizpenaren ikuspuntutik, eta hori da nazioarentzat ikuspuntu garrantzitsuena.

Lehenik eta behin, landutako lurrak, lantzekoak edo larreak izan, azkar hondatu daitezke, non behi eta ardientzako uzta eskasa baino ez duten ekoizten, eta baita horiek ere eskas geratzen dira untxiak lehenago iristen badira. Landutako eremua etengabe txikitzen ari den garaian "larre zakar" gisa itzulitako azaleraren hazkunde kezkagarriak argi erakusten du zer gertatzen ari den. Gure larre zakarren gehiengoa, noski, mendi-tontorrak eta lautadak dira. Baina azken hazkunde osoa, eta askoz gehiago ere, beste edozein Europako herrialdetan edo gure Dominionetan ere landuko litzatekeen motako lur hobegarria da, baina hemen landu ezin dena ofizialen utzikeria etengabearen aurrean.

Inskip motako politikariek uste dute abandonatutako lur hau ******ebook converter DEMO Watermarks******* sartu daitekeela

Machine Translated by Google

larrialdi batean ekoizpena. Antza denez, azken gerrako esperientzia etsigarriek ez diete irakatsi lurra ezin dela bat-batean produktibo bihurtu traktore gutxi batzuekin eta langile ez-kualifikatu batzuekin kili-kili eginez. Lurren berreskurapena lan oso kualifikatua da, eta urte batzuk pazientziaz lan egin behar dira emaitzak lortu aurretik. Oso erabilgarria izan daiteke epe luzerako nekazaritza-politika batean txertatzea; baina larrialdi batean janaria ekoizteko bide gisa, ia baliorik gabea da.

Bigarrenik, eraikuntza-eragiketek, etxebizitzakoak edo industrialak izan, lur asko erabiltzen dute urtero eta benetan erabiltzen duten guztia esterilizatzen dute. 1929az geroztik, Ingalaterrak eta Galesek bakarrik 421.000 hektarea nekazaritza-lur galdu dituzte, eta horietatik 159.000 hektarea baino ez dira berriro agertu larre zakar gisa; gainerako 262.000 hektarea ia guztiak eraikitzailearen eskuetara igaro dira, eta horietako asko lur emankor eta landuak dira, lantze-egoera onean.

Gogoratu behar da nekazaritza-lurren galera ez dela fabrika, etxe eta lorategiek okupatzen duten eremuan amaitzen. Errepideak eta aisialdirako guneak eraiki behar dira, eta beti daude, batez ere garatu berri diren eremuetan, lur hondakin-eremu handiak. Gainera, eraikitako eremu baten edo etxe isolatuekin josita ko nekazaritza-lurren ertzean dauden nekazaritza-lurrek asko sufritzen dute. Txolarreak eta arratoiak milaka etortzen dira; ateak eta hesiak apurtzen dira; txakur solteek abereak jazartzen dituzte eta kalte txikiak izugarri handitzen dira. Errepideko garraio merkearen etorrerarekin eta ondoriozko aldiriko garapenaren kanpora bultzadarekin, horrela kaltetutako eremua, nekazaritza-lur gisa itzuli arren, ehunka mila hektareakoa izan behar du.

Ezinezkoa da ondorio horretatik ihes egitea: Britainia Handiak bere ondare nazionala xahutzen ari da, munduko gertaeren bilakaerak hektarea bakoitza kontserbatzea ezinbestekoa bihurtzen duen une batean. Adierazpen hau alarma-iturritzat jotzen dutenei gomendatzen zaie arretaz aztertzea RG Stapledon irakaslearen azken lana, *The Land; Now and Tomorrow.* Agintaritzaren ustez, "gure nekazaritza-hektareak azkar gutxitzen ari dira, eta ezinbestean gutxitu egin behar dute, eta, elikagaiak ekoizteko gorde behar den gutxieneko azalerari buruzko erabakirik hartzen ez bada eta neurri egokiak hartzen ez badira, berrehun urte barru gehienez ere Ingalaterrako nekazaritza-lurrak erdira murriztuko dira".

Berrehun urte denbora luzea iruditu daiteke, baina ba al dago inor ausartzen esateko gure seme-alabek, are gutxiago gure bilobek, Ameriketatik eta Antipodetatik janari-hornidura mugagabea lortuko dutela? Historiara pasa nahi al dugu nazio-ondarea xahutu eta gure ondorengoek gosetearen oinarrizko arazoari aurre egin behar izan zioten belaunaldi gisa? Viktoriar garaiko esportazio-kapitalismoak Eremu Larrituak utzi dizkigu; Eremu Hondatuen multzo berri baten erantzule izango al gara?

Gure lur-arazoaren alderdi nutrizional eta ekonomikoak gehiago aztertzeak nekazaritzak bizitza nazionaleko zati gisa dituen funtzio askoren eztabaida sakonera eramango gintuzke.
Beraz, beharrezkoa da eten bat egitea garrantzi bera duen alderdi kulturala eztabaidatzeko.

Egia da alderdi honek dagoeneko arreta pixka bat jasotzen ari dela modu espasmodiko eta aldebakarrean hirigintza mugimenduaren pean. Baina mugimendu honen izenak berak bere mugak agerian uzten ditu. Nekazaritzaren garrantzia ahaztera eta inportatutako elikagai hornidurak fenomeno natural gisa hartzera bultzatu den komunitate batek landa eremua hirien osagarri soil gisa hartzen hasi da, parke publiko glorifikatu moduko bat. Izan ere, arrisku handia dago Ingalaterrako landa eremua "espazio ireki" bihurtzeko, Home Counties-en zati handi bat lorategi-auzo ezaugarririk gabeko bihurtu den modu berean.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Hirietako zarata eta kutsadura girotik ihes egiteko hiri-jende batek duen berezko irrika sinpatia baino ez du pizten. Jende hauek igande erdia errepide nagusi jendetsu batean gasolina-lurrunak irensten pozik pasatzea, beste erdia aire freskoan igarotzeko, patetikoki esanguratsua da. Pena da horietako askok ez diruditela gai beren ekimenaren fruitua hondatu gabe hartzeko.

Izan ere, landa-eremuak ezin du bere funtzio kulturala bete bere izaera mantentzen uzten ez bazaio, eta izaera hori bere funtzio material edo nekazaritzakotik bereizezina da. Herriak ezin du hiritik ihes egin, hiria berarekin eramaten badu, intelektualak bere burua oporraldi batean eman ezin duen bezala, bere eztabaidak berarekin eramaten baditu landa-ibilaldietan. "Landan bizitzera" etorri direnek hiri-auzo bihurtutako herri baten ikuspegia patetikoa da, intelektual talde bat hizketan ari den bitartean, inguruan hamar mila jarduera interesgarriagoak eta garrantzitsuago dauden bitartean. Duela gutxi nekazari batek esan zuen bezala: "Ez zait hainbeste axola nire zelaietan zehar ibiltzea. Ez zait hainbeste axola nire kontura beren txakur ergela erabiltzea. Ez zait axola haur batek ireki ditzakeen ateetatik igotzea ere. Baina pentsatzen dudanean bi milia baino gehiago nekazaritza-lur onetan ibili direla eta ez dutela inoiz pentsatu zer gertatzen ari zen begiratzeko, nire adeitasuna alferrik galdu dela sentitzen dut".

«Parke publiko» deitu genezakeen jarrerak landa-jardueretarako axolagabekeria baino modu larriagoetan adierazten ditu adierazpenak. Tximeleta txikiak ez duela kalterik uste ahateei harriak botatzea zaintzailea begira ez dagoenean, milaka heldu hezi daude kalterik ikusten ez dutenak detektatzeko aukera gutxi edo batere ez dagoenean. Eta urraketa txikien efektu metatuak egoera desatsegina sortzen ari da hiri-iheslariek gustuko dituzten auzoetan.

Alemanian, fruta-arbolak errepide bazterreko heskaietan landatzen dira eta lurra metalaren ertzeraino lantzen da. Ingalaterran, prozedura hori guztiz ezinezkoa da, antolatutako eraso-taldeek zuhaitzak kenduko bailituzkete eta uztak kate baten zabaleran zapalduko bailituzkete. Britainiarra ez da nahitaez alemaniarra baino zintzoagoa edo suntsitzaileagoa; besterik gabe, hainbeste deslandalizatu da, non bere balio-zentzua eta portaera moralaren kodea azken farola-zutoinarekin amaitzen diren. Denda bateko mostradoretik arkatz bat lapurtzearen ideiak harrituko lituzkeen pertsonek ez dute ezer immoralik ikusiko sei heskai haustean perretxikoak lapurtzeko.

Landa-eremuak hainbeste aberastasun eskaintzen die bisitariei, ezen egungo joera tamalgarriak gainditzeko modurik nabariena jendeari aberastasun hori non dagoen erakustea dela. Oraindik ere, asko dira bakardadearen balsamo sendagarria, bakearen eta segurtasunaren erosotasun espirituala, etengabe aldatzen ari diren zelai eta basoen interes xurgatzailea estimatu dezaketenak eta estimatzen dutenak; baina guztiak gutxiegi dira.
Inork ez du borondatez kaltetuko edo hondatuko berak interes pertsonal handia sentitzen duen zerbait, eta landa-eremua babesteko lehen urratsa Stapledon irakasleak "landa-mentalitatea" deitzen duen hori garatzeko bultzada nazionala da.

Gobernu faxista batek, jakina, lurraren arazoari osotasunean aurre egin beharko dio, lurra baita nazio bizidunaren kontzepzioa eraikitzen duen oinarrietako bat. Izan ere, nekazaritza-garapenerako duen politika aitortuak berak arazo larria sortuko du higiezinen merkatuan jarduera espekulatiboa suspertuz, eta jarduera horri gogor aurre egin beharko zaio nekazaritza-politika guztiz garatu aurretik.

Lurrarekiko faxisten jarrera esaldi gutxitan azal daiteke.

Lurra ez da gehiago salgai espekulatibotzat hartu behar. Bere balioa bidezko baloratu behar da, eta gehikuntza guztia sortzen lagundu dutenek partekatu behar dute, besteak beste.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Lurzoruaren erabilera epe luzerako plangintza nazional zaindu baten menpe egon behar da. Ahal den neurrian, eraikuntza-jarduera nekazaritza-balio txikiko eremuetara mugatu behar da.

Lurraren jabetza ahalik eta gehien zabaldu behar da, helburua familia-jabetza txiki eta seguru ugari lortzea izanik. Hala ere, erantzukizunak ere izango ditu, eta lurra gaizki erabiltzen dutenak etsai sozialtzat hartuko dira.

Lurretarako sarbide publikoa hobetu behar da, landa-bideak, kanpalekuak eta errepide bazterreko aterpetxeak zabalduz eta hobeto definituz. Aldi berean, jabetza pribatuaren gaineko legea berrikusi behar da eta landa-komunitateari babes hobea eman behar zaio esku-hartzeen eta kalteen aurka. Baliteke zaindari talde bat sortzea beharrezkoa izatea.

Untxi, bele eta uso bezalako izurriteen aurka gerra egin behar da; eta zelai-kirolen aurkako diskriminaziorik ez dagoen arren, kirol horiek ez dute nekazaritza- edo aisialdi-jardueretan eraginik izan behar.

Jendea hezi behar da landa-eremua errespetatzeko eta estimatzeko, eta haren jardueretan interes adimentsua izateko.

Ez gara lurrari buruzko sentimentalismoetarako oso joera dugun arraza bat. Aberri hitza erabiltzen dugu baina gutxitan, Aberria inoiz ez. Mende bateko *laissez-faire* liberalismoak eta finantza kontserbadurismoak gure lurrarekiko ikuspegi labur eta komertzializatua sortu du.

Hala ere, gure ametsen Britainia Handia, gure espiritu nazionalaren gorpuzte fisikoa, ez da kale eta lantegien Britainia Handia, ezta parke eta eraikin publikoena ere, baizik eta haran irribarretsu eta goi-lautada uhintsuen, soro landuen eta etxalde erosoen Britainia Handia. Hiri bat hiri bat da mundu osoan; eta munduko hiriak urtero estandarizatzera jotzen ari dira. Baina landa-eremuko Britainia Handia bereziki gurea da, gure izaera nazionaletik bereizezina. Jeloskor gorde behar dugu, ez Stratford-upon-Avon-eko museo-giroan, baizik eta produktibitatearen indar naturalean.

Gutxi gara lurzorutik belaunaldi gutxi batzuk baino gehiagora gaudenak. Prentsa eta irratiaren bidezko birheziketa txiki batek berriro herrikide bihurtuko gintuzke, behintzat gure aisialdiko uneetan: ez eskola-maisu profesionalaren heziketa, zeinaren "nekazaritza" oinarrizko zientzia erabilgarri baina nahiko tristean datzan, baizik eta begi irekiekin eta gogo jakin-mintsuekin bide eta zelaietara bidaliko gintuzkeen heziketa. Landa-eremuaren historia eta eguneroko bizitzaren sarrera batek ez luke herritarra nekazaritzaren arazoak ulertzera bultzatuko bakarrik, baizik eta bere landa-irteerak interes xurgatzailez beteko lituzke. Landa-mentalitate adimentsua hiri-bizitzaren estresaren aurkako antidoto onena izan liteke, Ama Lurrak erosotasuna eman baitezake arimarentzat zein gorputzarentzat.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Hitlerren Berchtesgaden Alemania Berriaren Idilioa Joan Morganen eskutik

E Bavaria ondo ezagutzen baduzu ere, eta kontuan izan arren Wittelbachtarrek Bavaria osoa zutela eta Führerrek Alemania osoa zuela aukeran, Berchtesgaden aukeratu zutela beren udako etxeetarako, ez dago ezerk prestatzen zaituen leku honetarako, aldi berean Bavaria zaharraren bihotza eta Alemania berriaren arima izaten saiatzen dena. Bavariari buruz, bere ipuinetako unerik onenean, eta Nazionalsozialismoari buruz amestu zenuen guztia Londresko etxebizitza bloke berrienaren biztanleria bera duen mendiz inguratutako merkatu-herri honetan dago bilduta.

Bad Reichenhalletik irten ondoren, trena gero eta sakonago sartzen da mendietan, harik eta mendi horiek erabat inguratuko zaituztela sentitu arte, Austriara sartutako Alemania zati bat den haran sakonean gora igotzen zaren heinean. (Hiru norabide hauetako edozeinetan Austriara oinez joatea posible da, eta zirraragarria da.)

Lehen inpresioa mugimenduarena da. Bi urtetik gorako guztiak erne daude nolabaiteko itxaropenarekin. Altitudeagatik, Bavariako umore oparoagatik edo Führerrak edozein unetan igaro dezakeelako den, ez dut inoiz aurkitu; egia da aireak bizitasun kili-kili bat duela.

Hemen, komedia musikal adoragarri honen giroan, Nazionalsozialismoa oso dibertigarria dirudi. Noizbehinkako bileretan izan ezik, zeinak sinpleak eta bitxiki inspiratzaileak diren, ez zara hain kontziente guztiaren seriotasun mistiko sakonaz; egindako zereginaren eta aurrean duzun zereginaren izugarritasunaz.

SSak, uniforme erakargarriarekin, Führerrarekin duen harremanarekin eta ingurune ederretan bizitza osasuntsua izatearekin, oso lanbide atsegina dela sentitzen duzu, eta SSak, hain zuzen ere, erakunde bikaina dira, adin eta klase guztientzat irekita, abertzaletasunaren oinarri komunean.

Hemen, Alemaniako beste edozein lekutan baino gehiago, ikusten duzu nola SSko kide zaharrenetik hasi eta Neguko Laguntzako txapa saltzen duen haur txikienera arteko guztiek duten herrialdearen partaidetza; inork ez du nahigabetua sentitzearen arima suntsitzen duen agonia jasaten. Lorpen bakoitza haien lorpena da; atzerapauso bakoitza haiena. Konturatzen zara nola Nazionalsozialismoak, itxaropena berreskuratuz eta herrialdearen etorkizunean fedea biziberrituz, herriari bizitzeko zerbait eman dion.

Bertako mendeetako bizitza beti bezala jarraitzen du, Nazional Sozialismoarekin batera; eta, beraz, Berchtesgadengo bizitza etengabeko ikuskizuna da. Ekitaldi baten ondoren oihala erortzen denean, beste bat igotzen da. Leihotik ehun emakume nekazari igarotzen dira, jantzi nazionalak jantzita, Berchtesgadner deitzen dituzten beroki beltz-berde-gorri txikiekin. Haiekin apaiz bat dago, eta poliki mugitzen dira, kantatzen, begiak beheratuta. Geroago, BDM gazteen (Hitler neskak) ahots zorrotzak entzuten dituzu, beroki marroi laburrekin desfilean, edo Hitler Jugend talde baten ahotsak, banderak daramatzaten mutil gizon erraldoiak. Beti dago martxa abesti bat airean.

Beste guztiak huts egiten duenean, suhiltzaileen aurkako ariketa egiten dute. Tunikak, kaskoak eta galtza motzekin ehun suhiltzailek (edo hogeita hamar biztanleko batek) ausardiaz egiten dute lan zure leihoaren aurrean. Igandea da, ordea, eguna. Herriaren gailurra den Markt Platz-en, nekazariak biltzen dira; gizonak, elkarren artean lehian, eskuilen handitasunean, txapel berdeekin, iturriaren alde batean ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

bere Bavariako lehoiarekin, bestetik txirikorda-koroetan pausatutako kapela beltz lauak dituzten emakumeak. Hamarretan Neuhausera (Hofbrauhaus-en anaia txiki horretara) garagardoa eta saltxitxak zopa hartzera joaten dira, gaztainondoen azpian duen garagardo-lorategiarekin, non Wittelsbach Schloss-eko hesian ohea aireztatzen duten, bere gemütlichkeit paregabea duen *bierstubearekin ,* non Alderdiko Buruzagiak gidekin sorbaldak igurzten dituzten; hiri bizi baten erdigune bizia.

Grand Hotela, edonorentzat nahikoa handia. Kurhausa, bere orkestra bikainarekin eta Municheko bisitari diren musikariekin. Nekazarien Antzokia, bere umore zakar eta musika erakargarriarekin. Dantza-lekuak daude; Hofschaffer, bere giro intimoarekin, Londresko *hotel-maître baten ametsak baino beteago dagoen zapi-zoruarekin,* eta Kur Kafetegia, non SS Gorputz-zaindarietako mutil erraldoi eta dotoreek Bavariako Etxearen errege-txalet bat izan zen tokian dantzatzen duten. Artistak daude, Fritz Richter, bere xilografia bitxi eta inspiratuekin, eta Alpeetako eskola modernoko lehen mailako paisaia-margolarietako bat.

Aire zabalera ateratzeko: lehenik, Führerraren etxea dago, munduaren gainean, mendi-segizio batera begira dagoen beirazko horma batekin, hain malkartsu den toki batean kokatua, ezen atzerantz makurtuta dagoela dirudien. Etxeak harana menderatzen du, Führerrak herria menderatzen duen bezala.

Hor dago Königsee, Alpeetako lakurik ederrena, berde ilun-kolorekoa, mendi malkartsuek inguratuta. Hor dago Zauberwald, baso magikoa, non Hinterseetik datorren erreka harkaitz berde leunen artean igarotzen den.

Badago gatz meategia, non (uniformeen lurralde honetan) tunika beltza eta galtza zuriak janzten dituzun (ez da entzuten den bezain *dotorea* eta egokia) eta lera-jaitsieran lurpeko laku batera jaisten zaren, argi-lepoko batekin eta beste muturrean esbastika batekin. Badago Schloss Platz, bere gerra-oroigarriarekin.

Badira Alpeetako larreak, Naturaren kolore-eskema segidarekin, aste batean arrosa, hurrengoan urdina eta horia, Londresko, Parisko eta New Yorkeko lore-saltzaileak inbidiaz distraituko lituzketenak.

Hor daude basoak, uniformeak, zuzen eta sendo doaz elur-lerroraino. Mendiak; Watzmann ederra, Alemaniako bigarren garaiena; Goll iluna eta Untersberg malkartsua, kondairaz betea. Bihotz ausartentzat, Untersbergen barruan bi mila metroko altueran dagoen izotz-zulo argiztatua dago, eta baita Almbach Klamm ere, arroila harrigarri eta orrotsua, non igo baino askoz gehiago jaisten zaren dirudien, itxaropena galdu duzunean bakarrik amaitzen dena eta "Esperientzia Emozionala" izenburupean sartzen dena, eta ez "Paisaia".

Berchtesgadener Land-en “Grass Gott” eta “Heil Hitler!” oihuekin agurtzen zaituzte. Ez da harritzekoa Jainkoari agurra, hain gauza ederrak sortu izanagatik, eta Agur Hitler, bizitza baino gehiago maite dutenentzat gorde izanagatik.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Vidkun Quisling-ek idatzitako

Munduko Federazio Nordikoa

NORWEGIAKO NASJONAL SAMLINGKO LIDERA

A Mundu zaharra erortzen ari da, berri bat jaiotzen ari da. Iaz Stavangerren egin genuen hirugarren urteroko mitinarekin batera, Alderdi Komunistaren zazpigarren Mundu Kongresua ireki zen Moskuko "nobleen klub" ohian, 1928ko azken munduko kongresutik zazpi urteko tarte baten ondoren.

Kongresua uztailaren 25etik abuztuaren 21era iraun zuen. Bere helburu nagusia zazpi urte horietan Sobietar Errusian eta Errusiatik kanpo juduen nazioarteko konspirazio marxistak lortutakoa berrikustea zen, Stalinen mundua boltxebizaziorako programaren gauzatzeari dagokionez; programa hori aurreko munduko kongresuan eztabaidatu zen.

Bigarrenik, erresistentzia nazionalaren indarrak suntsitzeko eta mundu mailako iraultza komunistaren sua pizteko bere programaren taktikak berretsi zituen. Frantzian, Espainian, Belgikan eta beste leku batzuetan garatzen ikusi dugun fronte batu eta herrikoiaren taktiketan arreta berezia jarri zen. Hemen ere ondo ezagutzen dugu Norvegian, nekazarien alderdiarekin egindako "krisi akordioan" eta Alderdi Laboristak mozorro burges eta nazionala hartuz erabiltzen dituen kamuflaje taktika berrietan. Gure herrialdeari zuzenean eragiten dion beste gai bat, hain zuzen ere, Sobietar Errusiak Nazioen Ligan duen parte-hartzea, Komintem-en programan aspaldi txertatu diren fronte herrikoiaren taktika berberen sintoma da.

Aurten, Nasjonal Samling-ekook gure urteroko manifestaziorako elkartzen garen bitartean, ikusten dugu beste munduko kongresu baten deialdia.

Oraingoan Nazioen Ligako porrot egin duen enpresaren akziodunek Batzar Nagusi Berezia egingo dute enpresaren likidazioa edo haren berreraikuntza posiblea eztabaidatzeko udazkenean, batzarrak ohiko urteko bilera egiten duenean.

Gertaera hauek aipatzen ditut, gure azken bi manifestazio nazionalekin batera gertatu direnak, ez bakarrik duten garrantzi handiagatik, baizik eta gauza hauek gaur egun dugun kanpo-politikaren egoera oso nabarmen ilustratzen dutelako.

Alde batetik, mundu mailako boltxebismo nekaezin aktiboa dugu, ikuspuntu historiko batetik, mundu zaharraren gainbeheraren sintoma kezkagarria besterik ez dena, eta botere gaiztoen ahalegin iraunkorra munduaren bilakaera beren suntsipen bidean behartzeko, hau da, juduen diktadurapean dagoen errepublika materialista unibertsal baterantz.

Beste aldean, mundu zaharrak gaur egungo eskakizun premiazkoak, nazioen arteko bake eta lankidetzaren eskakizunak, konpontzeko egiten dituen ahalegin alferrikakoak aurkitzen ditugu. Afera osoa banakako interesen arteko talkak zapuzten du, egoerak eskatzen duen barne-lankidetza nazionala klase-gerrak eta alderdien arteko gatazkek hondatzen duten bezala. Desintegrazio-prozesu honekin batera gertatzen dira istiluak eta krisiak, gerra eta gatazka zibilak.
Botere internazionalistek esku hartzen dute eta kezka osoa pixkanaka marxismoan eta suntsipenean erortzen da, estatu burges-liberala pixkanaka kontsumitzen ari den modu berean, ******ebook converter DEMO Watermarks*******-k eginda.

Machine Translated by Google

Marxismoa, gure herrialdean hain argi ikusten dugun bezala. Hori guztiaren erdian, gizateriaren etengabeko gaztetasunak kimu berriak ematen ditu; pizkunde eta bateratze mugimendu nazionalak aro berria iragartzen dute, Estatu berri bat eta mundu ordena berri bat ekarriz. Ordena berria martxan dago herrialde honetan ere.

ZIGORRAK ETA LIGAREN GAINBEHERA

Beste datu esanguratsu bat da Nazioen Liga, erakunde kapitalista parlamentario burgesaren, kolapsoa ez dela soilik bere sendotasun ezagatik eta marxismoaren lurpeko jarduerengatik edo Ligaren antolakuntzan dauden oinarrizko eta formal akatsengatik gertatzen.

Aro berriko komunitate antolatuen ordezkarietako bat zen Italia faxistak suntsitu du. Berrogeita hamar estatu zigortzaile, mundu demokratiko eta marxista osoaren aurkakotasuna eta faxismoaren eta Italiaren aurka mobilizatu zen munduko iritzia gorabehera, batasun nazionala izan zen indarrik indartsuena.

Nasjonal Samling-eko buruzagiek, hasieratik bertatik, jarrera argi eta zehatza hartu dute Italiako faxismoarekin edo Italiako interesekin identifikatu gabe, Etiopiako gatazkarekiko. Norvegiaren neutraltasunaren alde eta ustezko zigorretan parte hartzearen aurka egon dira.

Honetan gure herrialdearen interesak kontuan hartzeak bakarrik eragin zigun. Uste dut, hala ere, hemengo iritzi publikoa, beste leku askotan bezala, propagandaren biktima izan zela, eta propagandak, egia esan, txertatu nahi zituen ideal gorenetatik guztiz bestelako interesak betetzen zituela.

Gure mugimenduak, ordea, ez zuen alderik hartu. Norvegiaren neutraltasuna eskatu genuen, eta zigor-joko osoaren hipokrisia eta helbururik eza erakutsi genituen. Gaur esan dezakegu egoera zuzen epaitu genuela.

Ikuspegi militar batetik arrazoi genuen. Iritzi orokorraren aurka, gerra-material modernoen garrantzia eta Etiopiaren eta Ingalaterraren erresistentzia-ahalmena zuzen baloratu genituen, eta, batez ere, oinarri historiko eta nazional batean ahalegin bateratu baterako antolatutako herri batean sortutako indar moral eta material izugarria.

Politikoki ere zuzen epaitu genuen. Zigor-politikaren alferrikakotasuna eta kalkulu oker larriak agerikoak dira orain. Begira iezaiozu Ingalaterra boteretsuaren porrot tragikoari bere Ligaren politika labur-laburraren ondorioz; Britainiar Inperioak Amerika galdu zuenetik jasan duen porrot moral eta praktiko handiena da.

Sobietar Errusiak, Nazioen Ligako kide berri eta nabarmenak, zigor politikan lehenik Mussolinirekin eta gero Hitlerrekin haserretzeko aukera ikusi zuen, baina haien kalkuluak huts egiten hasi zirenean, judu boltxebike maltzurrak isilean erretiratu ziren bigarren mailan eta, eurek ere libratu zirenean, Britainia Handiko Gobernuari utzi zioten errua eta lotsa jasan behar.

POLITIKA NAZIONALISTA ETA NAZIOARTEKO LANKIDETZA

Mundu Gerraz geroztik lehen aldiz, Norvegiak kanpo-politikan benetako errealitate gogorrei aurre egin behar izan die, eta horrek oso zaildu du ohiko politika parrokiala aurrera eramatea.

Zentzu honetan, herrialde honetan zoritxarrez gutxietsi egiten den egitate bat azpimarratu nahi dut:

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

hots, jendearen bizitza kanpo-politikak menderatzen duela eta ez barne-politikak.
Nazio baten “bizitzeko nahiaren” ondoan, bere barne-baldintzak eta egitura ekonomia eta boterearen nazioarteko baldintzek menderatzen dituzte. Baldintza hauek herrien eta estatuen behar primitibo eta premiazkoek sortzen dituzte, bizitzeko eta bizitzeko espazioaren aldeko borrokak. Baina estatu batek kanpo-politikan duen eragina beti dagokio bere barne-indarraren garapen-mailari.

Horrela, gerra kasuan autosufizientziaren beharrak eta, batez ere, munduko ekonomiaren egituraren berreraikuntzak komunitateak behartzen dituzte oinarri ekonomikoan antolatzera, Langileen Estatu nazional gisa. Mundu osoko baldintza aldatuek nazio bakoitza behartzen dute bere bizilagunekin unitate ekonomiko antolatu gisa jardutera, bere baliabide guztien kontrol osoa eta gai den eta ahalik eta modurik onenean erabiltzeko ahalmena duen unitate gisa. Neurri honetan, egungo krisia batez ere munduko ekoizpenaren eta merkataritzaren berregokitzapen krisia da.

Hala ere, ez dago berezko aurkakotasunik garai bateko unitate ekonomiko nazional batu eta sendo horien eskariaren eta nazioarteko lankidetza planifikatu baten eskariaren artean, zeina indar eutsiezinez bultzatzen baita arrazoi ekonomikoek zein bakea mantentzearen kontsiderazioak.

Horrelako nortasun nazional antolatuen eraketak ekarriko du zintzotasuna
eta nazioarteko lankidetza eraginkorra, partzialtasunik edo zapalkuntzarik gabekoa.

BI ETSAI-KANPAMENDU EUROPAN ETA MUNDUAN

Egoera hauxe da: munduan eta batez ere Europan, bi eremu etsai sortzen ari dira, Mundu Gerraren aurretik bezala. Sobietar Errusia, Frantzia eta Txekoslovakia, nazioarteko juduen babespean, Alemania Nazional Sozialistaren aurkako gerrara bultzatzen dituena, dagoeneko fronte batu bat aurkezten ari dira herrialde horren aurka eta Alemania are gehiago inguratzen saiatzen ari dira, bai politikoki bai militarki.

Baldintza hauetan, Norvegiaren posizioa oso ahula da, Errusiaren, Alemaniaren eta Ingalaterraren bidegurutzean kokatuta baitago, eta bere barne politika marxisten eskuetan dagoelarik.

Errusia, interes asiatikoak zituen Europako potentzia handi bat izatetik, interes europarrekin duen Asiako potentzia handi bihurtu da, batez ere Atlantikoari begira. Baina, batez ere, munduko iraultzaren oinarria da.

Munduko boltxebismoak Norvegia, eta berarekin batera Eskandinavia osoa, Alemaniaren eta Ingalaterraren aurkako Europako eraso-frontearen eskuin hegal bihurtzen saiatzen ari da. Plan honek aukera ilunak ditu gure herrialdearentzat. Alemaniaren eta Sobietar Errusiaren arteko gatazka baten kasuan, Alderdi Laboristaren ikuspegi osoak Norvegia boltxebikeen alde egitera bultzatuko du Alemaniaren aurka, eta hori gure neutraltasun-promesaren aurkakoa izango da.
Tranmal, Alderdi Laboristako diktadore arduragabeak, nahiko argi hitz egin du azkenaldian norabide honetan. Norvegia eta Sobietar Errusia egungo Nazioen Ligako kide diren bitartean eta Alemania ez, badirudi gerra mehatxatuta gaudela norabide honetan, Armada Gorriari eta Aire Armadari herrialdean zehar askatasunez igarotzeko baimena eman behar baikaigu Alemania-Errusia gatazka baten kasuan.

Europako egungo baldintzetan, Alemania eta Ingalaterrak gerra hasteko aukera ere badago. Hori gerta daiteke, adibidez, Alemaniaren eta... arteko gatazka batekin lotuta.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Frantzia, Txekoslovakia eta Sobietar Errusiaren hirukoitzeko aliantza, Txekoslovakia ia Austria baino puntu sentikorragoa izanik. Orduan, Frantziak Alemaniaren aurka gerra egingo duela usteak Ingalaterrari gerra egiteko arrazoia emango lioke, eta hori are ziurragoa da orain hegazkintzaren garapen izugarria baino.

Ingalaterraren eta Alemaniaren arteko gerra hori aukera katastrofikoa da Norvegiarentzat, izan ere Mundu Gerra ostean egoera guztiz aldatu da orain.

Nazioen Ligaren bidez, Britainia Handiko munduko politikaren tresna gisa, zuzenean gerrara behartuta egongo ginateke, eta Nazioen Liga erori arren, Lord Lloyd bezalako autoritate baten arabera, bonbardaketa zigortzaile baten menpe egongo ginateke, Mundu Gerran gertatu zen bezala, gure merkataritza-flotari Ingalaterrarako ondasunak garraiatzen uzten badiogu, eta hark, zalantzarik gabe, hori eskatuko luke orain, orduan bezala.

Norvegiako Alderdi Laboristak —Gobernuaren Alderdia— aktiboki laguntzen ari da Alemaniari zuzendutako politika hau. Norvegiak ados badago, horrek esan nahi du gerra-politika honetan sartuko garela zuzenean, Norvegiako herriaren gutxienez % 99ren nahiaren aurka. Norvegiak ezin du eta ez du martxan jarriko gure askatasuna eta gure mugak arriskuan ez badaude.

BAKEA INGALATERRA ETA ALEMANIAREKIN

Azpimarratu dut dagoeneko Alemania eta Ingalaterraren arteko bakea ezinbesteko beharra dela gure herrialdearentzat. Baina, batez ere, saihestu behar duguna da Alemania eta Ingalaterra aurkako aldeetan egotea gerra berri batean. Guretzat hori hilgarria litzateke; izan ere, suntsipena esan nahi luke.
Beraz, gure esku dago gure esku dagoen guztia egitea bi herrialde hauen artean bakea eta ulermena sortzeko, gu bezala, jatorri eta ikuspegi nordikoak baitira. Nahiz eta alderdi honetan gauza handirik egin ezin izan eta kontuz ibili behar izan beste herrialdeen gaietan ez esku hartzeko, gure betebeharra izan behar da, bide justu guztien bidez, gure ahaide hauen artean desadostasuna pizten saiatzen ari direnei aurre egitea, normalean arrazoi faltsu eta desonestoetan oinarrituta.

Badakigu zein botereren interesengatik egiten ari diren ahalegin hauek. Bata munduko boltxebismoa da. Alemaniaren eta Ingalaterraren arteko bakearen eta adiskidetzearen alde lan egitea izan beharko litzateke Norvegiako kanpo-politikaren helburua, alderdien interesak kontuan hartu gabe. Oso agerikoa da Norvegiaren interesek hori eskatzen dutela. Gerra eta kaosa saihesteko modu bakarra hegoaldeko eta mendebaldeko gure bizilagun handi hauen arteko bakea eta ulermena mantentzea da, eta haiekin ere merkataritza-lotura handiena dugu.

Duela 40 urte inguru, gaur egun bezala, aukera bat zegoen, Eskandinaviako herri handien arteko ulermen iraunkorra sortzeko saiakera zintzo bat egiteko. Aukera baztertu edo baztertu egin zen, eta hutsune horren ondoren etorri zen hondamendiak mundu osoa eragin zuen. Orain politika katastrofiko bera sustatzera ausartzen den edonork begiak zabalik egin behar ditu.

Baina bizi garen garaia ulertzen duen orok ahalegindu behar du kontraeraso sendo eta positiboak hartzeko.

Beste gogoeta erabakigarri batek gure kanpo-politikaren ildo nagusiei buruzko ondorio berera eramaten gaitu. Liberalismo dekadenteak eta haren ondorengo eta oinordekoak, marxismoak, beren helburuak komunitate nazionalen aurka dituzte, batez ere nordikoen aurka.

Kontzienteki edo inkontzienteki, politika honen helburua nazio-sistema naturala haustea da.
herrien antolaketa nazioarteko munduko errepublika gauzatzeko. ******ebook bihurgailua
DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Orduan, nazioen barne-kohesioa suntsituko da. Beste nazio guztiekin alderatuta, lur osoan sakabanatuta dagoen eta beste nazioen parasito gisa bizi den nazio horren harrapakin izango dira; horregatik hain zuzen ere, antolamendu hori behar du munduaren gaineko sutsuki nahi duen nagusitasuna *lortzeko* . Izan ere, nagusitasun horretan dago judu nazionalismoaren eta inperialismoaren sekretua.

Judaismoaren eta espirituaren arteko duelua saihestezina da, marxismoa eta internazionalismoa errealitatean judu nazionalismoa eta inperialismoa baitira, judaismoak inspiratutako eta zuzendutako konspirazio bat, zalantzarik gabe, Europako zibilizazio nordikoaren aurka. Argi dago gaur egungo gainbehera-prozesuak direla bizitzaren idealen aurkako mehatxurik larriena eta gure garaiko antagonismo indartsuenak judaismoaren eta Europako printzipio nordikoaren arteko borroka batera murriztu direla. Hori horrela izanik, konturatu behar dugu egungo dekadentziarako eta materialismo marxistaren lurpeko jardueretarako erremediorik eraginkorrena gure herriaren berpizkunde nazional batean aurkituko dela, arraza nordikoaren eta tenperamentu bereizgarriaren oinarri bizigarri edo bizigarriaren gainean.

Eta, bestetik, zentzu zabalenean, mundu osoko herri nordikoen eta nordikoki zehaztutakoen artean lankidetza kultural, ekonomiko eta politiko estuagoa egon behar da: Eskandinaviako herrialdeetan, Holandan, Flandrian, Britainiar Inperioan, Alemanian eta familia nordikoko kideak gutxiago diren beste herrialde batzuetan.

Beraz, “Nordiko” hitzaren esanahia ez dago eskandinaviar herrietara mugatuta, baizik eta iparraldeko arraza handi guztiei aplikatzen zaie, eta ez gaude orain iparraldeko lankidetza ez-seguru bat aztertzen.

Aitzitik, alde batetik, izaera eta antolaketa nazionala mantentzea bizitzako gairik garrantzitsuena herri sortzaile guztientzat dela konturatzearen ondorio beharrezkoa da. Horrela bakarrik berma daiteke Eskandinaviako kultura eta ezaugarrien garapen libre eta baketsua, bai esparru nazionalean bai unibertsalean. Aldi berean, beste arrazen balioa eta ekarpen kulturalak sakonki aitortzeko baldintzetako bat da, eta horrela nazio guztiak desegitearen eta kaosaren aurka sendotuko ditu.

Beste alde batetik, garai hauetan eraiki behar den nazioarteko lankidetza, ahal dela, arraza, hizkuntza, kultura eta interesetan hain estu lotuta dauden herri nordikoetan oinarritu behar delako ondorio saihestezina da. Bizi-maila bera eta bizitzaren ikuspegi antzekoa dute, eta geografikoki ere multzokatuta daude.

Ekonomikoki ere, elkarren bezero onenak dira.

NORDIKO HERRIEN BATASUNA

Herri hauen bloke-eraketa, herri nordikoen batasuna, garaiezina izango da. Batasun horrek askoz ere gaitasun handiagoa izango du Genevako Liga liberal-marxista porrot eginak baino munduko *boltxebismoaren* aurkako gotorleku gisa jarduteko eta munduaren garapen baketsurako bermeak sortzeko. Gizateria antolaturako bidea herri nordikoen familia handiaren batasunean aurkituko da, moneta komun batekin, barne-merkataritza askearekin eta aduana-politika komun batekin bloke-eraketa horretan; haien helburua beste herrialde eta potentzia-talde batzuk sistema honetara erakartzea izango da.

Kanpo politika hori izango da Norvegiaren posizioaren berme onena munduan eta boltxebismoaren aurka. Eta gure eta besteen onerako, jarduera-eremu bat sortuko du atzerrian.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

gure baliabide propioak nahikoak ez badira, herrialde honetan espero behar den energia soberakinagatik.

MUGIMENDU NAZIONALETAN OINARRITUTAKO LANKIDETZA

Eskandinaviako patu komuna azpimarratzen dugun bitartean, ezin dugu gutxietsi besteen edo gure gizatasun komunaren garrantzia eta lorpenak; eta, batez ere, ezin dugu gutxietsi ohiko Europako eta unibertsal lankidetzaren garrantzia. Baina nazioarteko elkartasun hau estatu nazionalen sistema batean oinarritu behar da. Europako eta mundu osoko herrien gorakada nazionalaren bidez sortu behar da, eta ez Nazioen Liga, Paneuropa eta Sobietar Errusia bezalako esperimentu liberal eta marxisten emaitza gisa, munduko Sobietar Errepublikaren egoitza dena.

Bizitzaren historiak erakusten du aurrerapen guztia askatasunaren eta diskriminazioaren batasunaren, elkartasun eta antolaketaren menpe dagoela. Monarkia unibertsalak eta munduko errepublikak anarkia eta desegitean amaitzen dira. Nazio bakar baten hegemonia hondamendia da besteentzat eta berarentzat.
Liberalismoaren eta marxismoaren helburua den nazio eta arraza guztien Babel antzeko konposatu batek bakoitzaren ezaugarri eta balio indibidualak suntsitzea dakar. Historiak irakasten digu benetako harmonia segregazioaren eta garapenaren emaitza dela.

Gizateriaren formazio antolaturako sena bizitza nazionalera eta batasun nazionalen lankidetzara zuzenduta dago. Horregatik, liberalismotik eta marxismotik abiatu diren nazioarteko erakunde guztiek huts egin dute ustezko helburuetan, zeinak nazioen arteko ulermen ona bermatzea eta haien aurrerapena sustatzea baitziren.

Liga liberalaren ideien eta nazioarteko marxismoaren porrotaren aurrean, premiazkoa da nazioen arteko elkarte berri bat sortzea, izaera europar eta mundialekoa, 1934ko abenduaren 16an eta 17an Montreuxen egindako ordena berriaren kongresuak ezarritako komunitateen antolakuntzarako ideia berrietan oinarritua. Kongresuaren lehen gogoeta balio espiritual eta nazionalen errespetua izan zen.

Diplomazia zaharraren metodo hipokrita eta teknikoen ordez, mugimendu nazional gazte eta osasuntsu guztien eta haiek birsortutako estatu nazionalen arteko lankidetza espontaneo eta ohoragarria garatu behar da, mundu osoan berritze espiritual orokorra eta suspertze politiko eta ekonomikoa lortzeko. Baina plan unibertsal honen esparruan, jatorri berekoak diren eta kultura eta zibilizazio bera partekatzen duten nazioek beren interesen arabera elkartu behar dute beren burua.

MUNDU NORDIKOKO MUGIMENDUA

Nasjonal Samling-ek bere jarrera hartzen duen printzipio nagusia hauxe da: gure politikak, aldaketa modernoek ezinbesteko bihurtu dituzten eskaerei erantzuteaz gain, gure nazioen familiak behar eta nahi duen guztiarekin bat etorri behar du. Alferrikakoa da suspertze nazionala espero izatea, Eskandinaviar espirituaren sua berpizten ez badugu eta bizitzaren ikuspegi espiritual eta arduratsu batean oinarritzen ez bagara.

Ez da aurrerapenik espero ahal izateko joera nordikoa nahastu gabe mantentzen ez badugu; ez badugu
Gure izaera bereizgarria gordetzen badugu, galdu egingo dugu eta desagertze nazionalrantz joango gara.

Ideia nordikoa deritzona, herri nordiko bat estatu berri bat eraikiz bakarrik berreskura daitekeela dioena

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

egungo eskakizunen arabera eta jatorri nazionalaren eta ikuspegi espiritualaren oinarri bikoitzean oinarrituta, etengabe hazten ari den eragina eta dirua du dagokien herrialde nordikoetan eta dagoeneko zeregin garrantzitsua betetzen du politika praktikoan.

Beraz, lankidetza pan-escandinabo baterako hazia eta lurra dagoeneko existitzen dira. Baina, ideia behar bezain azkar heda dadin, adierazpen zehatz eta behar bezala antolatua aurkitu behar du.

Egoera hauetan, uste dut garaia heldu dela iparraldeko herrien eta mundu osoko ikuspegi nordikoa duten beste batzuen arteko lankidetza kultural, ekonomiko eta politikoa sustatzeko, helburu hauekin:

- Nazioarteko mugimendu nordiko baten sorrera.
- Herrien Batasun Nordiko baten eraketa.

Mundua antolatzeko eta haren garapen baketsurako lanean parte hartzea; eta gure herrialdearen lekua eta ekarpena bermatzea, gaur egun martxan dauden iraultzen eta konstituzio berrien pean. Lankidetza hau, ohi bezala, ideien arloan hasi behar da, oinarri ekonomiko sendo baten gainean politikoki lortzeko.

Beraz, monetaren oinarria herrialde nordikoen arteko moneta-batasun ezarri batera zabaldu ahal izango balitz, eta lankidetza politiko-fiskalaren bidez herri horien artean Aduana Batasun bat gauzatu ahal izango balitz, oinarriak ezarriko lirateke gure helburu aitortuen gauzatze politikorako: herrialde nordikoen batasun handi bat munduko komunitatean.

Ideal hau denbora luzez Nasjonal Samling-en programaren parte izan da. Ondorioz, lankidetza pan-nordikoak, egia esan, iparraldeko estatuen arteko lankidetza areagotzea dakar, zentzu estuagoan: Norvegia, Suedia, Danimarka, Finlandia eta Ipar Itsasoko iparraldeko uharteak. Danimarkaren eta Finlandiaren egoera askoz ere ahulagoa da Norvegiaren eta Suediarena baino, ezen Norvegiak, nolanahi ere, ezin du bere patua herrialde horiei borondatez lotu Ingalaterra eta Alemaniarekin harreman baketsu eta seguru batetik lortuko litzatekeen laguntzarik gabe. Baina, hau babestuta dagoenez, komenigarria da iparraldeko herrialdeek beren lekua hartzea talde natural gisa mundu nordikoan - lankidetza britainiar, alemaniar, herbeheretar eta gainerakoekin batera.

Zentzu honetan, azpimarratu nahi dut ez duela kasua aldatzen herrialde honetako jende askok Britainia Handiko eta Alemaniako politikako hainbat xehetasunekin ados ez daudela ikusteak.
Gure ahaide hauekin eta gure artean lankidetzan aritzea beharrezkoa duten baldintzak garrantzitsuagoak dira gu bereizteko joera izan dezaketenak baino.

Baliteke kanpo-politikarik ez izatearen aurka egotea, eta gure gaiak kudeatu ditzakegun neurritzat hartzen dituztenak ere egotea. Gogorarazi nahi nieke gure garaiko ezaugarri nagusia mundua unitate ekonomiko handi bihurtzen ari dela eta inongo herrialdek ezin duela bere kabuz nahikoa izan; besteen menpe dago; eta, egungo politikan halako lankidetza gure herrialdearentzat oso interesgarria bada, gure mugimenduarentzat ere hala da. Gure suntsipen nazionalaren alde lan egiten duten indarrak nazioartean antolatuta daudenez, interes nazionalen gainetik helburu duen erakunde batekin erantzun behar diegu. Horrelako erakunde guztiz eraginkor bat gure herrien oinarri komunean, printzipio nordikoan, eraiki daiteke soilik.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

PRINTZIPIO NORDIKOA

Printzipio Nordikoa tradizio nordikoetan, pentsamendu nordikoan eta lankidetza eraikitzailean oinarritzen da, liberalismo judu eta marxismoarekin alderatuta, hauek beren helburu suntsitzaileak sustatzen baitituzte gorrotoa, inbidia eta klase-gerraren bidez, beren helburu propioengatik. Bata Jainkotiarrarekin aliatuta dago; bestea, berriz, deabruzkoarekin.

Beraz, printzipio nordikoaren botere espirituala gure arraza eta zibilizazioa suntsipenez mehatxatzen duen existentziaren ikuspegi marxista-materialista baino indartsuagoa eta sakonagoa da. Egia esan, gure barne-printzipio nazionala da, zeinari eutsi behar diogun eta etengabeko koherentziaz gauzatu behar dugun.

Nire uste osoa dut, halaber, iragan historikoaren zein orainaldi historikoaren egia sakonak aitortzen ditugunean, eta historiaren hasieratik gure egunetara arte lortutako gauza handiak ikusten ditugunean, inoiz baino boteretsuagoak direnean; eta, aldi berean, Jainkozko Nahia munduaren garapen historikoan agerian geratzen dela sinetsita gaudenean, besteen garrantzia eta ekarpena gutxietsi gabe, herrialde nordikoen munduan duten misio historiko eta jainkotiarrean sinesten utzi behar dugula. Iraganean bezala, gure herrien familia handiaren misioa izan behar da mundu zaharkitu bat desagerraraztea eta giza familia osoa goranzko mailan jar dezakeen mundu berri bat sortzea.

Nasjonal Samling-ek herrialde guztietako arraza eta ikuspegi nordikoko pertsona guztiak gonbidatzen ditu — norvegiarrak, suediarrak, daniarrak, islandiarrak, britainiarrak, alemaniarrak, herbeheretarrak eta odol eta espiritu nordikoa duten gainerako guztiak— Mundu Nordiko Mugimendu batean batzera, mundu osoko herri nordiko guztien artean bakea eta lankidetza sortzeko eta gure zibilizazioaren salbazio eta aurrerapenaren aldeko borrokan jarraitzeko.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Faxismoaren interpretazio bat, Claud Sutton-ek idatzia

Artikulu honetan erabiliko den zentzuan, termino deseroso eta deserosoa da gure garaian marxismoarekin eta demokrazia liberalarekin gizonen leialtasuna lortzeko lehiatzeko sortu den mundu mailako mugimendua deskribatzeko. Zalantzarik gabe, mugimendu honek Italian hartu duen forma berezia izendatzera mugatu beharko litzateke. Hala ere, herri-gogoak, Italiako faxismoan zerbait berria eta mundu mailako garrantzia duena sortu dela sentituz, terminoa zentzu zabalago batean erabiltzen jarraitzen du.

Faxismoa ez da nazioartekoa komunismoa den bezala, nazio orori eztarritik behera sartu beharreko dogma bat delako zentzuan, bere historia eta egoerak edozein direla ere. Aitzitik, ikuspegi-antzekotasun bat da, hainbat mugimendu nazional modernotan antzeman daitekeena, eta gure Europako kulturak gaur egun duen egoeratik nolabaiteko beharrezkotasunarekin sortzen dela ikus daitekeena. Ingalaterran Europako ondare kultural komuna partekatzen dugu; Frantziako Iraultzaren ideiek sakonki eragin ziguten bezala, mugimendu faxistaren ideiek sakonki eragin behar gaituzte, eta ideia horiei gure modu nazional partikularrean erreakzionatu behar diegu.

Mugimendu hau nonahi sortzen ari diren bi faktoreak Demokrazia Liberalaren gainbehera eta marxismoaren gorakada dira.

Historia pixka bat ezagutzea besterik ez da behar Demokrazia Liberalak ez duela ezer saihestezin edo betierekorik konturatzeko. Beste gobernu motekin alderatuta, gobernu demokratikoak ez dira ez ohikoak ez egonkorrak izan, ezta gobernu aristokratiko eta monarkikoek bezainbesteko balio iraunkorrik eman ere giza kulturari. Noski, posible da —eta askotan egiten da— Demokrazia definitzea gobernu mota onargarri guztiak barne hartzeko moduan; adibidez, Elisabet erreginaren edo Pitt-en agintepean Ingalaterra demokrazia gisa deskribatzea. Baina hizkuntzaren erabilera okerra eta balio intelektualaren gutxiespena da hori. «Demokrazia» ez litzateke erabili behar ia gobernatu guztien adostasunarekin gobernatzen duen gobernu oro adierazteko; ezta herri osoaren ongizatea kontzienteki bilatzen duen bat ere; ezta iritzi anitzak onartzen dituen eta eztabaida librea sustatzen duen bat ere; ezta lege finkatu eta ezagun baten arabera gobernatzen duen bat ere, inpartzialki aplikatuta. Gobernu demokratiko askok nabarmen huts egin dute alderdi hauetan; gobernu ez-demokratiko askok bertute horiek maila altuan erakutsi dituzte. Absurdoa da «demokrazia» deitzea tiranoa ez den edozein gobernu; Demokrazia gobernu modu historiko jakin bat da, batzuetan jendearen gogobetetzerako funtzionatu duena, eta beste batzuetan ez. Bere ezaugarri nagusia badirudi gai garrantzitsu guztiak gehiengoaren botoen bidez erabakitzea dela, bai herri osoaren bai ordezkaritza-batzar handien bidez.

Mendebaldeko Europan eta Amerikan ezagutzen dugun demokrazia —aurrerantzean “demokrazia liberala” deituko dudana— Frantziako Iraultzaren produktu berezi bat da, eta garai hartako pentsalari eraginkor batzuen teoria berezietan oinarritzen da. Oinarritzen den giza naturaren filosofia ez da beti onartu pentsalariek, eta ez dago arrazoirik pentsatzeko gizakien adimenean duen eragina betikoa izango denik. Aitzitik, froga ugari daude “Gizakiaren eta Herritarraren Eskubideen” filosofia honek jada ez duela ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

konbikzioa, eta bertan oinarritutako gobernu sistema desagertzeko kondenatuta dagoela, beraz.

Beste filosofia politiko batzuek bezala, ez zuen onarpen orokorra lortu borrokarik gabe. Baina gaur egun, nork antzeman dezake desberdintasunik kontserbadoreen, liberalen eta eskuineko (ez-marxista) laboristen artean, beren idealei edo horiek gauzatzeko proposatzen dituzten metodoen izaera orokorrari dagokionez?

Zeintzuk dira Demokrazia Liberalaren sistema honen oinarri filosofikoak edo axiomak? Lehenengoa, gizaki guztiak berdinak direla da, behintzat gobernuan parte berdina izan behar duten neurrian. Bigarrena, gobernua gizaki orok besteen askatasun berdinean esku hartzea eragozteko bakarrik existitzen dela da (JS Mill); edo ikasle batek indar handiagoz adierazi zidan bezala: "gobernua gizaki bakoitza bere erara infernura joan dadin bakarrik existitzen da". Hirugarrena, askatasun indibidual horrek guztien asebetetze handiena ekartzen duela. [1]

Faxismoa printzipio horien guztien ukazioan oinarritzen da. Lehenengoari erantzuten dio gizaki guztiak ez direla berdinak lankidetza-ekintzarako gaitasunean, eta gobernua lankidetza-enpresa bat dela. Gizonek nabarmen desberdinak dira ausardiari, zuzentasunari, leialtasunari, egiazkotasunari eta edozein enpresa-ekimenerako beharrezkoak diren beste izaera-ezaugarriei dagokienez. Ezaugarri horiek ez dira inongo klaseren monopolioa, ezta hezkuntzaren menpe ere hitzaren zentzu arruntean. Gizon batzuek nabarmen gabezia dute horietan —adibidez, boltxebike zaharreko buruzagi guztiek, haien aitorpenak sinetsi behar baditugu; edonork saiatuko litzateke boteretik kanporatzen bere ardurapean zegoen edozein erakundetan—.

Ordezkaritza politikoa elkar pertsonalki ezagutzen duten benetako taldeen sistema selektibo batean oinarritu behar da. Sistema politiko on batek ez luke saiatu behar iritzi guztiek pisu bera dutela ziurtatzen ere.

Bigarren printzipioari dagokionez, askatasun berdina ezinezkoa dela adierazten du, gizaki guztiek ez baitute gauza berdinak egin nahi; zuzenbide-sistema orok ideia positibo batzuk aurresuposatzen dituela objektiboki ona edo txarra denari buruz guztiontzat; printzipioa zentzugabea edo hondamendia dela.

Hirugarrenari, gizakiaren eta gizartearen izaeragatik, ahalik eta gogobetetasun handiena ezin dela lortu askatasun indibidual maximoaren sistemak; ezta hau “kopuru handienaren zoriontasun handiena, denak batentzat eta inork bizitzaren amaiera baino gehiagorentzat balio behar du”. Gizonek beren familiaren, beren lanbidearen, beren auzoaren, beren nazioaren ongizatean interesa handiagoa dute eta izan beharko lukete; eta gobernu onak kontuan hartu beharko luke gertaera hau. Puntu hauetara geroago itzuliko gara. [2]

Demokrazia liberala filosofia alferra da. Zer egin behar den erabaki eta hori gauzatzeko tinko borrokatu beharrean, demokrata onak itxaroten du gehiengoak nora jauzi egingo duen ikusteko, masen ahotsa Jainkoaren ahotsa dela sinetsita. Ez dugu gaur egungo jendea konbentzitu behar Demokrazia Liberalaren bultzada-indarra nonahi agortu dela. Jende gutxik sinesten du bihotzez bere leloetan. Gaur egungo defendatzaileen erdia marxista lotsatiak dira benetan. Haien helburu aitortua guztientzat aberastasun berdina da, eta demokrazia horretarako bitartekoa besterik ez da. Maitasunez imajinatzen dute helburu hori boto hutsez lor daitekeela, indarrik gabe, behintzat etorkizun urrunean. Maiz erakusten dute banakako askatasunarekiko duten mespretxua. Inbidia dute, baina beren larruazala zaintzen dute. Horrelakoak dira Lib-Lab sozialdemokratak.

Zein da komunista eta demokraten arteko aliantza gaiztoaren oinarri filosofikoa, Faxismoa agertzen den lekuan? Arazo honi jarri behar diogu arreta orain.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Komunismoa —edo hobeto esanda, marxismoa, Alderdi Komunistatik kanpo marxista asko baitaude— Demokrazia Liberalaren filosofia indibidualista eta berdinistaren produktu bat da erabat. Historian maiz izan dira klase gutxiagoen mugimendu iraultzaileak; honek jaio zen Viktoriar Aroaren hasierako ideologia berezia hartu du. Honek ere komunitatea bilduma gisa ulertzen du, eta zoriontasun soziala batura gisa. Demokrazia Liberalaren lehen bi printzipioak onartzen ditu; gizon guztiak berdinak dira —nahiz eta Jainkorik ez egon— eta, beraz, ez dituzte eskubide politiko berdinak izan behar soilik, aberastasun berdina baizik.3 Berriz ere, zoriontasuna lortu behar da guztiei aberastasun berdina emanez eta gero nahi dutena egiten utziz harekin; berdintasun ekonomikoa lortzen denean, estatua "ihartzen" da. Baina erabat ukatzen du Demokrazia Liberalaren hirugarren printzipioa, gauzen egoera zoriontsu hau jendea bakean utziz lortzen dela. *Laisser-faire* da azken helburua, berdintasun ekonomikoa lortzen denean; baina hori proletarioen diktadura bortxazkoaren bidez lortu behar da, hau da, fabrikako langile ez-kualifikatuaren bidez.

Bere doktrina nagusia proletarioen eta kapitalisten arteko klase-gerra da. Gizateria osoa bi luma hauetan sartzen jarraitzen du, nahiz eta inongo ekonomialarik ez duen jada serio hartzen bereizketa horren oinarrian zegoen "gainbalioaren" teoria. Zein irrealak diren bi lumak! Izan ere, gatazka dago taldeen artean, eta gatazka hori komunitate bizi baten funtsa da. Baina estatu modernoko biztanleen zati handi bat, beren lanaren eta lan hori emankorra izan dadin behar den jabetzaren etekin bateratuez bizi direnak, ezin dira luma batean edo bestean sartu indarrez izan ezik. Eta ez al dira hiriko eta nekazarien arteko, fabrikatzaileen eta finantzarien arteko, artisauen eta langile ez-kualifikatuen arteko, arraza-taldeen eta erlijio-taldeen arteko interes-gatazkak, kapitalisten eta proletarioen arteko ustezko hau bezain errealak eta biziak?

Marxismoaren muina klase-gerra da, non metodo guztiak onartzen diren. Horregatik, burua altxatzen duen leku guztietan, politika hain mingots eta zikin bihurtzen da, non nazioaren batasun moralaren zentzu guztia suntsitzen duen, lehen taldeen arteko gatazkak arintzen zituena. Horregatik borrokatu behar da heriotzaraino.

Baina, esango da, ez al da ezer baliotsurik lortu Errusiako esperimentu komunistaren bidez? Eta ba al dago antzekotasunik komunismoaren eta faxismoaren “diktaduren” artean?

Ezinezkoa da komunismoaren garapena Errusian ulertzea, "Boltxebismoaren Atzeranzko" etapa, deitu izan den bezala, aurreko etapatik bereizten ez badugu, non komunismo doktrinarioak nagusitasun osoa izan zuen. Aurreko etapa hau, klase-gerraren teoriaren mesedetan, nazioaren giza eta baliabide materialen suntsipen paregabe batek markatu zuen: nekazarien, teknikarien eta irakasleen, behien, makinen, eraikinen eta arte-altxorrarena. Fenomeno bera agertu da Espainian eta beste leku batzuetan, boltxebismoak boterea hartu duen leku guztietan. Hamar urte inguru igaro ondoren, ekoizpena hain maila baxuan iritsi zenean, non giza erresistentziaren muga iritsi zela zirudien, doktrinak alde batera utzi ziren neurri handi batean; eta kapitalisten kredituen, atzerriko teknikarien eta makinen, eta langileen gidaritza stakhanovistaren laguntzarekin, berriro eraikitzen hasi zen. Zalantzarik gabe, bihotz-aldaketa ez dago erabat. Horren sintoma bat Stalinen, Kaukasoko bidelapur sendo eta doktrinariorik gabekoaren, eta orain arte Errusia kontrolatzen zuen eta orain neurri handi batean ezabatuta dagoen judu taldearen arteko gatazka dela dirudi. Errusiak ez ditu Kominterna eta mundu-iraultzaren ideal marxista alde batera utzi. Baina berak ere badirudi isilpean aberastasunaren berdintzea eta proletarioen diktadura alde batera utzi dituela, eta botere handiko bat eraikitzen ari dela.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

estatu nazionalista. Stalinen agintepean, lotsatutako faxismo moduko baten zantzuak daude, kontzientzia erruduna sortzen ari dena. Amaiera hori izango balitz, zer kostutan lortu da! 4

«Faxismoa» demokrazia liberalaren gainbeheratik eta boltxebismoaren mehatxuari erantzunez sortu da. Boltxebismoaren aldean, ez zen teoria akademiko baten praktikan jartzea izan; egoera erreal bati erantzunez sortu zen, eta, beraz, ordezkatu behar dituen bi mundu-mugimenduen argitan bakarrik uler daiteke. Jatorriz, Europako gizakiaren erreakzio instintibo bat izan zen desordenaren, materialismoaren, plutokraziaren eta kosmopolitismoaren indarren aurrean. Komunismoarekin bat dator erabat ukatzen duenean aurrez ezarritako harmonia bat dagoela, zeinak zoriontasun handiena bakoitzaren askatasun handienaren ondorioz sortzen duen. Baina hori da komunismoarekin komunean duen guztia. Ikuspegi erabat desberdina du bai komunismoarekin bai demokrazia liberalarekin alderatuta, estatuak ziurtatu behar duen «zoriontasunari» dagokionez. Izan ere, nazioa talde funtzional desberdin askoren batasun organiko gisa ulertzen du; horietako bakoitzak nazioari egiten dion ekarpen berezi bat adierazten du, sustatu behar den berezko bizitza motarekin. Talde hauen arteko harreman egokiak apurtzen badira, ezin da zoriontasun edo sendotasun iraunkorrik egon estatuan. «Gure buztinlariak askoz zoriontsuagoak egin genitzake», esan zuen Platonek, «suaren aurrean oheetan etzanda, jan eta edaten, eta nahi dutenean gurpila biratzen utziz gero. Baina ez iezaguzu hori egitea aholkatu, gure buztinlariak ez bailirateke gehiago buztinlari izango, ezta gure nekazariak ere nekazari». 5

...

Gainera, Burke-ren hitzetan, nazioa “bizidunen arteko lankidetza ez ezik, bizidunen eta hildakoen eta oraindik jaio gabeen arteko lankidetza” gisa ulertzen du. Irauten duen zerbait bada, giza eta baliabide naturalekin, alferrik galdu daitezkeenak edo emankorrago bihur daitezkeenak.

Mugimendu bat boterera iritsi da "faxista" herrialde bakoitzean, ondasun nazionaletatik etekinik handiena ateratzeko borondatearekin, lurjabe noble zaharrak bere familia eta ondasunetatik egiten zuen bezala. Odolaren eta Lurzoruaren erlijioa deitu izan zaio horri.

Argi dago mugimendu hauek ezin dituztela gehiengoen eskubide mugagabeak onartu. Adibidez, ezin diote hiritarren egungo gehiengoari herrikoiak desagerrarazten utzi, ezta etorkizuneko boterearen kontura ahalik eta aberastasun handienaz gozatzen ere. Gehiengo itsuen aginteek dakartzan gaitzak —zintzotasun publikoaren eta autolaguntzaren espirituaren gainbehera, familiaren gainbehera, osasun mental eta fisikoaren gainbehera, lurren, basoen eta itsasontzien gainbehera— buruzagiei irismen eta independentzia handia emanez bakarrik senda daitezke.

Faxismoak, antza denez, bere ahalegin nagusiak kate nazionaleko katebegi ahulenak indartzera bideratu behar ditu, eta egiten ditu, hau da, gehien zailtzen diren taldeen baldintzak hobetzera. Hala ere, ezin du onartu alferren eta aktiboen arteko berdintasuna, lan imajinatiboaren eta errutinazkoaren artekoa, ezta ideal urrun gisa ere. "Faxismoak gizakien arteko desberdintasun aldaezina, onuragarria eta emankorra berresten du". (Mussolini.)

Demokrazia liberala talde funtzionalen arteko lehiak paralizatuta dago, eta haien existentzia alde batera utzi nahi duela dio. Faxismoak talde hauek aitortzen ditu eta bere sistema ordezkatzailea horietan oinarritzen du, uste baitu haien gatazka potentzialak menderatu ditzakeela batasun nazionalaren zentzua indartuz eta "lidergo-printzipioa", hau da, banakako erantzukizunaren printzipioa. "Demokrazia" —gehiengo anonimoen kontrol-printzipioa — "bere proban dago industria-arloan ez ezik, politika-arloan ere". 6

Ekonomiaren arloan, faxismoaren helburua, bere ikuspegi orokorrari jarraituz, ekoizle guztientzat ahalik eta segurtasun eta egonkortasun handiena lortzea da, ez aukeratzeko askatasun handiena.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

kontsumitzaileentzat. Horretarako, nazioarteko merkataritza menpeko eta laguntzaile posizio batera murriztu behar da, plangintza nazionalaren mesedetan. Eta gogoeta etikoek —sustatu edo desanimatu beharreko bizimoduari buruzko gogoetek— askotan ekonomikoen gainetik egon behar dute.

Ez dago faxismo nazionalistan beste nazioen interes ondo ulertuekin bateraezina den ezer. Bere kanpo politika norberaren kontuetan aritzeko eta interes garrantzitsu ezagun batzuen alde borrokatzeko benetan prest egoteko printzipioan oinarritzen da, eta horiengatik bakarrik. Naturalki, Nazioen Ligaren printzipio demokratiko, berdinzale eta unibertsalistak aurkatzen ditu. Interes komunak dituen nazio koordinatuekin lankidetza atsegina nahi du, marruskadura-kausa posibleen ezabapen planifikatuan oinarrituta. Nazioarteko gaietan, etxean bezala, lidergoa nahi du. Europan, bere zeregina Nazioen Ligaren sortzaileek suntsitu zuten Europako Kontzertua berreraikitzea da.

Azkenik, faxismoak banakoa estatuaren menpe jartzen duela dioen objekzioari erantzuten saiatuko gara, izaki biziduna abstrakzio irreal baten menpe jartzen duela dioena. Erantzuna aurrekoan inplizitua dago. Gobernua, faxistaren ustez, ez da existitzen herritar bakoitzaren zoriontasuna handitzeko soilik. Iraunkortasun handiko kultura nazionalaren eta haren oinarri beharrezko diren baliabide materialen fidatzailea da. Hori gabe, banakoa ez litzateke ezer izango; ezta estatuaren lurraldea utzi arren ere ezin du bere burua kendu; arbasoen tradizioen batura osoa da Harri Aroko gizon batetik bereizten duena. Kultura-eramaile talde desberdinen garapen harmoniatsua ziurtatzen duen eta elkar suntsitzea eragozten duen gobernu batek gure leialtasunaren aldeko erreklamazioa du. Baina estatua makinaria hutsa da, "ontzi" hutsa, Hitlerrek esan zuen bezala, herriarentzat, entitate biologiko eta kultural iraunkor gisa pentsatua. Faxismoa ez da *étatista;* hegeliarren aldean, ez du "estatua" gurtzen.

Historikoki kontuan hartuta, analogiak aurkezten ditu antzinako Europako estatu-formarekin, "Orontes ibaia Tiberrera isurtzen hasi aurretik" zen bezala —indibidualismo abstraktua eta beste bizitza batean salbatzeko nahia sortu aurretik—. Berriz ere, analogiak aurkezten ditu Feudalismoarekin, gobernua gizakiaren eta gizakiaren arteko leialtasun pertsonalean oinarritu behar dela dioen kontzepzioarekin —comitatus-aren ideia teutoniar primitiboa— . Gainera, Erdi Aroko gremioek ekoizle-kategoria guztien interesen alde ekoizpena arautzea zuten helburua gogorarazten du. Mugimendu handi guztiek bezala, iraganean ditu sustraiak. Baina ez da sistema zaharkituetara itzultzea soilik. Ulertezina da Nazionalitatearen, Arrazaren, Borondatezko Merkataritza Elkarteen, Jabetzaren eta Kudeaketaren arteko Banaketaren, Erantzukizunaren ideiaren, Kultura elkarreraginen kontzeptu modernoetatik aparte —eta beste askotatik —.

[7] Erabat modernoa da, eta gure garaiko izakia. Duela bost urte, askori iruditzen zitzaigun ez zegoela beste aukerarik, demokrazia liberal indibidualistaren eta sozialismo marxistaren alternatiba ez oso atseginen artean izan ezik. Orain hirugarren alternatiba bat dago.

---

[1] Hirugarren axioma honek, M. Haldv-ek adierazi duen bezala, bi forma hartzen ditu. Bertsio batean, gizarte-asebetetze maximoa automatikoki sortzen da banakako askatasun maximotik, gizartearen legeak eta erakundeak edozein direla ere. Bestean, zenbait lege-murrizketa beharrezkoak dira asebetetze kopuru handiena lortzeko. Idazle gehienak ez dira guztiz koherenteki bertsio bati edo besteari eusten; baina ez dute zalantzarik ez helburuari buruz, ezta bitartekoei buruz ere —banakako askatasuna ahalik eta gutxien mugatuta—. (E. Halevy: Filosofiaren hazkundea. Erradikalismoa.)

[2] J. Bentham: Moralaren eta Legegintzaren Printzipioak. Follett: Estatu Berria, 27. or.

[3] Kontrastatu Aristoteles. *Politika* III, 9 eta 12: "Justizia berdinei tratu bera ematea da, eta desberdinei tratu desberdina. Gizakiek faktore bat edo bestea alde batera uzten dute, komeni zaien moduan; ez baitira epaile onak beren kausan». Baina horrek ez gaitu askatu behar ahalik eta ondoen epaitzeko betebeharretik.

[4] Stalin bera oso bestelakoa dirudi Errusiako judu-buruzagi “boltxebike zahar”engandik. Harrigarria da biak benetan

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Errusiako Iraultzak sortu dituen gizon handiak 'ez dira juduak izan. Baina ez dakigu Stalinen eraginaren neurria aitaginarreba, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, estatuko bigarren gizona dela dirudi.

[5] Platon: 420ko iraila. Burke: Frantziako Iraultzari buruzko gogoetak.

[6] Miller eta Campbell: Finantza Demokrazia, Liverpooleko Unibertsitateko bi ekonomialarik egindako ikerketa bat, funtzionamenduari buruz Britainiar industria-enpresak.

[7] A. Toynbee: *Historiaren azterketa bat.* I. liburukia, 149. or. eta hurrengoak.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Espainiako Gerra,
JFC Fuller Jeneral Nagusiaren eskutik

Soldadu edo kazetari gisa lau gerretan parte hartu izanaz, hots, Hegoafrikako Gerran, Mundu Gerran, Italo-Abisiniako Gerran eta azkenik egungo Espainiako Gerran, bakoitza oso desberdina iruditu zait.

Arrazoia agerikoa da, haien kausak desberdinak direlako; hala ere, jendearen gogoan, ez da horrela agerikoa da kausa hauek, aldi berean, gerra batek hartzen duen forman eragina dutela neurri handi batean.

Adibidez, gerra hauetako azkenaren kasuan, oro har onartzen da haren kausak politikoak direla; hau da, bi gobernu-sistemen arteko talka dela, biak argi eta garbi definituak baina bateraezinak diren ikuspegiak dituztenak. Egia al da hori? Ez dut uste; izan ere, politikak ez du zeresan txikia betetzen, baina ziur aski kulturak du izar-aldaketa, eta horrek, arrazoi badut, esan nahi du gerra honen kausak askoz sakonagoak direla bere gainazala estaltzen duen apar politikoa baino.
Beraz, uste dut ez dugula ulertzen zer gertatzen ari den, kulturen arteko talka gisa zein teoria politikoen eta indar armatuen arteko talka gisa ikusten ez badugu.
Kultura hauen artean hiru daude:

Lehenik, historiako Espainia erreakzionarioa —eliza geldi bat, aristokrazia fainetsu bat eta burgesia hilzorian bat —. Bigarrenik, Espainia iraultzailea —inertzia horren aurkako erreakzioa, sozialistek, anarkistek eta komunistek ordezkatua, neurri handi batean beren idealak atzerriko iturrietatik hartu baitituzte—: Marx, Bakunin, Trotsky eta beste batzuek. Hirugarrenik, etorkizuneko Espainia hipotetikoa; ez Primo de Riverak, diktadore militar bat baino gehiago ez zenak, amestu zuena, baizik eta bere seme Jose Antoniok, duela gutxi Gobernu Gorriak erail zuenak.

1933an, gazte honek, Espainiako Mugimendu Faxista sortu ez bazuen ere, *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista — sindikalista nazional aktiboen batzordeak) sendotu eta bizia eta forma eman zion. Bere estatutuak hogeita zazpi puntutan zehaztu zituen, lau izenburu nagusitan laburbil daitezkeenak honela:

Oinarri Nazionalak. Espainia espainiar guztien errealitate gorena da. Separatismo oro delitu bat da.
Beraz, Espainiaren batasuna da helburua, eta batasun horrek ez du onartzen ez nazioarteko isolamendurik ez atzerriko bitartekaritzarik bakarrik, baizik eta bertute militarrak txertatzea eta armada eta flota indartsu bat sortzea eskatzen du.

Oinarri Politikoak. Estatua izaera totalitariokoa izango da, non alderdi politiko guztiak abolituko diren. Sistema korporatiboak ordezkatuko du parlamentukoa. Diziplina politikoa eskatzen da, baina ekimen pribatua ezinbestekoa da, baldin eta Estatu Nazional-Sindikalistaren interes kolektiboekin bateragarria bada.

Oinarri Ekonomikoak. «Herriaren beharrak alde batera uzten dituen, jabetza pribatua deshumanizatzen duen eta langileak miseria eta etsipena jasaten dituzten masa itxuragabe bihurtzen dituen» sistema kapitalista gaitzesten da. Marxismoa ere bai. Indartsuek ez dute ahulak menderatu behar.
Jabetza pribatua aitortzen da eta baita lan egiteko eskubidea ere. Nekazarien bizi-maila igo behar da familia-ustiategiak sortuz eta nekazaritza eta abeltzaintza arrazionalizatu behar dira.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Oinarri Moralak. Estatuaren oinarriak batasuna, diziplina eta prestakuntza militarra dira.
Hezkuntza antolatu behar da “baliabide ekonomikoen faltagatik talenturik ez galtzeko”. Politikatik askea den espiritu katolikoa txertatu behar da, eta bizitza betebehar gisa hartu behar da, “zerbitzu eta sakrifizio goreneko espirituan bizitzeko”.

ESPAINIAKO GERRA

Britainiar prentsan idatzi denaren aurka, Mugimendu honek iazko uztailean izandako matxinadaren hasierarekin zerikusi gutxi izan zuen. Garai hartan oraindik hastapenetan zegoen, baina azken zortzi hilabeteetan bere hazkundea miragarria izan da. Gaur egun, bere kide eta jarraitzaileak milioika dira, eta horietatik 180.000 Milizia batean osatu dira. Hazkunde honen neurria ondo erakusten du Mugimenduak gaur egun hemeretzi egunkari eta hogeita hamar astekari argitaratzen dituelako egitateak.

Matxinada hasi zenean, Franco jeneralaren helburua lauso samarra zela dirudi.
Baldintza jasanezinen aurkako matxinada bat izan zen; izan ere, ordenaren aurkakoa anarkiaren aurka; bizitza eta ondasunak ez baitziren gehiago errespetatzen eta elizak egunero arpilatzen edo erretzen baitziren. Badirudi bere helburua ia erabat militarra zela, hain zuzen ere, ordena berrezartzea, baina zein gobernu motarentzat ez dago argi. Garaipena azkarra izan balitz, ziurrenik Primo de Riveraren motako diktadura militar bat ezartzera eramango zukeen.

Espainian lehorreratu zenean, ez zuen nahasmen oso batekin egin topo bakarrik, baizik eta bere babesa bilatzen zuten taldeen arteko batasun eta helburu faltarekin ere. Adibidez, Accion Popular edo Gil Robles Alderdia katoliko sutsuak ziren eta sozialismo kristauan oinarrituta; ez zuten politika definiturik, politikoki amorfoa zen eta Elizaren tresna zen. Gero, erreketeak edo karlistak zeuden, "Jainkoa, Herrialdea eta Erregea" leloa zutenak. Subiranotasun absolutuan, Estatu Korporatiboan sinesten zuten eta parlamentarioen aurkako bortitz ziren. Hauez gain, monarkikoak zeuden - eta beste talde batzuk, garrantzitsuena Falange izanik. Alderdi eta mugimendu horiek guztiak xurgatu behar izan zituen.

Momentuz ez zen zaila izan, Gorriek bateratzea behartu baitzuten. Demokraten, errepublikanoen, komunisten, anarkisten eta bestelakoen nahasketa bat, haien etsai bakarra Espainia, beraz, Alemaniara eta bere aliatu Italiara erakartzen da, Frantzia Errusiara eta bere erdi-aliatu Ingalaterrara erakartzen den bezala. Izan ere, berriro ere gerra okulto bat egiten ari da Alemaniaren aurka Frantzia ziurtatzeko, duela urtebete Italo-Abisiniako gatazkan egin zen bezala.

Barne borroka honi buruz gutxi entzuten da prentsan; baina bere izena "esku-hartze eza" da, errealitatean Burgosekin lankidetza eza eta Frantziak Valentziarekin lankidetza esan nahi duena Alemaniari erasotzeko. Espainiaren aurkako nazioarteko "blokeoa" inpartziala balitz, ez dago zalantzarik kausa nazionalistaren alde egingo lukeela; baina ez da horrela izatetik urrun, zintzotasuna ez baita Frantzia modernoaren ezaugarri bat.

Egia jakitea beti oso zaila den arren, batez ere gerra garaian, ez dago zalantzarik Frantziak Gorriei emandako laguntza gehiegizkoa eta errentagarria izan dela, laguntza guztia urrean ordaindu baita. Espainia Zurian noranahi joaten den istorio bera entzuten da, hots, Frantziak Gorriei emandako laguntza Errusiakoa baino askoz garrantzitsuagoa izan dela. Joan den uztailetik, Frantziak hogeita hamar edo berrogei mila nazioarteko borrokalari gorri igaro dituela Pirinioetatik, eta trafiko hori oraindik ere martxan dagoela. Frantsesek Espainiako pasaporteak inprimatu dituztela, Bordelen bakarrik, eta "espezializatutako" langileei aurre-datatutako kontratuak ematen dizkietela Espainia Gorrian sartzeko. Are gehiago, nazioarteko kopuru handia pasatzen dela ******ebook bihurgailuaren DEMO Watermarks******* bidez.

Machine Translated by Google

mugatik errefuxiatu aberriratu gisa bidaltzen dituzte, edo Kataluniako portuetara bidaltzen dituzte bidaiatzen duten karga-ontzietako kide gisa. Munizioak Andorratik bidaltzen dira; egunero gasolina daramaten kamioiek muga zeharkatzen dute; Frantzian hegazkintza eskola Gorri bat dago, eta armak kontrabandoan eramaten dira Bilbora.

Hala eta guztiz ere, Espainia Nazionalak irabazteko aukera handiak daude; izan ere, Francoren politika sortzailea da, eta Gorriena, berriz, ez.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Franco jeneralaren hitzaldia

1936ko urriaren 1ean emankizuna, Estatuburuaren botereak bere gain hartzeari buruz

GAGURRA zuei guztioi, gerraren berriak etxeetan entzuten, edo frontean, zuen etxeetan pentsatzen, edo eremu gorrietan, gure tropen etorreraren irrikaz begira, edo gure mugetatik haratago, gure patua antsietatez jarraitzen —agurra Radio Castillako mikrofonotik!

Ez dut gerraz hitz egingo, Estatuaren betebeharrak direla eta, aurrean dugun lanaz zerbait kontatu behar dizuet.

Ez dugu utopiarik eztabaidatu beharrik, ezta gure itxaropenen gauzatzea etapa zurrunetan banatu ere. Hala ere, gure asmoez hitz egiteko, lehenik eta behin iragana laburki aztertu behar dugu, bai gure esperientziez baliatzeko, bai gure erabakiak modu erabilgarrian gauzatzeko.

Espainia, zeinaren izena nire arimaren debozio osoz deitzen dudan, urte askotan zehar gaitz askoren ondorioz sufritu du, eta horien artean kaltegarriena ez da gure arrazako pentsalarien prestigioa gutxitu nahian ibili diren intelektual desorekatuen eragina izan, eta gure mugetatik haratago begiratu duten beste herrialde batzuetan errotzen ari ziren ideia exotiko eta suntsitzaile mota guztiak Espainiara ekartzeko. Literatura demoralizatzailea, doktrina demagogikoak, arrazakeria mingotsa, ideia porrotisten sartzea eta historiaren perbertsioa - horrek guztiak eta askoz gehiagok gure abertzaletasunaren oinarriak astintzen lagundu zuten, gure herriaren ezaugarri nagusiak galdu genituen, gure orainaz lotsatuta, gure iraganaz ahaztuta eta gure etorkizunaz beldurtuta.

Arrazaren gainbehera morala lortu ondoren, ez zen zaila jende hauentzat herrialdea enkantean jartzea eta atzerriko eskaintzaile handienari saltzea. Gure merkataritzak zordunketa erakusten hasi zen, kreditu saldoa izan beharrean, eta gure lurraren fruituak konkistatutako kolonia baten fruituak balira bezala tratatzen ziren, pseudo-pazifismoa sustatzen zen bitartean, edozein askatzaile posibleren ezpata-besoa ahultzeko. Profeta faltsuak sortu ziren, gorrotoa eta klase-gerra ereiten zituzten bitartean, nekazariei lurra, langileei diktadura eta gure probintziei autonomia agintzen zietenak.
Erabat zinikoak ziren jende hauek, boterea lortu izan balute, lurrak kenduko zizkieten nekazariei, askatasuna langileei eta malgutasun autonomikoaren itxaropen guztia probintziei.

Eta orain gure Espainia Berriak, bere zereginaren handitasuna kontuan hartuta, askapenerantz aurrera doa, gizarte-lankidetzaren espiritu batean erakusteko erabakita, legea eta ordena berrezartzea dela askatasunerako aurrebaldintza eta bide ziurra, eta horren onurak bere herri osoarentzat izango direla, aberriaren mugen barruan eta kanpoan.

Espainia neurri handi batean kontzeptu totalitario baten pean antolatzen ari da, non bere jatorrizko erakundeek bere nazionalitatea, batasuna eta jarraitutasuna bermatuko dituzten. Aginte-metodo berri hauen aplikazioak ez du esan nahi gure erregimena soilik izaera militarrekoa izango denik; aitzitik, gure sistemak erregimen hierarkiko bat ezarriko du, non herrialdearen gaitasun eta energia guztiek beren adierazpena aurkituko duten.

Espainiako Probintzien nortasuna errespetatu behar da, gure distira handiena zuen garaiko tradizio nazional zaharraren arabera; betiere horrek batasun nazionalari laguntzen badio.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Espainiako udalerriak bere garrantzi historikoa berreskuratuko du, jardun ahal izateko
gure bizitza publikoan unitate gisa duen antzinako funtzioa.

Sufragio unibertsala, bere ondorio latzak tokiko eta nazio mailan, eta sindikatuen eta interes politikoen bidezko zapalkuntzak indargabetu ondoren, nazioaren borondatea herrialdearen beharrak eta idealak hobekien garatzen diren organo tekniko eta korporatiboen bidez adierazten dela ziurtatuko dugu.

Espainiako Estatu berriaren indarra hazten doan heinean, deszentralizazioa ere lortuko da, barrutiek, udalek, elkarteek eta norbanakoek ahalik eta askatasun zabalena izan dezaten Estatuaren interes gorenen barruan.

Bere alderdi sozialean, lanak berme absolutua jasoko du ez dela kapitalismoaren esklabo izango, baldin eta elkarlana ezinezko egiten duten metodo mingots eta borrokalari horiek ez baditu hartzen. Langilea bere soldataren duina da: ez da soldaten segurtasuna ezarriko bakarrik, baizik eta orain arte lortutako soldaten aurrerapen guztiak mantenduko dira. Langilearen eskubideak hemen aitortuta, aberastasun nazionala sortzen duten elementuekin leialki lankidetzan aritzeko duen erantzukizuna mantenduko da.

Espainiar guztiak beren gaitasunen arabera lan egitera behartuta egongo dira. Estatu berriak ezin du
onartu parasitoak.

Estatuak Eliza Katolikoari dagozkion eskubideak eta pribilegioak emango dizkio, gure tradizioa eta Espainiako herriaren gehiengo zabalaren fedea errespetatuz; baina Estatuak ez du onartuko kanpoko botererik Gobernuaren funtzio zehatzetan sartzea.

Diru-sarrerei dagokienez, Estatuak zergak modu justuan banatuko ditu, ziurtatuz...
haien zama hobekien eramateko gai direnen gainean erortzen da.

Nekazaritzari dagokionez, familia-ustiategiak nekazaria lurrean ezarriz gauzatuko dira, ez jabetza-sistema hipotetiko baten bidez, baizik eta laguntza zuzen eta etengabearen bidez, zeinaren helburua nekazariari independentzia ematea izango den. Gure lanaren ezaugarri iraunkor bat helburu horretara bideratuko da. Nekazaritzako langileak hiriak gaur egun xurgatzen duenaren zati bat jasoko du bere merkataritza- eta administrazio-zerbitzuen ordainetan.

Nazioarteko gaiei dagokienez, herri guztiekin bakean bizitzea espero dugu, mundu osoarekin adiskidetasun horizonte zabala irekiz. Salbuespen nabarmen bat dago horretarako: ez dugu harremanik izango Sobietar Errepublika Sozialisten Batasunarekin, zeinaren politikak ondorio hain negargarriak izan dituen gizateriarentzat eta zibilizazioarentzat.

Ziur nago heroi eta martirien lurralde honek, bere zailtasunei aurre eginez, historiako beste orrialde loriatsu bat idatziko duela, eta ekialdetik edo mendebaldetik etorriko ez den irtenbide bat aurkituko duela, benetako espainiarra izango dena baizik.

Espainiarrak, bizi luzea Espainia!

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Ezra Pound-en Ortologia Ekonomiko Baterantz

Ekonomia ortodoxo *deiturikoaren* izaerari buruzko zalantza , hau da, ikerketa zintzotzat edo faltsukeria kriminal eta engainagarritzat hartu behar den ala ez, gaur egun gutxienez 50 urtez zaharkituta dagoela esan daiteke. Gaur egun, ortodoxiaren jarraitzaileen artean, sinpleak, itsuak eta fede txarrez jokatzen duten karreristak baino ezin dira egon.

Gai bat serio ikertzen duen edonork ezin ditu 15 urte behar izan ikusgai eta ohiko fenomenoez jabetzeko.

Ekonomia zientzia bat ez dela esatea porrot hutsa da, eta nahasmena baino ezin du sortu. Joan den mendearen erdialdean, aeronautika eta irratia ezin ziren oraindik zientziatzat hartu (nahiz eta Loomis batek 1864. urtearen amaieran seinale elektrikoak itsasontzi batetik bestera haririk gabe transmititzea lortu zuen).

Gaur egun gizon serioek egin dezaketena ekonomiaren zientzia zatia (ezagutzaren arloa - episteme) eta *techne* edo trebetasunaren arloa (askotan maltzurkeriarena) bereiztea da.

Esan liteke itsasontzi bat gidatzeko artea ez dela benetako zientzia: hala ere, zientzia nabigazioa existitzen da eta hobetzen ari da: itsasontziaren iparrorratz soiletik giroskopioraino.

Nahiko naturala dirudi ekonomia-artikuluetan nahasmena ugari izatea, kontuan hartzen badugu ekonomiaren azterketa enpiristek egin dutela, prestaketa terminologiko seriorik ez duten gizonek. Adibidez, kontuan hartu anglosaxoi munduko idazle serio eta zintzoak, zientzia ekonomiko bizia eraiki dutenak. Soddy, fisikako Nobel saria; Douglas, ingeniaria, Westinghouseko burua Indian; Larranaga, errepide-ingeniaria; Orage, Douglasek bihurtutako kazetaria; Kitson, Kitson lanpararen asmatzailea; Gesell, negozio-gizona; etab. Guztiak gizon praktikoak!
Ilargia aurkitu dutela esateak ez luke ezer esan nahi, baina benetako ilargia berraurkitu dute, irakasleek, berriz, haurtzaroan jolasten jarraitzen duten bitartean, eszenatokiko atrezzo-ilargi batekin; ilusionistak, beren kabinen barruan bakarrik publikoa engainatzeko gai direnak.

Ekonomia ortodoxo deiturikoaren sortzaileen mentalitatearen ideia bat izateko, har dezagun, adibidez, Ricardoren esaldi bat (noski, paper-diruaren balioa aitortu zuela ahaztu gabe): "Ez dago ekoizpenerako lan gehiago edo gutxiago behar ez duen merkantziarik". Badirudi David Ricardo ez zela inoiz oilategi batean egon, eta arrautza bere sistema ekonomikotik kanpo utzi zutela. Balio nutrizionalaren (bizitzaren balioa) neurri gisa, arrautzak prezioen indizea baino lehenagokoa zen. Fenomeno naturalen behaketa zuzenaren bidez, gizaki arruntak huts gutxiago egiten du burua logaritmoz eta banku-mitologiaz beteta edukitzeak baino. Eta ez nago txantxetan! Arrautzaren balioa gosearen eta asetasunaren arabera hazten eta gutxitzen da.

Aristotelesek esanahi ilun eta konplexuko hitz bat utzi zigun: *Xpeia,* erabilgarritasuna, desiragarritasuna, eta Rackhamek, Cambridgekoa izanik noski, eskaera itzultzen du. Eskoliastak ez gaitu argitzen. Aristotelesek arrazoi zuen, baina esan nahi zuen diru-unitate baten balioa "beraren truke lor dezakezunaren balioa dela". Erabat egia, baina ezin diozu terminologia zientifiko deitu.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Ikaslea liburutegira joan eta ekonomiari buruzko 500 tratatu ustezko kontsultatu ditzake, baina ez du aurkitu ekonomia-gaiak eztabaidatzeko termino ohikoenen, oinarrizkoenen eta beharrezkoenen definizioen taula euklidear batekin hasten den bat ere.

Has gaitezen, adibidez, “Dirua” terminoarekin. Aristotelesek gaizki definitzen du, edo hobeto esanda, ez du batere definitzen, baina benetan definitu gabe hitz egiten du horri buruz. Eta gizakia 20 mendez egon da erdi-iluntasun egoera honetan.

Definizio batzuk ematen saiatuko naiz, nahiz eta badakidan ez direla oso erabilgarriak izango akademia edo kongresu batek, edo are hobeto, espezialista serio eta autoritarioen talde batek, lexikografia-lan honen baliozkotasuna aitortu arte.

Txanpon gabeko urrea ez da dirua; diru-urrea beste ondasun batzuen truke trukea, funtsean, truke mota bat da: ondasun kantitate jakin baten edo salgaien pisu jakin baten trukea, aldez aurretik pisatu eta neurtutako metalaren truke.

Diruaren funtsezko ezaugarria neurtu ahal izatea eta neurri gisa balio izatea da. Metal preziatuzko disko bat ondasunen truke trukatzean ere, Estatuaren inprimakiak zehazten du dirua izatea. "Ezin ditugu errepideak eraiki dirurik ez dugulako" esango lukeen gobernu bat bezain barregarria litzateke "Ezin ditugu errepideak eraiki kilometrorik ez dugulako" esango lukeen gobernu bat.

Saia gaitezen dirua zer den definitzen. “Dirua erreklamazio neurtua da”. Dirua titulu edo erreklamazio neurtua da. “Dirua erreklamazio orokorra da”. Dirua titulu ez-espezifikoa da (tren-txartela, ostatu-txekea, garraiorako, janarirako, kabinarako eta abarretarako eskubidea dakarren lurrun-ontzi-txartela bezala). Orokorra da. Gainera, dirua trukagarria da, hau da, pertsona batetik bestera transferitu daiteke formalitaterik gabe. Ez du interesik sortzen, estatu-bonu batek, trenbide-bonu batek edo edozein “sozietate anonimo”-ren bonuek bezala.

Demagun “kreditu” terminoa. Esaten da gizon batek kreditua duela eskudirutan ordaindu ahal izango duela uste denean eta ordainketa saihestu edo atzeratu nahi ez duela suposatzen denean. “Zorra” ez da zehazki “kreditu” hitzaren aurkakoa. Izan ere, kreditua askotan zorrak egiteko aukera da, eta ez du beti esan nahi dagoeneko egindako zor baten aurkakoa. Beraz, termino anbiguo baten aurrean gaude.

Azkenik, azter dezagun “inflazioa”. Itxura ortodoxoen erdi-egizen artean, batzuk fenomeno natural eta errepikatuetan oinarritzen dira. Inflazio deiturikoa lehenik eta behin benetako inflaziotik bereizi behar da, hau da, inork nahi ez dituen ondasun edo zerbitzuei “dagokien” edo nahi den kantitatearen gainetik dirua jaulkitzen denean gertatzen dena. Diruak ez du baliorik entregatu edo eskuratu ezin diren ondasun edo zerbitzuen “aurka” (hau da, pseudo-korrespondentzian) jaulkitzen denean. Adibidez, 1917an lehertu zen obus baten “aurka” dirua jaulkitzea inflazioa izango litzateke, eta diruak berak ez luke baliorik izango, inork ez baitu obusa nahi, eta inork ezin baitu entregatu.

Definizio baliodunen zerrenda labur batek gizaki arruntari engainuetatik eta usurari eta monopolista handien perfidia madarikatu eta usteldutik ihes egiteko aukera emango lioke.

Izan ere, diruaren definizio batekin, edo hobeto esanda, *diruaren kontzeptu serio eta bidezko batekin,* Soddyk, liburu ilun ugari argitaratu ondoren (ilunak, hau da, irakurlearentzat, nahiz eta oso sakonak eta maiteak Soddy irakaslearentzat), *Tomorrow's Money* liburuan idazten du : "Pertsona pribatuek zergak kobratzeko ahalmena izatea pentsaezina den bezala, absurdoa da bankuek, horren aurkako babes konstituzional guztiak kontuan hartuta, trikimailu soil baten bidez funtzio hori usurpatzea".

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Parlamentukoek eta, inolako baimenik gabe, komunitatearen aberastasunaren gaineko zergak egin ditzakete.”

Bereiz ditzagun gaur egungo Italiako egoeraren eta anglosaxoi herrialdeen egoeraren artean. Bereiz ditzagun aberastasun ugaritasunak krisiak sortzen dituen herrialdeak eta zenbait material falta larria duten herrialdeak; atzera egin dezagun pixka bat "ekonomia berriaren" historia azaltzeko, nahiz eta horrek ezagutza edo kontzientzia zahar asko barne hartzen duen.

Gaur egungo pentsamendu ekonomikoan lau korronte bizi daude: (1) Douglasismoa; (2) Geselismoa; (3) ekonomia kanonikoa, San Anbrosiogan sortua eta San Antoninorekin batera eboluzionatua; (4) Korporazio-ekonomia bere hobekuntza-politikarekin (zingira-drainatzea, etab.), la battaglia del grano, aurrezkiak, familia-txekeak, janari-txekeak, lan-txekeak, estatuaren kontrola, metaketa, etab.

Hasi behar dugun ekonomia ortologikoak ortodoxia deiturikoak ezkutatzen dituen zenbait gertakari kontuan hartu behar ditu. Ondasunek iraunkortasun desberdina dute, aulkiak, gazta: Fidias, Praxiteles edo Botticelliren lanek iraunkortasun desberdinak dituzte. Gizaki primitiboak tresna bakarra erabiltzen zuen, gizaki zibilizatuak dozena bat erabiltzen dituen bitartean.

Iruditzen zait gaur egun ekonomia zientzian elkarlanean ari diren gizon serioen zerrenda bat egin behar dugula, enpiristak izan arren, beren jardueran aurkikuntza bakarra egin badute ere, eta ez badaude hori historiarekin, eta beste eskoletako, edo beste garaietako, edo beste sekta ekonomikoetako ideia zuzen eta baliodunekin koordinatzen.

Onartu dezagun berehala halako batek lurrunak teontzi baten estalkia altxatzeko duen indarra ikusi zuela. Balio handikoa da hau, asmatzaileak entziklopediarik edo fisikari buruzko tratatu luzerik argitaratu ez bazuen ere.

Onartu dezagun CH Douglasek berak aurkitu zuela industria-sistemak (eta barruan) banatutako erosahalmenaren nahikotasunik eza. Bere fabrikak erosketa-ahalmena banatu zuen merkatuan sartutako "prezioak" sortu baino motelago. Horrela, hilabete batean banatutako erosahalmena baino prezio kopuru handiagoa sortu zen.

Besteen gosez bizi diren delinkuenteak, ergelak eta monopolistak gizakia bere berokiaren arabera moztu nahi lukete. Douglasek, horren ordez, jendeak entregatu eta nahi dituen ondasunen kantitatearen araberako erosahalmena jaulkitzeko aukera ikusi zuen. Horretan, berri gutxi zegoen eta zintzo asko. David Humek jada ikusi zuen oparotasuna ez zegoela nazio batek zuen diru kantitatearen araberakoa, baizik eta kantitate hori handitzen ari izatearen araberakoa. Zehaztu dezagun hazkundea motela eta konstantea izan behar dela.

Idazle erabilgarrien artean MacNair Wilson aipa dezagun, zeinak bere publikoa hezi baitu bankuek ez dutela dirurik mailegatzen, ordaintzeko promesak baino ez dituztela egiten onartzera. *(Ordaintzeko promesa.)* Gesellek, truke askearen ikuspuntutik abiatuta, Erdi Aroko gotzainen *brakteatuak* berriro gogorarazi zituen. Bere demurrage gastuarekin (billeteari hilero erantsi behar zaizkion zigiluak, deklaratutako balioa mantentzeko), zirkulazioaren abiadura suspertu nahi zuen, eta Wörgl-eko Unterguggenberger alkateak sistema honen eraginkortasuna frogatu zuen.

Gesellek Marxen zati hila suntsitu zuen bere esaldi lapidarioarekin: «Marxek ez zuen inoiz zalantzan jarri» dirua». Hau da, Marxek ez zuen inoiz diruaren izaera zalantzan jarri, ezta aztertu ere.

Gesell sistemaren abantailak gutxienez hauek dira: (1) herrialde pseudodemokratikoetan nazioa askatu dezake; hau da, gobernua eta herria (ekoizle guztiak barne, enpresaburuak edo langileak izan) bankuen eta usurarien boteretik.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Hala ere, inongo gesellita arraza garbik ez du inoiz kontuan hartu demurrage dirua Estatuaren eta Korporazioaren ikuspuntutik.

Hilero billetearen balioaren ehuneko bati proportzionala den zigilu batekin, 8ÿ mila milioiko zirkulazioak Estatuari urtean mila milioiko diru-sarrerak emango lizkioke, bilketan ia gasturik gabe, eta hau automatikoa izango litzateke eta ia erabat libre egongo litzateke burokraziaren iruzur edo interferentziarik gabe.

Rooseveltek egin zuen bezala zorrak (zor astronomikoak) bonu nazionalekin pilatu beharrean, Estatuko zor guztiak, Estatuko aberastasunaren gaineko titulu guztiak, bikoiztu beharrean, 100 hilabetetan bertan behera utziko lirateke. (Ingelesek oraindik Waterlooko guduaren zergak ordaintzen ari dira.)

Altxorraren bonuak esku pribatuetan izaten jarraitu ahal izango lukete, zahartzaroa eta beren familiak aurreztu nahi dituztenentzat, baina herritar klase duin batentzako Estatuaren dibidendu gisa hartuko lirateke, ez bere kreditua erabili nahi duen gobernu batentzako ezinbesteko behar gisa.

Indartzen dut: Estatuak ez du zertan “alokairurik” ordaindu bere kredituagatik; hau da, ez du zertan maileguan hartu usurari profesional handiengandik, ia herrialde guztietan egiten den bezala, ezjakintasunagatik eta aurreiritziengatik; adibidez, nire herrialde zorigaiztokoan, Frantzian bere egungo krisi moral larrian, Ingalaterran munduko gertaera berrien berririk gabe onartutako tradizioen indarraren bidez.

Gizarte-hartzekodunen bigarren belaunaldiak, enpiristen eta asmatzaileen ondoren, Butchart sortu du, AR Oragek bultzatuta, ortologia ekonomikoaren lehen liburua argitaratu zuena, *Dirua.* Bigarren liburukiarekin, *Biharko Dirua,* Butchart-ek ez du arrakasta handirik izan; izan ere, zazpi idazle bildu ditu iritzi desberdinak dituztela, guztiak txalogarriak, baina ez du lortu egile indibidualak elkarren saiakerak irakurtzea eta erlazionatzea. Liburua baliotsua da batez ere Douglasen idazki batzuen berrargitalpenagatik eta artikulu honetan aipatutako Soddyren orrialde batengatik.

Idazle ezagunen artean, Irving Fisher eta Christopher Hollis aipatu behar dira. Baina bereizketa bat egin behar da; Fisher kazetaria da (ofizialki irakaslea, baina bihotzean kazetaria) eta ondo idazten du.
Bere *Zigilu-idazkiaren* berrogei orrialdeek gizon serio ororen arreta merezi dute, baita irakasleena ere.
Fisherrek ez du bere burua sakonki murgiltzen borrokan. Agian baikorra da eta amerikar usurero handiak konbentzitzen saiatzen da haragi kilo erdi batekin konformatzera, azken zatia eta gramoa estali beharrean.

Christopher Hollisek balio handiko liburua idatzi du, *The Two Nations,* eta publikoaren aldeko borroka jarraitu du hainbat liburutan, eta esan daiteke ukitu alaia duela; izan ere, zientzia monetarioa eta usuraren arazo desberdinak modu egokian tratatzen dituzten ekonomialari gutxietako bat da, non beren liburuak saldu eta hirugarren ediziora iristen diren. Fase hauek hezkuntza herrikoiaren parte dira, eta hori nahikoa beharrezkoa da ustezko "gehiengo" gobernuak irauten duten herrialdeetan.

Wyndham Lewisek Ingalaterrako Gobernua *antzinako faltsutzat jotzen du.* Batez ere letra-gizona eta satirista izan arren, duela gutxi balio soziologiko handiko liburu bat idatzi du, publiko hautatu bati zuzendua: *Count Your Dead, They Are Alive* (beste Gerra Handi baterako prestaketa ezerezetik). Ez dut ekonomia gisa aipatzen, baizik eta arazo hauek lehen mailako idazle bizidunen lanean nola sartzen ari diren iradokitzeko. Gaur egungo lau poeta amerikar onenak arazo ekonomikoez kezkatuta daude (ez jada Webbite, Fabian, Manchesterian edo Villardian "arrosa" zaharrekin), Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu eta abar bezalako idazle handiek bezala. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Beste pentsamendu-korronte bat, ideia hauetan oinarrituta, Ipar Amerikako errepublikaren oinarriak indartu zituztenen idatzietan agertzen da, hau da, Jefferson, Jackson eta Van Burenen idatzietan. Nire *Jefferson eta/ edo Mussolini,* WL Woodwarden liburuak, A New *American History,* Coughlin aitaren eta Bucken artikuluak edo, zehazkiago, Coughlin-en liburuko zatirik onena, *Money* izenekoa (211-213. or.).

Zaila litzateke esatea zein ingeles eta estatubatuar aldizkari irakurri beharko lituzkeen atzerritar batek, herrialde horietako bizitza intelektuala bi edo hiru urte (edo gutxiago ere) irauten duten argitalpen laburretan agertzen baita eta gero bat-batean existitzeari uzten diote edo burokrazia literario edo ideologiko moduko batean endekatzen dira, kolore babesle bat hartzen dute eta ideia fabrikatuetan erosotzen dira. Hala ere, aipatu behar dugu faxista ingelesek duela urtebete hasi zutela bizitasun handiko aldizkari sozioekonomiko bat argitaratzen: *The Fascist Quarterly.* Hau da beste kolaboratzaileen idatziak irakurri ahal izan ditudan aldizkari ingeles bakarra, horien artean daude General Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, Geseliren *The Natural Economic Order liburua* Texasen bere kontura argitaratu izanaren meritu handia duena, argitaletxe handiek ez zutenean uste halako argitalpena negozio ona zenik, bere The Way Out egunkari txikia Scarcity Economics-etik soberan geratutako ideiekin tindatzen du, Loeb-en Chart of Plenty argitaratu arren (ikus Odon Porren berrikuspena Rivista del Lavoro-n, 1936ko martxoan).

Adierazpen askatasuna ez dago liberal arrazako sekta hauen artean. Ez gesellisten argitalpenek ez douglasismoaren argitalpen ofizialek ez dute ideia ekonomikoen eztabaida irekia ahalbidetzen. Hipnotizatuta eta zurrunduta daudela dirudi, muskuilu-saltzaile dekadenteak bezala. Elkarren artean liskarra dute. Douglasek uste du demurrage diruaren zigiluak zerga zapaltzaile bat direla — alferrikakoa eta betikoa, nahiz eta ulergarriagoa den Douglasen kredituaren "ezeztatzea" edo bere deskontua eta emandako kreditua ezeztatzeko beste modu batzuk baino.

Gesellitarrak ia sadikoki amorratzen dira arraza osoak dagoeneko hildakoen lanetik eta aurkikuntza zientifikoetatik etekina atera dezakeela pentsatzean. (Balioa lanetik dator, baina lan kopuru handia egin dute gure aurrekoek, hemen jan ez zutenek haren fruitua kontsumitzeko.)

The *Fig Tree* (Douglasita) aldizkariak ez du Douglasita ez direnen aurrerapena adierazten — gesellitarretaraino edo sistema korporatiboraino—. *New English Weekly aldizkaria* Ingalaterrako aldiriko tenperamentuan murgilduta dago, eta, beraz, bizitza zurbil horrek koloreztatzen du, ideologia zehatz eta definitu batek baino gehiago. *New Democracy* (New York) erabilgarria zen, baina jada ez dago. Coughlin-ek hezkuntza herrikoiaren lana egiten ari da publiko orokorrarentzako astekari baten bidez, ez hasiberrientzat *(Social Justice).* Baina XV. urteko ekainean, bere egunkarian beste inon inprimatzen ez diren edo lerro gutxi batzuk baino ez zaizkien berriak aurkitzen ditut, eskandalu eta kamuflaje zutabeen artean ezkutatuta. Izaera orokorreko Press aldizkarien editoreengandik sarritan jasotzen dut gonbidapena: *Ezin al duzu ekonomiaz gain beste ezer idatzi?*

Irakurle serioaren barkamena eskatzen dut: gauza gehiegi anitzei buruz hitz egin dut.

Artikulu honek bi zati ditu: lehenengoan, ia ekonomialariei eskatu diet terminologia zehatz baten premiazko beharra kontuan hartzeko; bigarrenean, laburki adierazi ditut zenbait lan zatikatu baina zintzo, hainbat idazle sakabanatuetatik aukeratuak, ez daudenak, baina koordinatu litezkeenak, baldin eta ardura lexikografikoa hartzeko prest dauden teknikariek osatutako nukleo bat aurki daitekeen.

Irmoki diot etika sendorik gabe ezin dela zentzuzkorik edo zientifikorik egon ******ebook bihurgailu DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomia. Dinamismo hutsa kontuan hartzeak, politika monetario baten helburua eta xedea kontuan hartu gabe, kaosera eramango luke. Borondatearen norabidea ekonomia zientziaren azterketaren osagaietako bat da. Badogliok, “Gure urrea gure soldaduen borondatea eta armak dira”, esaten duenean, Londresko irakasle guztiak baino ekonomialariagoa da.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Beheraldiaren arrazoiak
A. Raven Thomson-ek idatzita

Ni Hainbat alditan idatzi dut *Fascist Quarterly* eta *British Union Quarterly aldizkarietan* etorriko zen depresioaz, zeinak ekonomialari talde zaharrek bultzatutako suspertze-boom laburraren ondoren etorriko baitzen. Erakutsi nuen nola boom eta beheraldiaren merkataritza-zikloa azken ehun urteetan martxan egon den, kapitalismoa sortu zenetik, eta batez beste bederatzi urteko aldi erregularra erakutsi duela, noizean behin zazpira jaitsiz edo hamaikara igoz. Batez beste, hurrengo krisi-urtea 1938 izan beharko zen, 1939ra atzeratzeko aukerarekin, depresioaren sakontasun ezohikoa dela eta. Egia esan, krisia ohi baino urtebete lehenago hasi da, eta hurrengo beheraldia 1937an hasi da dagoeneko.

Hau harrigarria izan da “oparotasuna” ezin zela iraun konbentzituta geundenontzat ere. Hiruhilekoaren azken alean bakarrik *eztabaidatu* nuen berrarmatzeak eta diru merkeak krisialdiaren gainean izan zetorren eragina, eta gehiegizko espekulazioak gorakada goiztiarra sortu zuela aitortu nuen arren, berrarmatzearen bultzadak 1938ko udazkenera arte iraungo zigula uste nuen, behintzat, metatutako armamentuak kontsumitzeko gerra batek bakarrik saihestuko zuela beherakada argudiatu nuenean. Izan ere, finantzarioek nahita gerra beherakadaren alternatiba gisa bilatzeko arriskuaren aurka ohartarazi nuen.

Egia esan, gutxietsi egin nuen Amerikako ekonomiak Finantza Demokraziaren mundu txikitzean zuen pisua, eta Amerikan berrarmatze programa handirik ez egotea.
Aurreko beheraldian bezala, Amerikatik dator depresio berria, eta berrarmatze-irabazien sustapen guztia ez da nahikoa Throgmorton Streetek Wall Streeteko akzioen balioen kolapso dramatikoari erreakzionatzea eragozteko.

1907koaren antzera, beheraldi goiztiar hau intentsitate txikiagokoa izan daitekeen arren, eta, beraz, kapitalismoaren egonkortasunari kolpe txikiagoa eman diezaiokeen arren, geroagoko eta intentsiboagoko atzerapauso bat baino, abantaila bat du: gerraren aldekoek, ahalegin guztiak egin arren, gu gerran murgiltzeko gai izan baino lehen iritsi da. Depresioa areagotu ahala, interes publikoa kanpo-gaietatik barne-arazo larrietara itzuliko da, eta nazioarteko gatazkaren arriskua gutxitu egingo da. Gerraren arriskua beheraldiaren prebentzio gisa dagoeneko desagertzen ari da.

PANIKA WALL STREETEN

Gure prentsak estaltzeko ahalegina egin arren, Wall Streeteko izua udazken honetan 1929ko udazkenean bezain larria izan da. Lan kapitaletarako altzairuaren eskariaren beherakada izan da faktore erabakigarria, eta United States Steel eta beste altzairu-akzio batzuek balioen jaitsieraren buru izan dira. Aurtengo hasieran, US Steel 129¼-tan kotizatzen zen 100 dolarreko akzioarentzat. Apirileko urre-krisiaren ondoren ere, balioa 100etik gorakoa zen. Iraileko beherakada etengabeak US...
Altzairua 80ra arte. Gero, urriko beherakada etorri zen, balioak egunez egun erortzen. AEBak behera egin zuten. Altzairua 70eko hamarkadatik 68ra. Igoera labur batek, eta gero "astearte beltzean" salmenta izutuak prezioa 54ra igo zuen. Ordutik susperraldi gehiago egon da, eta horrek US Steel 65 ingurura eraman du berriro, baina azaroan prezioa berriro 50eko hamarkadara jaisten ari da, altzairuaren ekoizpena murriztu egin delako txosten berrien ondorioz, eta orain ahalmenaren % 50 baino gutxiago da.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Hau guztia ezin da Burtsaren "dardara" hutsa bezala baztertu. Wall Streeteko beherakadaren atzean oinarrizko arrazoiak daude. Kontsumo-ondasunen eskaria oraindik ondo mantendu daiteke, baina kapital-ondasunen eskaria azkar jaisten ari da. Gehiegizko ekoizpena, oraindik erreala ez bada ere, potentziala da behintzat, eta industrialariek lantegiak handitzeari uzten diote. Ondorioz, altzairua gero eta proportzio handiagoan sartzen den kapital-ondasunen ekoizleak dagoeneko larriki kaltetuak dira, eta altzairuaren akzioen balioaren jaitsiera, merkatua desantolatu duena, ez da merkatu-maniobra hutsa, baizik eta ekoizpen txikiagoaren ondoriozko irabazien murrizketaren aurreikuspen arrazoizkoa.

LAGUNDU AL DEZAKE ROOSEVELT-EK?

Pittsburgh bezalako altzairuzko hirietan, langabezia hazten ari da dagoeneko, eta horrek, noski, kontsumo-ondasunen eskarian eragina izango du, inbertsioan eragin bikoiztuz.
Amerikak bide onetik doa berriro ere depresio klasiko batera, aurrekotik behar bezala errekuperatu aurretik. Rooseveltek esku hartzen badu, oraindik egin nahi ez duen bezala, korrontearen aurka igeri egingo du, Hooverrek 1929tik 1932ra egin nahi izan zuen bezala. Oraingoan ez da lan erraza izango, 1933an bezala, Amerikak munduaren suspertze orokorraren itsasgoran jartzea. Oraingoan presidente boteretsuak bere indar guztiak erabili beharko ditu.

Diru-manipulazioa, obra publikoak eta abar ez dira nahikoak izango krisiari aurre egiteko; izan ere, bere erreferentzia-baldintzen barruan, Rooseveltek estatuaren erosketa erraldoien bidez baino ezin du lagundu, eta erosketa horiek hain intentsiboak izan beharko lirateke, non Amerikako industriaren gehiengoa Gobernuaren jabetzapean jarriko duten. Rooseveltek ez duenez botererik industriaren gaineko estatu-kontrolaren alternatiba faxista ezartzeko, bere New Deal-a Auzitegi Gorenaren erabakiek desprestigiatu eta neurri handi batean suntsitu baitute, baliteke estatu-kapitalismoa ezartzeko metodo komunista erabiltzera behartuta egotea. Zenbateraino ari diren lanean bere aholkulari juduak norabide horretan oraindik ez dugu ikusi. AEB eta SESB are estuago elkartu daitezke bi errepublika materialista handi gisa, non juduen kontrola nagusi den.

ERREAKZIO BRITANIARRA

Gure politikari kontserbadoreek, Burtsaren kolapsoaren froga guztiak gorabehera, ziurtatzen digute ez dagoela "atzeraldi" baten zantzurik (jendea lasaitzeko sortutako hitz berezia), Britainia Handia ez dagoela Amerikak bezalako arazo ekonomikoek eragiten, eta berrarmatzeak aurrera aterako gaituela. Hori guztia zentzugabea da, finantza-demokrazia guztiak nazioarteko finantzen bidez estuki lotuta baitaude, eta Wall Street munduko finantza-zentroa baita, eta izaten jarraitzen du.
Han gertatzen den edozer gauzak ondorioak izango ditu beste leku batzuetan, 1937an zein 1929an bezainbeste. Ez al dugu, azken finean, azpimarratu "demokrazia handien batasuna" Hiru Alderdiko Akordio baten bidez? Ez al dago gure Gobernua, "banda zaharreko" alderdien txalo artean, merkataritza harreman estuagoak negoziatzen Amerikarekin? Azken maniobra hau igerilari batek itotzen ari den gizon bat nahita besarkatzea bezain erabilgarria dirudi, ona bada gure helburua finantza judu-amerikarrak erreskatatzea, txarra bada Britainia Handia depresio berri baten olatuetan hondoratzea eragotzi nahi badugu.

Berarmatzeari dagokionez, depresiotik salbatu beharrean, arazoak eragin ditu zalantzarik gabe, ez hemen bakarrik, baita Amerikan ere. Demokraziaren askatasun osoaz gozatzen duten espekulatzaileek, noski, berarmatzean eta gerraren aukeran irabazi aukera ugari ikusi zituzten, eta, diru oso merkea aprobetxatuz, berarmatzen ari ziren nazioek behar zituztela edo gerra garaian urritu zitezkeen mota guztietako stockak erosten hasi ziren.

Ondorioz, lehengai guztien prezioak, batez ere metalen prezioak, hemezortzi hilabeteko epean igo ziren, kasu batzuetan %100era iritsiz: historian aurrekaririk gabeko espekulazio-boom bat ******ebook bihurgailu DEMO Watermarks******* batean.

Machine Translated by Google

bake-aldia, azken gerrako aldirik txarrenetan bakarrik gainditua, hain zuzen ere.

Zorionez guretzat, espekulatzaileek gehiegizko ahalegina egin zuten. Aurreikusten zuten gerra Espainiara eta Txinara mugatu zen, ezkerreko gerra-zaleen ahaleginak gorabehera, eta, produktuak bereganatzen saiatzen diren guztiek bezala, laster lotsatu egin ziren ekoizpen berrituak, prezio-maila errentagarriagoek erakarrita. Izan ere, industria modernoaren ekoizpen-ahalmen izugarria guztiz gutxietsi zuten, eta prezio altuagoek ekoizten zituzten salgaien uholdeak eraman zituen. Oso pizgarri gutxi behar da orain egungo kontsumoarekin alderatuta gehiegizko ekoizpena sortzeko. Prezioen igoera paregabearen pizgarri izugarriak erabat gainezka egin die, ez bakarrik espekulatzaileak beraiek, baita merkataritza legitimoa ere, eta horrek ezin dio aurre egin, berrarmatu arren, soberakinari. Izan ere, dagoeneko badaude ekoizpen-kuota murrizketen eskaerak berriro, depresioa guztiz hasi baino lehen. Nola erreakzionatuko duten murrizketa horiek langabezian eta ondoriozko erosahalmen faltan, gure irakurleei imajinatzen uzten diegu.

Abuztuan baino 80.000 langabetu gehiago daude dagoeneko.

AZPIKO KAUSA

Kanpoko sintoma horien guztien azpian, berrarmatzearen eta gerraren beldurraren aurrean duten erreakzioarekin batera, oinarrizko kausa bat dago, hau da, industria-ekoizpen modernoaren eta kontsumo herrikoi orokorraren arteko desberdintasun kronikoa. Desadostasun absurdu hau dagoen bitartean, gure sistema ekonomikoa, jakina, berezko ezegonkortasun baten menpe dago, eta horrek finantza-kapitalismoaren gorakada eta beherakada errepikakorretan inplikatzen du. Izan ere, zientziak ekoizpen-ahalmena handitzen duen heinean, eta sindikalismoak ez du langileen soldatak handitzeko gaitasunik finantza-konbinatuen erresistentzia gero eta handiagoaren aurrean, desadostasuna gero eta handiagoa da, eta, Mosleyk adierazi duen bezala, gorakadak gero eta laburragoak dira, eta beherakadak gero eta luzeagoak, kapitalismoa gainbehera doan heinean.

Honen oinarrizko kausa, depresio guztiena bezala, herri masen eskuetan erosahalmen falta da, eta krisia oraingoan prezioen igoera paregabearen ondorioz sortzen da, eta horrek ez du ekoizpen gehiegi bultzatu bakarrik, baizik eta jendearen erosahalmena murriztu ere egin du, zeinen soldatak ez baitira bizitzaren kostuaren igoerarekin batera joan. Ondorioz sortutako beherakada behin betiko zuzendu daiteke, ez ekonomia eta soldata murrizketen bidez, "talde zaharrak" uste duen bezala, baizik eta lan publikoen eta soldata igoera eraikitzaileen bidez, Estatuak eta herriak bien artean industria modernoaren ekoizpena kontsumitu arte. Egia da Estatuak, birarmatzearen bidez, ekoizpena erritmo ezohikoan kontsumitzen duela gaur egun, baina horrek ere ez du inola ere konpentsatzen jende gehienaren erosahalmen falta, azkenaldian lehengaien prezioen igoerak pobretuta baitaude.

ERREMEDIOAK

Oro har, aztertzen diren erremedioak erreforma monetarioa eta plangintza ekonomikoa dira. Lehenengoak bere argudio sendoena galdu du, dirua 1937an 1929an bezain merkea baita, eta hala ere, beherakada lehen bezain txarra da. Diru-arazoak, jakina, bigarren mailakoak dira kontsumoaren eta ekoizpenaren arteko desegokitze ekonomikoaren arazo nagusiaren aldean, eta ez dago diru-teoriarik ondorik dirua kontsumitzailearengana nola iritsiko den azaltzen ez badu. Gizarte Kredituak interesa du norabide honetan eta kontuan hartu behar da, baina Gizarte Kredituaren aldekoek onartu behar dute egungo finantza-diktadura iraultzeko autoritate muturreko beharra. Zentzu honetan, Albertako Gizarte Kredituaren Gobernuak bankuak eta baita Prentsa ere kontrolatzeko hartutako neurriak oso esanguratsuak dira. ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomia-plangintza beharrezkoa da, noski, baina berriro ere autoritatea behar da, eta galdera sortzen da nola lortuko duen autoritate horrek bere titulua. Finantzarioen arabera, Israel Moses Sieff bezala, PEPeko industria eta banaketa konbinazioaren alde daudenen arabera, planifikatzeko autoritatea kapitalismoaren erosketa eta bat-egitearen bidez etorriko da. *Erosketa bidezko plangintza ,* hain zuzen ere. Ekoizpen, banaketa eta truke bitartekoen nazionalizazioaren alde dauden sozialisten arabera, planifikatzeko autoritatea estatuaren konfiskatzearen bidez etorriko da funtzio publikoaren menpe. Kasu honetan , *konfiskatzearen bidezko plangintza .*

Britainiar Batasunak planifikatzeko agintea lortzeko modu materialista gutxiago baten alde egiten du, ez erosketa kapitalista konbinatuaren edo jabetza pribatuaren konfiskapen estatu-kapitalistaren bidez, oso antzekoak baitira, baizik eta herriaren baimenaren bidez, enpresa pribatu eta publikoei plan ekonomiko bat ezartzeko. *Baimenaren bidezko plangintza.* Estatuaren agintea eta jabetza pribatua sistema ekonomiko autogobernatu batean batzeko bitartekoak azter daitezke dagoeneko argitaratutako hainbat liburutan, Enpresa Estatuari buruz. Hala ere, ulertu behar dena da Enpresa Estatua industriaren produktuak jendeari banatzeko existitzen dela, eta finantzak helburu nagusi horren menpe daudela erabat. Bereziki debekatuta dago espekulazio guztia eta kapitalaren gehiegizko itzulera ezegonkortasuna saihesteko eta produktuaren zati justua ekoizleari pasa dadin.

BEHERALDI GEHIAGOETATIK ISOLATZEA

Enpresa Estatuak ez du soilik kapital eta kontsumo ondasunen ekoizpena orekatu behar, inbertsio espekulatiboaren ezegonkortasuna amaituz eta jendeari zientzia modernoaren ekoizpena kontsumitzeko aukera emanez; nazioa kanpo-lehiakortasunaren aurka ere babestu behar du, gaur egun Japoniatik datorren bezalako atzerriko lan merkearen aurka. Horretarako, Inperio Isolatuaren politika bat ezarri behar da, merkatu inperialak barne- eta industria inperialarentzat gordez, eta lur-eremuei eta koloniei lehengaien barne-merkatuaren eskariaren zati guztiz babestua eskainiz.

Bide hauetatik bakarrik gauzatu daiteke gure gai ekonomikoetarako plan oso bat, eta horrela bakarrik berma dezakegu gure herria orain mehatxatzen duten beheraldi izugarriaren errepikapenaren aurka. Ez utzi inoiz gehiago Wall Streeteko izuak Britainia Handiko industria depresioan sartzen. Babestu gaitezen, Alemaniak egin duen bezala, mundu kapitalistaren gorabehera eroen aurka, eta planifikatu gure gaiak jakinda gure kontrolpetik kanpo ez dagoen faktore ezezagun batek ezin duela bat-batean hondatu egin dugun guztia. Britainiar Batasunaren politikak, Inperio Isolatu baten barruan, Enpresa Estatuarena, eskaintzen du segurtasuna gorakada eta beheraldietatik, eta asmakizun zientifiko modernoaren fruituen banaketa Britainia Handiko herriari.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Ezra Poundek traizionatutako iraultza

Traizionatu den iraultza, funtsean, 1776ko “gure” Amerikako Iraultza da, ez bere fase lokal eta partikularretan, eta noski ez ARRAZA INGALATERRAREN zatiketa guztiz beharrezkoa ez den gisa.

Zatiketa horretatik etorri edo ez etorri izan den onura edozein dela ere, zatiketa guztiz beharrezkoa ez zen eta, neurri handi batean, nahi gabekoa. Zalantzarik gabe, ez zuen inolako onurarik izan Britainia Handiarentzat. Agian, Cromwellek sartu zituen bahi-bitartekariek zure herrialdeari eragindako lehen zauri handia izan zen.

XIX. mendea La Tour du Pinek deitzen zion guztia izan zen, Maurrasek eta Frantziako erregezale pailazoek La Tour du Pinek deitzen zion guztia ahaztu nahi izan dutena. Usurraren mendea izan zen. Deskonposizioaren mendea izan zen. Beste edozein mende baino okerragoa izan zen, terminoen TRAIZIOAREN, hitzen esanahien nahaspilatzaile eta zikintzailearen aroa izanik.

TRAIZIONATUTAKO IRAULTZA ez da Joe Stalinen edo beste edozein gobernuren urrats faltsu bat edo biren ondorioz urtebete edo bitan traizionatutako iraultza.

Traizionatutako iraultza Toskanako Leopoldoren erreformen ondorioz sortutako iraultza izan zen, eta nahiko agerikoa zen Jeffersonen prozesuan, zeina Andy Jackson eta Martin van Burenen garaipenekin —oso iragankorrak— gailurrera iritsi baitzen.

Haien aurretik, Leopoldoren erreformak autarkiaren kontzeptura eboluzionatu zuten, eta nazio baten ALEA batez ere nazioak (bere herritar guztien pertsonan) JAN zezan existitzen zelako sinesmenera.

Iraultza hori argi eta garbi traizionatu dute Dan Webster, Biddles, Morgan eta Baruch belaunaldiek, kolore guztietako kamuflatzaileek, Trotskyek, Wallaceek, Perkinsek, Roosevelten aholkularien bi multzoek, Morgenthau bezalako organismoek, sehaskatik aurreiritzi usureroetan blaituta daudenek, apur bat merkeak.

Termino honetan tematzen naiz. Semitar pozoia semitarrengan ezegonkortasun semitarraren bidez leundua dago, Semitaren gehiegizko batetik bestera doan kulunka.

Ezegonkortasun honek arrisku bihurtzen du estatiko eta paralitikoki pentsakor dauden arrazentzat. Baina Roosevelten inguruko itsusi, arriskutsu eta subertsibo guztian, judua, M. Ezekiel, izan da UGARITASUN ekonomiarantz lehenengo pausoa eman duena, bere *urteko 2.500 dolarretan.*

Liburu hau desatsegina da, edozein idazki semitiko izan daitekeen bezain iheskorra da, benetako diru arazoa saihesten du. Juduen konpromisoa da, J. Simonen nahia dauka akordio leun eta lasaitasun orokorrerako, BAINA Wallace eta Perkins baino hobea da. Eta edozein antisemita objektibo arrazoizko onartuko du Mordecai Ezekielek konpromisoa lortzen saiatzen ari den gertaerak Loeb (Hemingway jaunaren lotsatia) kirolari juduak zuzendutako batzorde baten txostenetik datozela.

Arraza oso bat bere kide batzuen bekatuagatik zigortu behar dela uste baduzu, onartzen dut New Yorkeko bi milioi judu kanporatzea ez litzatekeela zigor gehiegizkoa izango finantza juduek Amerikako arraza ingelesari egindako kalteagatik.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Wyndham Lewis kamaradak juduak Ingalaterra nahiko ondo gobernatzeaz esan izan balu ere, juduak EZ dute Amerika modu asegarrian gobernatzen, baina judu finantzarioa ez da gure gaitzik okerrena.

Gure gaitz okerrena lerro zikin bat hartu eta desbideratze edo aldaketa itzalik gabe eusteko gai den aryio-kikea da, juduen erruki, zirrara edo oparotasun erakusketa beharrik gabe.

Arraza bat bere gizabanako okerrenen erantzule izan daiteke. Judu arrazak ez du mendeetan zehar bere legea betearazteko ardura hartu. Ebanjelioaren istorioan, egitate edo fikzio ilustratibo gisa hartzen duzun ala ez, Jesusen exekuzioa errua pasatuz lortu zen. Legea betearaztea erromatarren esku zegoen. Gizon bat antisemita izango bada, objektiboki antisemita izan dadila. Ahalik eta datu gehien bildu ditzala, eta ez ditzala keinu egin.

Juduak antisemitismoa ekarri du bere buruari ANTOLAKETA FALTAgatik, uko eginez... erantzukizuna hartu.

Juduak herri ilustratuen artean bizi nahi badu mundu bizikide batean, juduen legea hausten dutenen diziplina jasan behar du. Dakidanez, 2.000 urtez ez du hori egiteko gogorik izan. Beste inongo arrazarik ez du eskatzen herrialde bat beretzat gobernatzea edo konkistatzea, behintzat, ez Mendebaldean. Brahmanek hala egiten badute, "beltz zikin" izena merezi dute, eta agian baita ere txinatar epigono batzuek, konfuzianoak ez direnek.

Roosevelten kabineteak bi gaitz ditu. New Yorkeko usura, Londresko usura guztiarekin lotuta dagoena eta handik Basilea eta Parisko estoldetara.

Baina badu Perkins-en zikoizkeria eta gaiztakeria bera ere. Hau da “burubiribilaren” zikoizkeria eta burubiribilaren iraunkortasuna, zikoizkeriaren moral faltsua, ziurrenik inbidiaz sortua baina nolanahi ere gaitzesgarria.

NY Tribune egunkariak 1937ko azaroan Roosevelti beheraldiari amaiera emateko aholkuak eman zizkioten “dozena bat ekonomialari” zerrendatu zituenek ez dute inolako errukirik merezi eman zituzten aholkuengatik, ezjakintasun gordinagatik edo gaiztakeria hutsez eman baziren ere.

«Jendearen konfiantza indartu», etab. Gizon hauek erosketa-ahalmen publikoa beharrezko ondasunekin parekatzeko arazoari aurre egiteko aukera izan zuten, eta ez zuten aprobetxatu, eta ez dute errukia merezi Neimeyer, Baruch edo inkorporatu usuraren edozein suhi bezainbeste.

Begira honi eta hari!

Estatu antolatuari dagokionez, kapital ERREGISTRATUaren gaineko zerga dugu.

Mugimendu izugarri honek ia ez zuen inolako eraginik izan herrialde pseudodemokratikoetako prentsa zainduan. Gorri negartiek ez zuten ideien garaipen gisa goraipatu. Mailegu-kapitaleko paperek jabetza pribatuaren gaineko zerga bat balitz bezala aurkeztu zuten.

Egunkari handiek ez dute bereizketarik egin jabetzaren (lurrak, etxeak, altzariak) eta “interesak gehi jabetza” edo “interesak berehala ordaintzen ez badira, eta jabetza osoa” erreklamazioaren artean. Jakina, ez dute horrelakorik egin, ondare bat dira, XIX. mendeko hilobitik, zulo arruntetik, ateratako esku hil eta ustel bat.

Mende hori hitzen traidorea izan zen. Aurreko mendeko ideia argitsu guztiak zikindu zituen. Voltaire, deista, ateotzat hartu zuten.

ASKATASUNA, besteei kalterik egiten ez diena egiteko eskubidea esan nahi zuena, bezala mozorrotu zen besteak odolusteko eskubidea. ******ebook bihurgailua DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Jeffersonen ahotan, BERDINTASUNAk esan nahi zuen gizonek legezko eskubide berdinak zituztela; inongo gizonik ez zela jaiotzen gaindiezina zen desgaitasun batekin. Burns-en “gizona horregatik da gizona” esaldiaren kutsua zuen, baina Jeffersonen garaian ez zuen esan nahi sufragio unibertsala ere. Sufragioa merituaren saria izan zitekeen. Ez zen alderdiko kide izatea bezain zorrotz definitu, baina ez zen oharkabean txerriei bota.
Osasun mentalitate hauek zikindu eta gaitzetsi aurretik, usureroen hordak komunikazio bideak berak traizionatu behar zituen. Hizkuntza torpedatu behar zen. Noblezia lortutako hitz bakoitza hustu egin behar zen banku-jaulkipeneko gangster ezkutuak estaltzeko, 'Leihkapital'.

ASKATASUNA ezinezkoa da ordenarik gabe, eta ordena antolakuntzatik dator.

Jeffersonen moduko nekazaritza-nazio batek ez zuen berehala behar gremio-erakunde bat, Erdi Aroko hiriek behar eta garatu zuten bezala. Ez dago sistemarik hutsegiterik gabekoa eta denboraren iraupena duena. Garatu gizarte-mekanismo perfektu bat eta jarri martxan, eta infernuko semeek zizelkatzen hasiko dira; izainek odola xurgatzen hasiko dira eta izurriteek zaindu gabe utzitako txokoak kutsatuko dituzte.

Ingalaterrako eta AEBetako anglosaxoi irakurleak zenbateraino nahastu dituen argitalpen mantenduak atzo eta orain nire mahaian dagoen gutun batean agerikoa da, inola ere ergela ez den gizon batek idatzia. Zer izan daitekeen erakusteko aipatzen dut:

Bere azken liburuan, Christopher Hollisek dio Mussolinik Italiari diru-sistema duin bat eman diola, bankari pribatuei boligrafo batekin dirua edo kreditua arbitrarioki sortzeko ahalmena kenduz. Iradokitzen du gobernuak kontrolatzen eta *eragiten duela* diruaren jaulkipena bertan.
Bankariek gogor borrokatu behar duten erreforma iraultzaile horren alde, ekonomia nazionalean hitza bakarrik sinetsi nahi ez dudanez, galdetzen dizut ea horrela den. Hala bada, Italia izan beharko litzateke joan beharreko lekua.

Hau 1937ko azaroan datatua da; hau da, Italiako bankuen erreformaren bi urte geroago. Gertaerak hor daude, baina gaztea hain baldintzatuta egon da Leihkapital prentsarekin, ezen ezin baititu sinetsi lagun baten berri pertsonalik jaso gabe.

Beheko kafetegian ikusi berri zuten jauna, Ingalaterratik etorri berria, ez zekien zerga kapital SOZIATUAri zegokiola, ez kapital pribatuari. Uste zuen gertatutakoa bazekiela. Londresko egunkarian ohar labur eta azentugabea irakurri zuen.

Errusiako iraultza zikloaren AMAIERA izan zen. XIX. mendeko hitzen traizioa jarraitu zuen, hizkera faltsuak erabili zituen, "proletarioaren diktadura" bezala, pertsona gutxi batzuen diktadura adierazteko, etab. Boltxebikeek ez dituzte orain ere hitzak definitzen. Ez dute iraultzarik nahi. Behintzat, idatzian edo erantzunak eskatzen zituzten garaietan aurkitu dudan inork ez du nahi. Ez dute termino argien, esanahien definizio argiaren aldeko borrokarik hartuko, beraz, suntsitu nahi zituzten gauza batzuk zenbat gustatu arren, ezin da geldirik jarraitu, haiekin ainguratuta.

Ezin dugu, edo behintzat nik ezin dut, une honetan, informazio argirik lortu Errusiatik Stalinek diru aldetik zer esan nahi duen jakiteko. Inork ez du esaten berak, Stalinek, dakiela. Behintzat, nik ez dut horrelako baieztapenik ikusi, eta bere aurkaria, Bronstein jauna, ez da argiagoa. Horregatik dago intelektual arrosa.

EZ dira hitzak definitzen saiatzen. EZ dira informazioa biltzen saiatzen. Ez dute penintsula honetako benetako gertaeren berri eman nahi, hala nola Rossoniren ekintzak eta argiak.
adierazpenak.

« Zerealaren *multzoan ,* gainera, arrazoi politiko bat dago: ogia bermatu behar zaie italiar guztiei, prezioen igoera absurdurik gabe, espekulazio immoralik gabe». Rossonik onartzen du hori.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Hau ez da ekonomia berri bat, edo hobeto esanda, haren hitzak hauek dira: «ez dugu ekonomia berririk lortzen». Hala ere, zalantzarik gabe, azenarioa sudurraren aurretik jartzearen *(zoriontasunaren* «bilaketa») ideiatik AURRERA EGIN DUGU.

Zentzu batean, hau Menciusek miresten zuen bederatzi eremuen sistemara itzultzea da, gutxi gorabehera. Alde negatiboan, ez du ZUZENEAN dirua kontsumitzeko ondasunen masa batekin parekatzen. Baina, bestetik, eraginkorra da, publikoarentzako eta ongizate publikoarentzako prezioen kontrol zintzo orok dagoen diru horren erosahalmenean eragiten duelako. Duela bi urte Rossoni bezain ezaguna edo agian ezagunagoa den italiar batek, baina Kabinetean ez zegoenak, idatzi zidan:

«Gizarte modernoaren bi gaixotasunak bankuen bidezko usuraren legeztatzea eta» lapurretaren legeztatzea erantzukizun mugatuko sozietateen legedian.

Gutun pribatua zen eta ez nekien inoiz aipatzerik libre nuen ala ez. Orain libre sentitzen naiz horretarako, ideia hori ez baita jada zuhurtziagabea. Hasieran gutuna iritzi pribatua izan edo une egokian publiko egingo zenaren adierazle izan, oinarrizko ideia martxan jarri da ITALIAN.

Faxismoaren ibilbidea graduka neur dezakezu:

1. Consigna-n, XII. urtean: «indar ekonomikoak diziplinatu eta indar ekonomikoekin parekatu» nazioaren beharrak».
2. Hurrengo udazkenean Milango hitzaldia: «ekoizpena konponduta, ekonomialariak bultzatuta» Estatuak banaketa arazoa konpondu beharko luke.
3. Autarkia. CH Douglasen doktrina. Jeffersonen politikarekin analogia. Ekonomia sendoaren oinarriak berdinak izan dira milurtekoetan zehar. 'Zalantzarik gabe, nazio batek EZIN du behar bezala eta zintzoki dibidendu bat ordaindu zatitzeko zer izan arte.'

Erosketa-ahalmena banatzeko hainbat metodo posibleek arazo oso bat beharko lukete. aldizkari hau haiek deskribatzeko.

Laudorioak neurri egokian mantentzeko, antidemokratak onartu behar du AEBetako Konstituzioak AEBetako Gobernuari bere moneta zentralizatzeko eskubide osoa ematen diola. Konstituzionaltasunari buruzko puxikak puztea Roosevelt-en listua eta Baruch-en txorakeria baino ez da. AEBetako Kongresuak, zintzoa balitz eta ehunka tximinoen artean dozena bat gizon dituela suposatuz gero, bihar dolarraren erosahalmena gari bushel batean edo antzeko zerbaitetan, behi-txuleta onenaren sei kilotan, sarga-oihalaren bi yardatan edo kalitate jakin bateko artilearen lau kilotan, edo baliabide nazionalen azterketa egoki baten ondoren aurkitutako edozein gauzatan finkatu ahal izango luke.

Gezurti batek edo abantaila politiko pertsonalaren bila dabilen gizon batek izan ezik, ezin du hau ezkutatu.
AEBn EZ da Gobernuaren ahozko tresnaren akatsa, baizik eta borondatearen sustraiaren ustelkeria edo ezjakintasun hutsa erreforma hauek oztopatzen dituena.

Erreforma hori faxismoa bada, Jacksonen faxismoa izan behar du. Edozein herrialdek ordena motaren bat behar du. Espainiar-Amerikar gerrak, gu (nire garaiko haurrak) entrenatzen ari ginenean, ordena irekiari buruzko hizkera teknikoa sartu zuen. Baliteke uharte txikiek eta Amerikako kontinenteak ordena IREKIA eskatzea, ez Europa kontinente gisa egokitua. Baina nolanahi ere, saiatu gaitezen ikusten zer den eta zer izan den, eta saiatu gaitezen errealitate hauek Bunkum eta Wunkum jaunak esaten digutenetik eta beren egunkarietan kontatzen digutenetik bereizita mantentzen.

Formazio irekian dauden tropen diziplina Braddocken agindupean zeuden tropen diziplinarekiko desberdina da, zeinak indiarren aurka borrokatzen saiatu baitziren 1776 baino lehen. Barkatu konparaketa militarrak egiteagatik, jokabide kontua bada.
******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

nik hori egiteko. Baina nolabait nire ikuspuntua azaldu nahi nuke. Benetako muga bat ezarri nahi nuke “askatasuna”, “ordena”, “erantzukizuna”, “malgutasuna” hitzentzat.

Mussoliniren duela gutxiko adierazpena, “Kapitala Estatuaren zerbitzura dago”, Adam Smithen esaldiaren erantzuna da: “Ofizio bereko gizonak ez dira inoiz elkartzen publiko orokorraren aurkako konspiraziorik gabe”.

Madarikatua dena da mantentzen diren prentsaren eta kontratatutako pseudo-ekonomialarien artean, miresten dituztela aitortzen duten idazleen benetako handitasuna ez dutela inoiz argitzen, eta beren teoria kaltegarriak egozten dizkieten idazleei. Smithen esaldi hori benetakoa zen.

XIX. mendeak ez zion inoiz aurre egin. Ehun urte eta Romagnako errementariaren semea behar izan zituen erantzuna eta oreka aurkitzeko. Horregatik sortu ziren hainbat corporazioni edo gremio-erakunde zentral nagusiak, besteak beste, "Aurreikuspena eta Kreditua" corporazione. Kreditua bizitzaren odola zela aldarrikatu zuen.

Artikulu honen gainerakoa idazle zintzoen adierazpenei erantzuteko erabiltzen da.
Norbaitek egungo pentsamendua korrelazionatzen saiatu behar du, zenbait gaizki-ulertu ezabatzen saiatu behar du, nahiz eta *denak ez izan* gaiaren atal berekoak.

Italiak bere dirua sortzeari buruz galdetzen zuen gutunari erantzunez oin-ohar gisa. Italiak bere dirua sortzen du, baina kreditua gizakiaren produktu naturala da. Gizon batek beste batean konfiantza duen bitartean, inongo estatuk ezin du inoiz INDARREKO kreditu zati txikiak belarra bezala haztea eragotzi, berez onbera eta anaitasuna duena.

Italiak EZ du estatu-kulturarik. "Estatuaren gurtza" esamoldea ezjakintasunean eta propaganda helburuarekin sortu da.

Iturritik zuzenean atera dezakezu. Italiako estatua ez dago hemen banakako ekimena zapaltzeko, gehiegikeriak saihesteko eta neurri justu bat aurkitzeko baizik, interes lehiakorrek ez dutenean zentzurik beren irtenbidea aurkitzeko.

Dozena bat korrespontsal eta bi dozena elkarrizketaren amaieran erantzunez, BAI, badira akatsak Italiako enpresa-estatuan une honetan ETA superstizioengatik dira, monopolista ohien ohitura zikinengatik. Italian, herrialde guztietan bezala, badira gizaki-txerriak, eta buru nagi eta alferrak oraindik ere zingira zaharrean dabiltzanak, saboteatzen saiatzen, bizilagunak engainatzen saiatzen, pertsona xume eta inozoei beren buruarentzat eta beren jarduerek eragin dezaketen publikoaren zati handi batentzat emaitza maximoak lortzea eragozten.

Baina uste sendoa dut akats hauei behar bezala aurre egingo zaiela. Ez dut inoiz aurkitu oztopo edo "haize-errota" txikiago hauei bakarrik aurre egiten dien inor etsitzeko joerarik.

«Erromatar dohaintza neurria da», eta horrekin esan nahi dut 2.000 eta erromatarren jenioa
urte gehiago neurketarako jenio bat izan da.

Estatuaren botereak mugak ditu (edozein teoriatan oinarrituta funtzionatzen duen ere), estatuak EZIN ditu egin gauza batzuk. Errusiako esperimentu neurrigabea orain estatuak bere Plimsoll-aren gainetik gehiegi kargatzen saiatzen denean gertatzen dena erakusten ari da.

XIX. mendeko estatuak lastarik gabe moldatzen saiatu zen. Mussoliniren Italia izan daiteke, agian, bere buruari serio galdetu dion lehen estatua zenbat askatasun utzi daitekeen esku pribatuetan hondamendiaren hazi izan gabe. Esan nahi dut beste inongo estatuk ez duela inoiz galdera hau serio aztertu.

Jeffersonen taldeak pribilegioen gaitzak eta finantza zentralizatuaren ustel hezea erasotzen ari ziren.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

tirania. Bazekiten beren garaian ezingo zutela kontrako aldera gehiegi urrundu.

Italiako faxismoak garapen osoena eta ordena sozial osasuntsu batekin bateragarria den banakako askatasunaren eremu maximoa esan nahi duela sinesten ez banu, Italian zerbait hasi dela oraindik ez dakiten mutil arrosak eta frantses pseudoliteratuek bezain antifaxista izango nintzateke. Ordenaren bidez askatasunean sinesteko baimena dago. Askoz ere litekeena da trafiko-arau egokiekin lortzea, burugogorkeria edo desinbolturaren bidez baino, gamelueraso batean bere gamelua tirokatzea lortu zuen heroiaren antzera.

Duela 25 urte liburuei buruzko benetako berrien faltak bezain kezkatuta nago orain albiste ekonomiko eta politikoen transmisio faltagatik, edo, esaterako, pentsamendu ekonomikoaren egoerari buruzko albisteengatik. Orduan, ez zegoen atzerrian zer idazten zen erraz jakiteko lekurik. Antifaxista serio batek gaur egun jakin nahi izango luke zeren aurka ari zen, eta ea bere gorroto kutunak errealitate objektibo eta iraunkor batekin bat datozen.

«Badago», dio Karl Winterrek Civilta Fascista aldizkariaren urriko alean, «mundu demokratikoan posizio eta fede txar hutsez egindako antifaxismo bat; badago, halaber, antifaxismo ezjakina eta fede onekoa».

Winterren artikulu hori gomendatzen dut, eta ezkerrari buruz herrialde totalitarioetan elementu eraikitzaile gisa esaten duena. Beniamino de Ritisek ere "CF" aldizkari horretan parte hartzen du, AEBetan Iparraldearen eta Hegoaldearen arteko etsaitasunaren desagerpenari buruzko artikulu batekin, Europa berri eta sendatu baten aukeren inguruan pentsarazi dezakeen artikulu bat.

Behin eta berriz esan dut Italia berria modu adimentsuan maitatu edo gorrotatu nahi duen edonork gutxienez Italiako hilero argitaratzen diren aldizkari batzuk irakurri behar dituela, hala nola Rossoniren *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* edo *Rassegna Monet aria,* Spinedi irakasleak, Bevione senatariak eta Furio Lenzik editatua.

Azkenik, Montague Fordhamek BUQn abenduko artikulu miresgarrian adierazpen bat dago, argiago definituta ikustea gustatuko litzaidakeena. "Diru-jaulkipen berezien balioa kontsumitzaileentzat zalantzan jartzen duenean", ez nago oso ziur zer esan nahi duen. Ez al dute irakurle batzuek pentsatuko gai horiek Douglasen funtsezko tesiaren parte zirela? Ez dira.

Erosketa-ahalmen osoa eskuragarri dauden nahi diren ondasunekin parekatzearen kontua denez, aldea, baldin badago, teorian diru (edo kreditu) berria sortu eta gastatuko lukeen edonork konpentsatu dezake berehalako merkatuan.

Douglasiarren aurkako askok ikusi dute behartsuenei banatzea dela gastu azkarrena. Britainiar (madarikatuko) diru-laguntzak, zalantzarik gabe, ekoizpenean EZ dauden pertsonei ematen zaizkie, hau da, aldi baterako ekoizle ez direnei. "Aldi baterako" teoria nahiko ahula da zortzi urte lanik gabe dauden gizonen kasuan.

Baina Douglasen dibidendua, Maiorrak esan zigula gogoratzen dudan bezala, nazioko akziodunei ematen zaie, halakotzat. Gure arbasoek egindako lanagatik ematen da (gehienbat asmamenezko lana, baina baita ere fabrikaeraikuntzako lana), hau da, jada janaria jatera eta etxeak erabiltzera joaten ez diren langileengatik.

Ez dakit Fordham jaunak Italian haurrentzako diru-laguntza etorkizuneko ekoizleei edo pro tem ez-ekoizleei ematen zaien uste duen; zalantzarik gabe, berehalako kontsumitzaileei eta pro tem ez-ekoizleei ematen zaie.

Gutxienez alternatiba hauek daude, eta baldintza hauek betetzen dituzte.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Kreditu-jaulkipena -interesik gabeko "neurtutako erreklamazioen" jaulkipen zuzen gisa egiten ez bada, hau da, estatu-bonuak (gutxienez Jeffersonek 1816an eta ordutik aurrera ekonomialari informatu guztiek ulertu zuten bezala) maileguan hartuz eta interesak ordainduz jaulkitzen da, eta jakin nahiko nuke F. jaunak nork uste duen jaso beharko lukeela interes hori, Roosevelt jaunak ideia zaharren aldekoei ordaindu behar dien bezain baxua izan arren.

Maileguan hartutako kredituaren jaulkipenak zor gisa erregistratzen dira.

Mailegatu gabeko kredituaren jaulkipena diru-jaulkipenak dira.

Fordham jaunak “diru-arazo bereziak” dio, eta ez dut bidegabeki interpretatu nahi honetan "diru mota berezien jaulkipenak" esan nahi du.

Hala ere, argi utzi nahi dut moneta d'Avigliano edo Geselliteko tituluen jaulkipena, bere demurrage-karguarekin, neurtutako erreklamazioen jaulkipena dela, 100 hilabetetan desagertzen dena, zorrik utzi gabe.

Douglasek hileko zigiluei zerga deitzen die, baina nik berriro adierazten dut estatuak, truke-neurri bat eskaintzean, trukatzeko eskubidea ere badena, zerbitzu bat egiten duela eta hileko zigilua zerbitzu horren ordain gisa har daitekeela. Nolanahi ere, beste zerga batzuen beharra ezabatzen du, urtean zirkulazioan dagoen zigiluaren % 12ren pareko zenbateko bateraino.

Douglasen ezeztapen-eskema guztiak baino errazago ulertzen da. Bere balio pedagogikoa izugarria da. Esan nahi dut diru hori erabili duten pertsona xumeek ere ideia askoz argiagoa dutela zer den dirua "ekonomia" Cambridgeko ikasle orokorrek baino.

Erosketa-ahalmen erabili gabearen gaineko demurrage gastuen alternatiba ugari daude, baina horietako bat ere ez da hain hezigarria orokorrean. Milhaud planak, adibidez, esportatzaile eta inportatzaile gutxi batzuk eta haien administrari gutxi batzuk baino ez lituzke heziko.

Jakina, kreditua, dirua edo diru mota bereziak jaulkitzen badituzu eskuragarri dauden NAHI diren ondasunak baino gehiago, inflazio bat duzu, hau da, gaixotasun bat, jaulkipenaren helburua zapuzten duena, gaur egun Italian Douglasek eta OPERATIVE-k eskatzen duten bezala gobernuak prezioak finkatzen ez badituzu.

Debaluazioa iruzurra da eta, gainera, erosahalmen orokorraren murrizketa zorrotza da. Debaluazio garaia aukeratzen duenak beti beste norbait engainatu dezake.
Bere asmoa duina izan arren, tentatzen eta ia espekulazioa behartzen ditu gaizkileei eta merkantilismoaren eta merkantilista-usura giroaren infernuan bizitzeko borrokan ari diren gizonei.

Urrearen jabeek, askoz ere azkarragoak, maltzurragoak eta odoltsuagoak izanik jende orokorra baino, oso naturalki, eta (hain tontoak ez bagina) irakasgarritasunez, egonkortze funtsak sortu dituzte, beren interesak zaintzeko.

ESKLABUA norbaitek askatuko duenaren zain dagoena da.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Marxismoa, gainbeheraren doktrina, Francis McEvoy-ek idatzia

MARXISM Karl Marx judu alemaniarrak proposatutako suntsipen unibertsalaren doktrina da, Errusian "komunismo" etiketapean adierazpen politikoa aurkitu duena.
Azken iruzur honek, materialismo dialektikoari buruzko bere hizkera pseudozientifikoa eta engainuentzako bere txorakeria kenduta —proletarioen diktadura, gizakien anaitasuna eta gainerakoak—, estatu-kapitalismo despotikoaren erregimen bat baino ez du erakusten, hilketa eta izua erabiliz mantendua. Bere kolektibizazio sisteman, banpirismo kolektiboa da faktore nagusia.

Esan beharrik ez dago, desnazionalizatutako intelektualaren berdintasun utopikoa ez dela inoiz inon existitu, baina ez da ustezko komunismo politikoa herrialde honen berehalako arriskuan jartzen duena. Hori litzateke azken kontsumazioa, baina ekialdeko komisarioek beren gain hartu aurretik, etorkizuneko biktimen adimenak prestatu behar dira gertaerarako, hau da, perbertitu eta pozoitu behar dira beharrezko harmen-mailara arte. Hemen datza marxismo kulturalaren zeregina, adimenaren aurretiazko boltxebizazioa, liberalismoaren tolerantzia-psikosi bereizketarik gabekoak erraztua, sozialdemokrazian berezkoa dena, eta bere azken kolapso saihestezinera eramaten duena.

Horrela, Errusian marxismoak, oraingoz, nagusitasun politikoa du, eta, beraz, jarduera-esparru guztiak kontrolatzen ditu, hemen, eta beste demokrazietan, bere eragin usteltzailea, berriz, oraindik batez ere gizarte- eta kultura-bizitzan agerikoa da. Hau askoz ere maltzurragoa eta funtsean suntsitzaileagoa da edozein jarduera politiko doktrinario hutsa baino, izan ere, materialismo subertsiboaren kredoa, herri baten bizitzan sotilki sartuta, espiritualtasun, balio moral eta kultura nazional guztia suntsitzen baitu. Mommsenen hitzak aipatzearren, "kosmopolitismoaren eta deskonposizio nazionalaren hartzidura aktiboa" da. Jende askok, bai komunismo politikoaren aurkariek bai engainatuak, baita masa azaleko elementu handiak ere, nahi gabe sartzen dira boltxebismo kulturalaren Zaragoza itsasora, gaur egungo bizitza kutsatzen duten korronte osasungaitz askoren ondorioz.

Gaizkiaren lore ugariak dira sentsazioen bila dabiltzanak eta hedonistak erakartzen dituztenak.
hiri modernoak, beren usteltzearen irideszentziarekin!

Konparatu gaur egun arte izenarekin ezagutzen dena Elisabet garaiko lorpen liluragarriekin, edo beste garai txikiago batzuetakoekin, baita mende honen hasierara arte ere. Herri *-gogoaren* zorabioak larriki eragin zuen Industria Iraultzaren etorrerarekin eta, ondorioz, nekazarien suntsipenarekin. Orain amorfo bihurtuta, ez da gai infekzio espiritualaren aurka erreakzionatzeko. Hala ere, dena gorabehera, XIX. mendeak bere gainbeheran idazle eta poeta handi batzuk, margolari onak eta konpositore gaiak erakutsi ahal izan zituen oraindik.

Zein da gaur egungo jendearen janari intelektuala, gure demokrazia bedeinkatuaren anbrosia?
Pintura eta eskultura surrealistak, irudimen morboso eta distortsionatuen orgia bat, zeinak bere pareko kakofonikoa aurkitzen duen kantuan eta erritmo beroan —gaueko klubaren neurosiaz zikindutako oihaneko musika—. Kitzikapenez, kosmopolitanismoz eta propagandaz betetako filmak. Liburu eta aldizkari sentsazionalak edo sexualak, edo biak. Gezurrez, hutsalkeriaz eta emakumeen gorputzetara arreta erakartzeko aurpegietara baino gehiago kalkulatutako argazkiz betetako egunkariak. Bitxia da hainbeste "andereño eder eta liluragarri" askok gonak igotzea...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

argazkia atera.

Ekonomiaren esparruan, liberalismoak, alderdi demokratiko guztien leit-motiv filosofikoa denak, harrapari-senei eta indartsuen eskutik ahul eta maltzurrak ez direnen nagusitasunari edo desagertzeari ematen die oztoporik. Indar fisikoa erabiltzea haserre bizian gaitzesten duten humanitario apokrifoek ez dute diru-botere masiboaren erabilerari edo "negozio-gaitasun" eskrupulurik gabeko tirania ekonomikoari mugarik ez jartzea eskatzen. Hala ere, indarkeria fisiko zakarra baino jazarpen mota mespretxagarriagoak egon daitezke.

Esklabutza eta menpekotasuna ez dira beti fisikoak bakarrik izaten. Salbazio-grazia bakar bat ere ez duten gizabanakoek, eta merkataritza-maltzurkeria hutsa baino talentu gehiago ez dutenek, beste pertsona askoz mereziago eta talentudunagoak mendekotasun ekonomiko gordin batera behartu ditzakete, eta hala egiten dute. Borroka irabaziko dutela ziur dakiten lurreraino eraman dute, non Mammonen kodea nagusi den. Diruaren diktadurapean, irabazia da nahitaez lehen eta azken helburua, eta bizitzako fase guztietan estandarizazio masiboak eskaintzen du esne-behi publikoa xukatzeko metodorik arrazionalizatuena eta, beraz, errentagarriena. Nazioa gero eta gehiago menderatzen du finantza- eta merkataritza-kate-sistemak, sehaskatik hilobiraino. Ideal moral, espiritual eta kulturalak ez dira "proposamen ordaintzaileak". Ezin dira "bultzatu" edo "eraman" burtsan. Gainera, horiek dituzten pertsonek ez dute beharrezko otzantasun eta apatiarik esplotazio eta engainu estandarizatuaren jarraitzaile bihurtzeko.

Horrela, subertsio espiritual marxista materialismo komertzialarekin batera doa, ergelkeria eta dekadentziaz “dirua ateraz”. Aurrekari bat beste batera zabalduz (gaur egungo demokraziaren haustura kristalizatzen duen esaldia), lizentziak are lizentzia gehiago sortuz, eta gehiegikeria kontrolatu gabe amaituz. Ziri klasiko mehea hemen, han eta nonahi sartu zen, eta arrakala zabaldu egin zen, “benetako” nazioa bere gainbehera iritsi arte.

Gainbeheraren apostoluek “aurrerapena” deitzen diote horri. Hala da, baina aurrerapena Gehennarako bidean. Boltxebismo espiritualaren aurrerapena, nazioaren organo biziak higatzen dituen marxismoaren usteldura —dekadentziaren aztiek askatasun demokratikoaren, autoadierazpenaren eta pentsamendu aurreratuaren etiketa desberdinen pean ematen duten afrodisiako maltzur bat—. «Garaiarekin mugitu behar da» da alferrikako leloa, egungo gizarte-anarkia “forza maior” baten ondorioa balitz bezala, eta britainiar herriaren patu konponezina bihurtu balitz bezala kosmopolita endekapen nahaspila batean erortzea.

Ustelkeria moral eta kulturalarekin batera, arraza-atrofia eta mestizoaren doktrina sartzen da gaur egungo eremuan, eta pozoi-destilatzaile berberak dira arraza-mugaren eta kolore-barraren abolizioaren aldeko kanpainan nagusi. Landa-eremuko jendea, osasun eta kultura nazionalaren iturria, ekonomikoki itota dago, eta haien oposizio instintiboaren hesia kentzen da. Azken hondarrak hirietara biltzen dira ingurune artifizial eta ez-natural bat sortzeko, naturatik banandutako masa megalopolitar errotik deserosoaren parte izan daitezen, eta finantza-demokraziaren biktima itsu pasiboen kopurua handitzeko, nazioarteko kate-denden eta zinema-aretoen irabazi handiagoa lortzeko.

Ez asteburuko landa-bidaiek ez itsasorakoek, ezta lorategi-auzoetan erdi-banatutako txaletetan bizitzeak ere, ezin dute konpentsatu herriaren desagerrarazketa osoa, Ingalaterrako nekazarien ia suntsipen osoa, arrisku ekonomikoez gain, ondorio moral, fisiko eta kulturalak kalkulaezinak baitira. Gure ekonomia nazionala erabat birbideratu eta birplanifikatu behar den premia larriaren aurrean, sozialdemokraziak "gerriko berdeak" eta "osasun nazional" kanpainak ematen dizkigu. Aringarri infantilak, hareazko gazteluak eta asmakizunak. Asteburuko iheslariak...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Zibilizazio mekanizatu batetik hiria beren gogoan eramaten dute, eta beren subkontzienteko ekintzetan islatzen dute. Beren hizkeran eta literaturan, gramofono eramangarrirako jazz diskoetan eta irrati-aparatuetan laguntzen die, beren hiri-leuntasunean eta beren itxurakerian.

Alick adimendunak aspaldi ahaztutako Amyntas ordezkatzen du, eta galtza motzetan jantzitako judu esteatosi bat da bere Amaryllis. ("Ai, Persefoneren abeslaria.") Arkadia bilatzen ari direla, errepideko etxe bat aurkitzen dute. Ez dute Panen gaita entzuten hostotsuetan, baizik eta jazz abesti negroide baten edo Internazionalaren oihuak egiten dituzte "garapenaren" zain dauden soro abandonatuetan, eta horietatik maitagarriak ihes egin dute.

Halako gainbehera-giro batean, marxismoa Itsaso Hileko fruitua bezala loratzen da, gizatasuna, ahultasuna, gutizia, banitatea eta bizioa lausengatu eta ustiatzen diren bitartean. Gustu eta joera osasungaitzak iradokizunez eta "gidaritza ematea" propagandaz kitzikatzen dira, eta gero zinikoki "eskaria publikoa" deitzen zaie. Gure neska ederrenek beren xarmak erakusten dituzte filmetan, nazioarteko dantza-taldeetan, edo "striptease" egiten dute atzerriko kabareteetan gizateriaren zabor koloretsuaren aurrean.

Nazio-endekapenaren apoteosia, kontrolatzen ez bada, boltxebismo politikoaren kontrola da. Marxismoaren plana sozialismo pseudo-idealista baten maskararen azpian ezkutuan ezartzea da, gogo kolektiboa gainbehera kolektiboaren birusak nahikoa pozoitu duenean. Marxismoaren morroiek arratoi muskerraren izurrite baten intentsitatearekin ahultzen dute, eta plazer-bilatzaile arduragabe oro, egoista apatiko oro eta tradizionala, abertzalea eta osasungarria den guztia gaitzestea modan edo burutsutzat jotzen duen ergel oro gure gainbehera nazionalaren bultzada handitzen laguntzen ari da.

Idazkera horman dago. Jendeak ez al du begirik burtsako txostenetarako, kirol emaitzetarako, eguneroko plazer hutsalen programarako, basakeria eta jazarpenen susmorako eta gorroto antifaxistarako? Esanguratsua da, hain zuzen ere, idazki horren seinale ikusi eta ulertu dutenen aurka zuzentzen dela hiena itxurako marmar hau guztia.

Marxismoak ergelkeria eta ahultasun oroz baliatzen da, armadura guztien artean juntura bilatzen du, eta tolerantzia eta tolerantzia gehiago eskatzen du, bere intolerantzia neurgaitza ezartzeko garaia iritsi arte.

Bere gaiztakeriaren lana erdizka baino ez balitz ere, Britainia Handiaren arimaren suntsipena sakrifizio handiegia litzateke Antikristoren aldarean.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Etsaia Liberalismoa Da, J.K. Heydon-ek idatzia

LEHEN ZATIA

Nazioa batasun natural bat da, organismo bizidun gisa funtzionatzen duena, hura osatzen duten banakoak lotzen dituen maitasun komun baten bertuteari esker. Naturaz existitzen da, gizakia berez soziala eta banakoa baita; ongi komunaren mesedetan existitzen da, eta hau, Aristotelesek aitortu zuen bezala, ongi indibiduala baino gorena da; eta, beraz, une jakin batean hura osatzen duten banakoen bizitzak gainditzen dituen bizitza bat osatzen du.

«Zenbait alderditan» diot, egia beti orekatuta baitago alderdi bat puzten eta beste bat baztertzen duten erroreen artean. Hegelekin batera esatea akatsa da nazioak alderdi guztietan banakoa gainditzen duela, liberalekin esatea akatsa den bezala nazioa bere banakoen batura aritmetikoa baino ez dela. Egia akats horien artean dago. Nazioa zatiz osatutako batasuna da, eta, beraz, bere zatiek baino izate handiagoa du; osatzen denak osatzen duenak baino izate handiagoa duelako. Konposizio-printzipio bat du, kasu honetan maitasuna, bere osagaien potentzialtasunak gauzatzen dituena, eta, beraz, izate handiagoa osatzen duena. Gainera, nazioaren izate handiagoa modu askotan agerikoa da.

Nazioak badu bere gizabanakoek ez duten hilezkortasun natural bat; badu sormen-ahalmenaren neurri bat, bere oinarrizko unitateetan, familietan, dagoena; badu gizabanakoaren bizitza kentzeko eskubidea arrazoi nahiko batengatik, eta hori ez du inongo gizabanakok. Horregatik, agerikoa da nazioa, komunitate perfektua, hura osatzen duten gizabanakoak gainditzen dituela.

Baina hau guztia naturaren ordenan bakarrik aplikatzen da, hau da, nazioa existitzen den ordenan. Gizakia, banakoa, nazioa ez bezala, izaki gainnaturala da. Ez du helburu naturalik, zehazki esanda; helburu gainnatural bat besterik ez du, eta haren menpe dago bere bizitza natural guztia, pertsonala edo soziala izan. Hortik ondorioztatzen da ordena naturalean bakarrik dagoen nazioa banakoaren menpe dagoela helburuari dagokionez. Naturaz existitzen da, hain zuzen ere bere banakoak izatera iritsi daitezen, eta gero sortu diren helburu gainnaturala lortzeko gai izan daitezen.

Gai hau garrantzi handikoa da eta faxistek ondo egingo lukete argi edukitzea, bestela beren argudioaren indarraren muina bera arriskuan jar dezaketelako. "Totalitario" hitza erabiltzea gaitzesgarria da, oso anbiguoa baita, batez ere egin berri dudan bereizketa ez badago argi buruan. Komunismoa guztiz totalitarioa den bitartean, banakoak helburu gainnaturalik edo Botere Zibilaren aurkako eskubiderik duela ukatzen du, faxistak batzuetan erlijioarekiko jarrera mespretxagarriarekin konformatzen dira, totalitarismo absolutua justifikatu ahal balute bezala, baina erlijio-praktiken kasuan eskuzabaltasunez uko egiten baliote bezala. Hori haien benetako jarrera balitz, haien kausaren indar osoa hautsiko luke, faxismoa komunismotik funtsean desberdintzen ez den salaketa justifikatuz. Argi izan dezagun eguerdi bezain argi organismo nazionala banakoak baino handiagoa dela uste dugula, naturaren ordenan eta ongi komunaren helbururako bakarrik, ongi komuna banakoen patu gainnaturalaren argitan ulertu behar dena.

Hori argi utzita ere, "totalitario" hitza erabiltzea baztertu behar da oraindik, ******ebook bihurgailuaren DEMO ur-markak******* eragiten baitu.

Machine Translated by Google

gaizki-ulertua. Horrek iradokitzen du Estatuak, agintariaren botere zibilaren zentzuan, seme-alabak gurasoen kontrolpetik kentzeko eskubidea aldarrikatu dezakeela, egokitzat jotzen bada, nahiz eta gurasoek ez duten ezer egin seme-alabak hazteko duten eskubide naturala galtzeko. Estatuak ezin du halako eskubiderik aldarrikatu, noski, familia suntsitzea naturaren aurka baitago, eta beraz, ezin da izan ongizate orokorraren alde. Faxistek ez dute horrelako aldarrikapen ez-naturalik egin nahi; baina batzuetan totalitario deitzen diote beren buruari enfasia emateko, ongizate orokorraren alde gobernatzeko autoritate osoa aldarrikatu nahi dutela esanez. Hitzaren erabilera hau defendagarria da; baina gehiegi irekitzen da gaizki-ulertuetarako, eta baita gaizki-ulertu errugabeetarako ere.

Gainera, nahi den enfasia guztiz alferrikakoa da. Botere Zibilaren doktrina sendoak ez du enfasirik behar, izan ere, agintariak botere *osoa* du ongi zibilerako lege naturalaren bidez. Ez dago botere osoa baino osoagoa denik, eta hobe da kontua hor uztea, ongi zibilak zer esan nahi duen aztertzea izan ezik.

Zentzu honetan, kontuan izan behar da organismo nazionalak ez duela barne-egiturarik. Aitzitik, organikoa da bere masa osoan. Maitasuna da bere bizi-printzipioa, familiako ezkontza- eta guraso-maitasunetik hasi eta nazio osoari nortasuna ematen dion abertzaletasuneraino; eta adierazpen mugatzaile horien artean, mota guztietako tarteko kontzentrazioa sortzen du, politikoa, kulturala eta ekonomikoa, nazioaren beharrei edo hainbat gaitasun sozial baina azpi-nazionaletan dauden gizabanakoen beharrei dagozkienak. Gizon bat aldi berean izan daiteke senarra, hautesle nazional eta azpi-nazionaleko politikan, medikua, hainbat enpresatako akzioduna, golf-jokalaria, naturalista, arte-zalea eta beste hainbat gauza; eta gaitasun bakoitzean, batzuk garrantzi nazionalekoak eta beste batzuk ez, beste gizabanakoekin maitasun komun baten loturaz lotuta aurkitzen da.

Nazioaren barruko kontzentrazio organiko batzuk hain dira garrantzitsuak, ezen gizaki baten organo nagusiekin bakarrik pareka ditzakegun, beste batzuk apaingarriagoak diren bitartean. Horrela, Agintaria da argi eta garbi nazioaren burua, Nekazaritza eta Industria bere eskuak dira, eta Garraioa bere odol gorria; Publizitatea belarri nazionala da, eta Armada babes-azala; Polizia fagozitoak dira agian, eta abar. Errege Akademia, berriz, zimur dotore bat da, desiragarria eta osasuna eta zoriontasuna lortzeko helburua duena, baina premia gutxiagokoa.

Horrelakoa izanik organismo nazionalaren bizitza, askatasuna, norbanako bakoitzarentzat, bere bizitzako alderdi guztien artean oreka harmoniatsua lortzeko aukera izatean datza, bere izaera orokor eta partikularraren arabera egokiak direnak, alderdi horiek indibidualak edo sozialak izan, garrantzitsuak edo garrantzirik gabekoak izan. Eta, gainera, aukera zentzu honetan zentzu positiboan ulertu behar da, maitasuna baita bizitza sozialaren printzipioa.

Aukera ez da praktikoki ezinezkoa izan daitekeen doikuntza bat egiteko *laissez faire* hutsa , baizik eta komunitateak erraztasun eta bultzada guztiak eman behar dizkio gizakiari bere bizitzako alderdi guztien harmonia lortzeko, bere maitasun faltak bakarrik eragotzi ahal izan dezan.

Aukera, prebentzio aktiborik ezaren beste zentzuan, askatasuna deitu dakioke agian, baina askatasuna izatetik urrun dago. Adibidez, etikak hainbat irizpide eskaintzen ditu, gutxienez gutxi gorabehera, langile baten soldata justua zein den egoera jakin batzuetan kalkulatzeko.
Soldata hau ezin da, inola ere, gizona eta bere familia erosotasun xumean mantenduko dituen soldata baino txikiagoa izan, eta hori baino handiagoa izango da gizonaren lanak sortutako aberastasuna, neurri batean, aberastasunaren ekoizpenean parte hartzen duten giza agente guztiei ordain hutsa emateko nahikoa baino gehiago bada. Baina teoria liberalak etikaren soldata justua baztertzen du eta lana lan-merkatuan ahalik eta merkeen erosi beharreko salgaia dela uste du; uste du soldata naturala lanaren eskaintzaren eta eskariaren arteko elkarrekintza asketik sortuko dela;

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

eta hau da soldaten teoria, gaur egun Ingalaterrako antolaketa liberal osoan gorpuzten dena, nahiz eta *laissez faire* absolutua gizarte-legegintzak nabarmen mugatu duen. Egoera hauetan, agian ez da zentzugabekeria hutsa esatea langilea merkatu-soldata ukatzeko eta soldata justua eskatzeko *libre* dela, enpresaburua soldata justua ordaintzeko eta merkatu-soldata baztertzeko *libre* dela . Ekonomialariek soldata-kontratua kontratu libre gisa hitz egiten dute, eta horrek esanahia izan dezake, ilargira igotzeko libre naizela esateak esanahia duen bezala. Langilea libre da soldata bidegabea onartzeko edo langabeekin bat egiteko; gure herrialde librean ez da zigorgarria den delitua langabezian egotea. Eta, beraz, enpresaburua libre da soldata bidegabea ordaintzeko edo bere arerioen lehia libreari amore emateko eta enpresaburu gisa duen funtzio soziala betetzeari uzteko. Baina ez langileak ez enpresaburuak ezin dute justizia eskatu edo eman eta oraindik ere denbora luzez jarraitu beren funtzio soziala betetzen. Beraz, bietako batek ere ez du askatasunik.

Askatasunak, gutxienez, funtzio sozialak betetzean justizia egin ahal izatea eskatzen du, justizia maitasunaren aurretik baitago. Maitasuna organismo sozialaren bizi-printzipioa bada eta ezin bada bere burua justizia sozial hutsean erakutsi, orduan, argi dago, organismo soziala gaixorik eta askatasuna kaltetuta egon behar dela. Askatasuna osasun soziala da, gizabanakoak bere bizitzako alderdi guztien harmonia lortzeko erraztasun eta bultzada guztiak dituen ingurune soziala.

Hau da askatasunaren benetako teoria, eta konpara dezagun teoria liberal faltsuarekin, zeinaren heriotza-agoniaren erdian anglosaxoi zibilizazioa oraindik ere gizontasunez eta tamalez hazten saiatzen ari den. Bere onenean, teoria liberalak ez du askatasuna *laissez faire-arekin identifikatzen;* identifikazio hau jatorriz hain nabarmen faltsua ez zen teoria batetik garapen naturala izan zen. Bere onenean eta aurkezgarrienean, teoria liberalak askatasuna ekintza-askatasun pertsonalaren eta herritarrek ordena ona lortzeko beren artean sinatu duten kontratu sozial baten ondorioz sortzen diren betebeharren arteko oreka gisa ikusten du, kontratu horren baldintzak iritzi publikoaren arabera egiaztatu behar baitira, herriaren ahotsa Jainkoaren ahotsa baita.

Norbanakoaren interes propioa da funtzionatzen duen indar bakarra, hau da, ohiko interes propioa askatasun pertsonala aztertzen denean, eta interes propio mota argitua askatasun pertsonalaren beharrezko murrizketak aztertzen direnean. Maitasuna ez da batere sartzen kasuan, ordenaren mesedetan beharrezkoa izan daitekeen askatasun pertsonalaren sakrifizio guztia interes propio argituak behar bezala azaltzen duelako.

Orain, teoria honek oso ondo funtziona lezake gizakiak perfektuak balira. Artifiziala eta faltsua izango litzateke bere formulazioan, baina ez dut arrazoirik ikusten zergatik ez dituen benetako teoriak bezalako emaitzarik eman behar; izan ere, norbere interesak, bere perfekzioan, maitasunaren helburu bera du, hau da, ongi gorena aukeratzea.

Baina ez gara perfektuak. Funtsean onaren eta egiaren maitale gara, baina ez gara perfektuak; zalantzarik gabe, egoismo motako interes propiorantz okertuta gaude, maitasunaren aurkakoa dena. Okertze hori ez da nahikoa naturaz onak eta ederrak ez izateko, baina orban nabarmen eta ukaezina da. Inork ez du edo ezin du ukatu bere existentzia, erorketaren doktrina kristauari atxikitzen zaion edo tximinoetatik supergizakietara eboluzionatzen gaituen uste duen ala ez.

Hori horrela izanik, espero liteke teoria liberala funtzionamendu perfektutik gizateria norberekoitzaren estimazioan argitasun perfektutik aldentzen den bezainbeste, baina ez gehiago, aldentzea; eta galdetu dezakezu zein lan-hipotesi hobea espero edo espero dezakegun mundu inperfektu batean. Oso polita da maitasunaz gizartearen bizi-printzipio gisa hitz egitea; baina maitasunaren teoriaren funtzionamendua gure norberekoitasunerako joerak bezainbeste eragingo duenez interes propio ilustratuaren teoriak, zer irabazten dut teoria bat bestearen ordez ordezkatuz?

Arrazoibide hori faltsua izan liteke, baina faltsua litzateke, maitasunaren teoria egia baita, eta ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Interes propio ilustratuaren teoria, zer irabazten dut teoria faltsu batek teoria faltsu soil bat baino hobeto funtzionatzen badu, maitasuna laguntzeko geratzen baita; eta onartzen dut benetako teoriak ez duela behar bezain ondo funtzionatuko, maitasuna berekoikeriak kutsatuta dagoelako. Baina hori guztia gorabehera, egia da oraindik teoria liberala teoria faltsua dela, eta giza gaietan teoria faltsu batek, inperfektuak garenez, hondamendira eraman behar duela epe luzera. Hala izan behar du, printzipio abstraktuetatik abiatuta.

Baina ez dut arrazoiketa abstraktuan oinarritu beharrik. Teoria liberala nahikoa denbora darama gurekin prozesu hondamendia benetan lanean ikusteko aukera ematen diguna. Lehen aldiz formulatu zenean, agian bere funtzionamenduaren inperfekzioa ez zen gizateriaren inperfekzioa baino handiagoa. Izan ere, ez zuen inolako funtzionamendu handirik izan; teoriak doktrina ekonomikoan eta horretan oinarritutako ekintza politikoan adierazpena aurkitu zuenean bakarrik bihurtu zen bere funtzionamendua gizartearen antolaketa liberala, eta orain ia babesgabe gaude bere eskuetan.

Liberalismoaren hipotesi teoriko hutsaren adierazpena ekonomian, eta bertan oinarritutako politikan, arrazoiketa kontua zen; eta arrazoiketa hori izan zen endekapen prozesuaren hasiera. Bihotza teoria faltsua gainditzeko libre zegoen bitartean, ez zegoen gizateriaren baxukeria baino emaitza okerragorik; baina teoria faltsu baten gainean arrazoitzeak baxukera mugarik gabe jo dezake. Hasieran, agian, ekintza askatasun pertsonalaren eta ordenaren mesedetan egindako sakrifizioen arteko ustezko oreka askatasun pertsonalaren aldera okertu zen apur bat; baina gizonak oreka faltsu horretara ohitu eta gaiari buruz arrazoitzen hasi zirenean, haien berekoikeriak erraz aurkitu zituen aitzakiak balantza askatasun pertsonalaren alde jartzeko. Eta horrela jarraitu zuen prozesuak *laissez faire hutsera iritsi arte,* zeina jakinduria ekonomiko eta politiko gorena bezala solemneki aldarrikatu zen.

Garai hartan teoria faltsuaren esklabo ginen, behintzat banako gisa. Alferrik zen gizon bat bihotz onekoa izatea; lehia mugagabea zen eguneko ordena eta herrialdeko legeek eta gizartearen antolaketa osoak babesten zuten; bihotz oneko gizon batek hasperen egin eta bere buruari esan besterik ezin zion egin negozioa negozioa zela, ekonomiaren legeak oihaneko lege geldiezinak zirela: jan edo jana izan.

Baina giza izaera ona eta ederra izaten jarraitu zuen, eta *laissez faire-aren* emaitzak izugarriak ziren. Banakoak ezin zuen ezer egin hura aldatzeko, baina komunitate osoak oihaneko legea muga zezakeen; eta horrela gertatu zen gizonak ekintza politikora jotzea, lehenago industria bakean uzteko eskatu baitzioten, gero eta gehiago esku har zezan eskatuz gizarte-legeen bidez.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Sozialista Nazionala William Joyce-ren eskutik

THOMAS CARLYLEk, aurretik izan ziren pentsalari britainiarren artean, lehen postuan sailkatu zen, eta bere idazkietan filosofia faxistaren joera nagusietako batzuk erakutsi zituen, eta horien artean Shakespeare eta Goldsmithek asko lagundu zuten; baina Carlyleren idazkien hedadura zabal osoan ez dago ezer sozialista nazional baten gogoaren produktua baino gehiagotzat har daitekeenik. Berak ere sozialismo nazionalaren espiritua zuen izena existitu baino askoz lehenago. Bere hitzak beti dira abertzale baten hitzak. Herriarekiko zuen maitasun sutsuak, bere garaian, ez zuen abertzaletasunaren probak betetzeko gai izango, ez baitzen abstrakzio bat maite zuena, herria baizik; eta horretan datza, hain zuzen ere, abertzaletasun zaharraren eta berriaren arteko funtsezko aldea. Zaharra ideiekin eta kanpoko ezaugarriekin arduratzen da: berria herriaren errealitatearekin bera arduratzen da, eta abertzaletasuna da, sozialismoa delako terminoari lotu dakiokeen zentzu ohorezko bakarrean.

Artikulu labur honen helburua ez da Carlyleri buruz idaztea, kritikatzea eta idazle handi ororen inguruan ehundu behar diren orokortze multzo astunari gehitzea. Are gutxiago da gure asmoa kontuz ibili gabeek "Carlyleren politika" bezala deskribatuko luketena eztabaidatzea. Denbora soberan dutenek egile handia Whig edo Tory zela frogatzeko diseinatutako ikerketetan has daitezela. Bietako bat zela frogatzea zaila litzateke; baina zailtasunaz gain, alferrikakoa litzateke, antzinako termino hauek ez baitute gaur egungo politika britainiarrean existitzen den ezer adierazten. Beraz, gure tesia frogatzen saiatu beharrean, Thomas Carlyle berriro aurkeztuko dugu.

Zentzurik gabe, beragandik denbora luzez agurtu direnei, hitz egin dezatela bere izenean, eta bere hitzek inspirazioa eta faxismoaren teoria berrespena emango dizkiote Nazional Sozialistari. Nazional Sozialismo Faxistaren defendatzaile orok badaki etengabe bere mugimenduaren aurka egiten den salaketaz: askatasuna suntsitzeko konspiratzen ari dela. Agian, hain zuzen ere, ez da salaketa gehiago egiten Nazional Sozialistaren sinesmenaren aurka.

Iragana eta Oraina liburuko orrialdeei begirada bat emanez , irakurtzen dugu:—

> "Askatasuna? Gizaki baten benetako askatasuna, esango zenuke, bide egokia aurkitzean edo aurkitzera behartuta egotean eta horretan ibiltzean datza. Benetan zer lan egiteko gai den ikastea edo irakastea, eta gero, baimenaren, konbentzimenduaren eta baita behartuaren bidez ere, gauza bera egiten hastea. Hori da benetako bedeinkapena, ohorea, 'askatasuna' eta ongizate maximoa. Askatasuna hori ez bada, niri ez zait axola askatasuna."

Seguruenik inoiz ez da egon diziplinarik gabe askatasuna ezinezkoa dela dioen adierazpen argiagorik.

Era berean, hemen jarduteko eskubidearen aldeko eskaera argi bat ikusten dugu. Sir Oswald Mosleyk dioen bezala, “Askatasunaren hasiera kaos ekonomikoaren amaiera da. Hala ere, nola gainditu daiteke kaos ekonomikoa jarduteko ahalmenik gabe? Askatasun konstituzionala gorde behar da, baina askatasun hori adierazten da herriak parlamentua eta gobernua aukeratzeko duen boterean, eta horrela nahi duen lidergo mota aukeratzeko. Hortik harago ezin da joan”. Edo alderdiaren manifestu ofiziala aipatzearren...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Britainiar Batasuna: Faxismoa nazioaren lidergoa da. Ez da diktadura hitzaren zentzu zaharrean, herriaren borondatearen aurkako gobernua esan nahi duena. Diktadura da hitzaren zentzu modernoan, herriak armatutako gobernua esan nahi duena, ekintza-ahalmen osoarekin, nazioak bizirauteko konpondu behar diren arazoak gainditzeko.

Carlyleren lidergo eta autoritatearen doktrinak ez ditu alderdi zaharrek klasearekiko hartutako jarrerak barne hartzen. Era berean, nazkagarriak zaizkio esnobismoa eta klase gerra. Aipamen luzeak nekez justifikatu daitezke aparteko balioa ez badute behintzat, baina hemen pasarte luze bat aipatzeko askatasuna hartzen dugu, gure hizkuntzan idatzitako handienetako bat delako:

> "Bi gizon ohoratzen ditut, eta ez hirugarrenik. Lehena, lurrez egindako tresna batekin Lurra neketsu konkistatzen duen eta gizonarena egiten duen Eskulangile nekatua. Niretzat gurgarria da Esku gogorra; okerra, zakarra; hala ere, bertan dago bertute maltzur bat, errege-erregalarra, Planeta honen Zetroarena bezala. Gurgarria da, halaber, aurpegi zakarra, eguraldi guztiak beltzarana, zikindua, bere adimen zakarrarekin; izan ere, gizaki bezala bizi den Gizon baten aurpegia da."
> Ai, baina are errespetatuagoa zure zakarkeriagatik, eta baita maitatu bezainbeste errukitu behar zaitugulako ere! Anaia oker erregutua! Guregatik zegoen zure bizkarra hain okertuta, guregatik zeuden zure gorputz-adar zuzenak eta hatzak desitxuratuta: gure konskriptua zinen, zeinaren gainean erori zen zortea, eta gure borrokak hain hondatuta zeuden. Zure baitan ere Jainkoak sortutako Forma bat zegoen, baina ez zen zabaldu behar; Lanaren itsaspen lodi eta desitxuraketekin estalita egon behar zuen; eta zure gorputzak, zure arimak bezala, ez zuen askatasuna ezagutu behar. Hala ere, lan egin, lan egin: zure betebeharrean zaude, nahi duenak kanpoan egon; guztiz ezinbestekoaren alde lan egiten duzu, eguneroko ogiaren alde.
>
> Bigarren gizon bat ohoratzen dut, eta are gehiago: espiritualki ezinbestekoa denaren alde lanean ikusten dena; ez eguneroko ogia, baizik eta Bizitzaren Ogia. Ez al dago bera ere bere betebeharrean; barne-harmoniarantz ahalegintzen; hau agerian uzten du, ekintzaz edo hitzez, bere kanpoko ahalegin guztien bidez, altuak edo baxuak izan? Guztietan gorena, bere kanpoko eta barneko ahalegina bat direnean: Artista izendatu diezaiokegunean; ez lurreko Artisaua bakarrik, baizik eta Pentsalari inspiratua, zeruko tresnarekin Zerua konkistatzen diguna! Lan pobre eta xumeak Janaria badu, ez al du berarentzat lan altu eta loriatsuak trukean egin behar, Argia, Orientazioa, Askatasuna, Hilezkortasuna izan dezan? Bi hauek, beren maila guztietan, ohoratzen ditut: beste guztia lastoa eta hautsa da, haizeak nahi duen lekura eramaten uzten duena.

Lanaren duintasuna inoiz ez da lerro hauetan baino fidelago adierazi, Carlyle pentsalari nazionalsozialista handi gisa aldarrikatzen baitute. Gai berari buruz asko idatzi dute hainbat idazle sozialistak, baina inork ez du gaia modu honetan jorratzen. Kasurik onenean, lana neke gisa aurkezten da, eta txarrenean, madarikazio gisa, haien jarrera orokorra lana gizakiari eragindako bidegabekeria komenigarri eta saihestezina dela izanik, eta gizakiak bere zerbitzuengatik prezio altuena eskatuz lotsatik libratu behar duela. Baina lortzen duen prezioa edozein dela ere, filosofia sozialistan "soldatapeko esklabo" bat baino ez da izango. Beraz, interesgarria da Carlylek heroismoaren eta lorpenaren motiboei buruz esaten duena irakurtzea. Honela idazten du: «Gizakientzat kalumnia bat da esatea erraztasunak, plazerraren itxaropenak, sariak —edozein motatako azukre-lurrinak mundu honetan edo hurrengoan

> — ekintza heroikora bultzatzen dituela. Hilkor xumeenarengan badago zerbait nobleagoa. Tiro egiteko kontratatutako soldadu madarikatu pobreak soldaduaren ohorea du, entrenamendu-arauetatik eta eguneko txelinarekin alderatuta desberdina. Ez da gauza gozoak dastatzea, gauza noble eta egiazkoak egitea eta Jainkoaren Zeruaren azpian bere burua jainkoak egindako Gizon gisa aldarrikatzea, Adamen seme pobreenak ilunki irrikatzen duena». Erakutsi

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

> Eman iezaiozu hori egiteko modua, eguneko lan aspergarrienak ere heroi bihurtzen du. Erraztasunak liluratu behar duela dioen gizakiari asko kalte egiten diote. Zailtasunak, uko egiteak, martirioak, heriotzak dira gizakiaren bihotzean eragiten duten erakargarritasunak. Piztu haren barne-bizitza atsegina, kontuan hartze beheko guztiak erretzen dituen sugarra izango duzu."

Horrelako sentimenduek ezin dute inoiz jatorririk izan finantza-demokraziatik edo haren miresleengandik. Kontuan izan behar da Carlyle hemen heroismorako motiboak eztabaidatzen ari dela, ez lanerako soilik. Lanaren Balioaren Teoria izeneko dogma marxista zaharraren erroa jotzen du eta suntsitu egiten du. Marxek inoiz ulertuko ez lukeenaren ulermen argiena erakusten du: adimen sortzailea eta ekintza heroikoa lanaren prozesu arruntekin guztiz neurgaitzak direla; eta inola ere ezin direla gizakiaren lorpen nobleenak eta, beraz, garrantzitsuenak ahalegin mekaniko soilaren kategorian sartu.

Carlylek, aurka egin dakiokeenez, gizakia arrazoirik gabeko edo zentzugabeko izaki gisa irudikatzen ari da besterik gabe. Hala bada, Carlylek arrazoia du.

Gizarte batzuetan heroismoa mugarik txikienetaraino murrizten da. Gaur egungo finantza-demokrata diren herrialdeetan, judu finantzarioek ere gutxietsi eta gorrotatu egiten dute, independentzia nazionala eskatzen duen harrotasunarekin izaera nazionala eman nahi duelako; baina motibo heroikoa salbuespena baino araua izan daitekeela frogatu da Alemanian eta Italian, non, sistema faxistaren helburu osoa herriaren egoera ezagutezinaz haratago hobetzea den arren, gizon gehienek dena sakrifikatzeko prest dauden, ez irabazi materialengatik, baizik eta sakratutzat jotzen dituzten printzipioengatik.

Gure egileak pasarte oso deigarri batean erakusten du lanaren eta Inperioaren arteko benetako harremana. Thomas Carlyle sozialista soil bat zela esaten denean, Nazioarteko Sozialismoak hainbeste urtez Inperialismoaren aurka egin duen propaganda kontuan hartu behar dugu, eta Sartor Resartus-eko pasarte deigarrienetako bat aipatu:

«Egia da, Urrezko Hofrath», oihu egiten du irakasleak beste nonbait: «jende gehiegi». Bitartean, lur planeta txiki honen zein zati landu eta zulatu duzu, gehiago hazi arte? Zenbat biztanle dago Amerikako Panpan eta Sabanetan; antzinako Kartagoren inguruan eta Afrikako barnealdean; Altaiar mendikatearen bi magalean, Asiako erdialdeko plataforman; Espainian, Grezian, Turkian, Grim Tartarian, Kildareko Curraghean? Gizon batek, urtebetean, ulertu dudanez, lurra uzten badiozu, bere burua eta beste bederatzi elikatuko ditu. Ai, non daude orain gure oraindik distiratsu eta hedatzen ari den Europa honetako Hengistak eta Alaric-ak; beren etxea estuegia bihurtzen denean, errekrutatu eta, Suzko Zutabeak bezala, aurrera gidatuko dituzten Balore Bizidun Masa soberakin horiek; orain ez aizkora eta gerra-gurdiarekin hornituta, baizik eta lurrun-makinarekin eta golde-haga batekin? Non daude? — Beren Ehiza Zaintzen?

Interesgarria da hemen Carlylek ia beti errepikatzen duen Aristokraziarekiko jarreraren adibide bat aipatzea. Pentsalari sakonegia zen eta infinituki zintzoegia Aristokrazia beharrezkoa ez zela pentsatzeko. Bere idazkietan zehar behin eta berriz argi uzten du ezin duela pentsatu inongo herrik komunitate gisa jokatzen duenik buruzagi klase baten gidaritzapean ez bada. Baina klase horrengandik zer espero duen ere oso argi uzten du, eta oso kontrastatzen da bere garaiko jendeak jaso zuenarekin eta gure garaiko jendeak oraindik ere, denbora gutxian, jaso behar duenarekin. Benetako Britainiar Inperio bat eraiki nahi zuen, eta nahi hori argi eta garbi idatzita dago bere hitzetan:

> "Ingalaterra, laster, gure uharte honek ingelesen zati txiki bat baino ez du izango."

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

> Amerikan, Holanda Berrian, ekialdean eta mendebaldean, antipodetaraino, Saxoi-erreginen lurralde bat egongo da, Globoaren eremu zabalak hartuko dituena. Eta orain, zerk mantenduko ditu hauek guztiak nazio bakar batean, borrokatu ez daitezen, baizik eta bakean eta anai-arreben arteko harremanetan bizi daitezen? Hau, arrazoi osoz, arazo praktiko handiena dela uste da, subiranotasun eta gobernu mota guztiek hemen lortu nahi dutena.
>
> Zerk lortuko du hau? Parlamentuko legeek, administrazioko lehen ministroek ezin dute. Amerika guregandik bananduta dago Parlamentuak banandu zezakeen neurrian. Ez deitu fantastikotzat, errealitate asko baitago bertan. Hemen, diot, Ingalaterrako errege bat dago, ez denborak ez kasualitateak Parlamentuak edo Parlamentuen konbinazioak ezin duena tronutik kendu. Shakespeare errege hau, ez al da distira egiten gure guztien gaineko subiranotasun koroatuarekin, zeinurik nobleena, leunena eta, aldi berean, indartsuena den bezala; suntsiezina?”

Ondorioa ez da, noski, Shakespeare enperadore faxista bat bezala nahi dugunik, baizik eta lotura sendoenek gure herriaren kultura espiritualean izan behar dutela indarra, munduko edozein lekutan egon; eta, azken finean, proposizio honek ez du esan nahi herrien jokabidea eta patua haiek dituzten filosofiek zehazten dituztela baino gehiago. Filosofia nobleenaz ondo informatuta egotea ekintza nobleak egitea da; kultura negroide eta semitikoen ustelkeria sasiko batekin doilortzea gizaki zuria hondatzea da.

Carlylek bazekien ez itunek ezta konferentzien bidez ere ezin zutela berak hainbeste nahi zuen mundu batasuna sortu. Lorpena batasun espiritualaren bidez bakarrik lor zitekeen. Beste batean idatzi dugun bezala: "Espiritu kolektiborik ez dagoen lekuan, ezin da segurtasun kolektiborik egon". Baina botere espiritualaren iturri hau, kultura eta filosofia hau, finantza demokrazian dauden klase-konbentzioetan oinarrituta ez dagoen benetako aristokrazia batetik baino ezin da etorri. Bestalde, Carlylek zuzen azpimarratu zuen lurraren jabetzaren eta nazio baten kulturan eragiteko boterearen arteko lotura. Iraganean *eta Orainaldian* ondo esaten da "Lurra aristokraziaren oinarri egokia dela; lurra duenak, beste edozein baino gehiago, gobernadorea da, lurraldeko herriaren erregeordea. Garai hauetan Henry Plantagenet eta Samson abadearen garaian bezala da, eta egun guztietan izango da. Lurra guztion ama da; elikatzen, babesten, pozten eta maitasunez aberasten gaitu guztiok: zenbat modutan, gure lehen esnatzetik bere ama-mami bedeinkatuan azken loaldira arte, zenbat bedeinkatutako ama-besoekin bezala, inguratzen gaitu guztiok".

Carlylek, ordea, ez zituen guztiz aurreikusi Industria Iraultzaren ondorioak. Zaila egiten zitzaion dena hondatuko zen eguna irudikatzea, eta nekazariak, baserritarrak, lurjabeak, ezintasun tamalgarri batean murgilduko ziren eguna, juduen usuraren kateekin zamatuta.
Ez zuen pentsatuko lur-jabeak, egoera tamalgarri horretan, aristokrata onbera baten papera joka zezakeenik; izan ere, berarentzat aristokrazia boterea zen, eta botereak erantzukizuna eta zerbitzua. «Goi mailako klase bat», idazten du, «betebeharrik gabekoa amildegietan landatutako zuhaitz bat bezalakoa da; zeinaren sustraietatik lur guztia erortzen ari den. Naturak ez du Martiri bat ez den inor. Zer esan nahi du nobleziak hau noblea bada? Besteengatik sufrimendu ausart batean, ez guregatik besteak sufriarazten alferkerian, egon zen noblezia inoiz».

Orduro irakur daitezke Carlyle-n bere garaiko baldintzei buruzko pasarteak, gure garaiko baldintzei ere aplikagarriak liratekeenak. Ia ezinezkoa da galdetzea ea Parlamentuari ezer gertatu zaion azken ehun urteetan irakurtzen denean:

«Parlamentuak, ahalegin guztia egin arren, ezer ez egiteko errutina sakon horietatik atera beharko du bere burua; eta alde guztietatik Laissez-faire baino zerbait eraikitzaileagoa esaten ikasi. Parlamentuak ezin badu ikasi, zer bihurtuko da Parlamentuarekin? Ingalaterrako milioika langileek galdetzen diote beren ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks*******»

Machine Translated by Google

Ingalaterrako Parlamentua, lehenik eta behin, gobernatu gaitzakezu ala ez? Parlamentua, bere pribilegioekin, sendoa da; baina Beharra eta Naturaren Legeak indartsuagoak dira hura baino. Parlamentuak ezin badu gauza hau egin, Parlamentuak beste gauza batzuk egingo dituela iragartzen dugu, modurik arraroenean eta ez zoriontsuenean, hori egitea erraztuko dutenak — ez da Parlamentuarentzat onuragarri izango, seguruenik! Modu batera edo bestera eginda, gauza egin behar da."

Adolf Hitlerrek esan zuen bezala: "Etwas muss geschehen". Edo Oswald Mosleyk adierazi zuen bezala: "Estatuko bi alderdi handien bi sistemen emaitza, azkenean, berdina da: egonkortasuna erreakzioarekin nahastuta eta aldaketarekiko erresistentzia, aurrerapena eztabaida oztopatzailearekin eta batzordeen arduragabekeriarekin nahastuta, kaosean amaitzen dira. Biak gauzak egitea eragozteko tresnak dira, eta aro modernoaren lehen eskakizuna gauzak egitea da". The Greater Britain liburuko pasarte honek Carlylerekin bat datorrela erakusten du, konbikziotik haratago adierazpen-metodo batera igaroz.

Gure egilearen edozein pasarte ausaz aukeratu daiteke zikinarekiko duen gorrotoa ilustratzeko. Manchesterreko Eskolako materialismoa:

«Garai konplikatu hauetan», idazten du, «gizakiaren arteko lotura bakarra eskudirutan ordaintzea izanik, gizateriaren Langile Klaseek, modu nahasi baina enfatikoenean, Langile Gabekoei adierazten diete gobernatuak izango direla; gobernatu egin beharko dutela, Kartismoen, Tratu txarren, Erreketan eta gauza beltzagoen zigorpean. Eskudirutan Ordainketa lotura bakarra izanik; eta hainbeste gauza daude eskudirutan erosi ezin direnak! Eskudirua mirari handia da, baina ez du botere guztia Zeruan, ezta Lurrean ere».

Carlylek idatzi zuen guztia eta berari buruz idatzi den guztia kontuan hartuta, alferrikakoa eta harroputza litzateke artikulu labur batean bere lanaren analisi osoa egiten saiatzea. Are ausarta litzateke bere idazkietatik pasarteak hautatzea eta fede politiko hutsaren aitorpen gisa hartzea. Horregatik hartu dugu beste metodo zuzenagoa, bere lan izugarritik ausaz hautatzeko doktrina politiko hutsaren baldintzek mugatu nahi ez dituzten pasarteak; baina espirituz eta arrazoiz pentsamendu nazionalsozialistaren adierazpenak direnak, eta edozein faxistak harro egon liteke horretaz.

Hautaketa partzialtasunak kaltetu duela iradokitzen bada, erantzun bakarra da inork ez duela inoiz Carlyle inkoherentziaz salatu. Orrialde batean aurkitzen dugun filosofia beste batean aurkitzen dugu, eta horrela liburukiaren amaierara arte. Gure hasierako proposamena irakurlearen gogobetetzerako frogatu dela suposatu beharrean, askoz nahiago genuke berak froga bilatzea Thomas Carlyleren azterketa gehiagoan, zeinaren gogortasunak eta pentsamenduaren garbitasunak eredu izan beharko liratekeen burdin aroko altzairuzko kredoa dutenentzat, Mosleyren hitzetan: "ilusioaren hitz-jarioa zeharkatzen du errealitate berri bat lortzeko".

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

William Morris - Sozialista Nazionala Arthur Reade-ren eskutik

Ingalaterrako sozialistek William Morrisekiko izan duten jarrerak aspalditik eragin du harridura eta etsipena haren miresleen artean. XIX. mendeko handienetako gizon bat izan zen hau, bere boterearen gorenean zegoenean bere aurreko interes asko alde batera utzi eta mugimendu sozialistan sartu zena. Inoiz ez zen inongo ingeles maila berekorik sartu haren ilarretan.
Eta hala ere, nolabait, beti izan da mugimenduan ezezagun bat, eta hala sentitzen dute bere kide sozialistek. Batzuetan, bere handitasuna urduri aitortu dute, bere lana eta lorpenak goraipatu dituzte, baina ez diote inoiz bihotza eman, ez dute inoiz haietako bat bezala eta beren lider inspiratu gisa hartu. Kargu hori Karl Marx judu alemaniarrarentzat gorde da.

Honek argi uzten du Morrisen presentziak sozialisten artean eragindako lotsa. Izan ere, haiekin bat egiten zuen pobrezia zikina eta harekin lotutako gaitzak amaitzeko nahian, eta sozialismoak, modu batera edo bestera, irtenbidea ematen zuela uste zuenean. Baina bizitzari buruzko bere ikuspegia eta sozialismoaren ikuspegia "kideen" ikuspegietatik desberdinak ziren alderdi garrantzitsu askotan, eta bere baitan sentitzen zuen haiei gomendatzen zien gizarte bat berarentzat kartzela izango zela. Marxekin gogor borrokatu zen eta kontzientziaz saiatu zen hura xurgatzen. "Kapitala"-rekiko ilusio uneak ere izan zituen. Baina epe luzera, zerbaitek, bere gainazaleko nortasuna baino indartsuagoa zenak, matxinatu egin zen beraren baitan. Iraultza bat nahi zuen, bai, baina gizarte marxista hau ez zen bere ikuspegiarekin bat zetorren bizimodua. Mekanikoegia zen berarentzat, abstraktuegia, hirikoegia; kosmopolitaegia, ingelesez kanpokoa.

Marxen eta Morrisen bizitzari buruzko ikuspegiaren artean, amildegi handi bat zegoen, hain zuzen ere. Marx judu kosmopolita zen, Morris hegoaldeko ingelesa. Marx ikasketa-gizona zen, Morris aire zabaleko eta tailerreko gizona. Marxek hiria besarkatzen zuen, Morrisek beti amesten zuen "lurrun-zurrunga eta pistoi-kolpeetatik" garbitutako landa-eremu batekin eta "txikia, zuria eta garbia" den Londres batekin. Marx makina-zalea zen, Morrisek Ingalaterra edertu zuen banakako artisautza berpiztu nahi zuen. Marx materialista zen, gizarte-antolaketa mekanizatu baten ikuspegiekin, Morris poeta zen, eta, beraz, anarkista samarra. Marxek klase-gorrotoa eta gerra zibila predikatzen zituen. Morrisen bihotzeko oihuak Elkartasuna eskatzen zuen. "Elkartasuna zerua da, eta elkartasunik eza infernua: elkartasuna bizitza da, eta elkartasunik eza heriotza! eta lurrean egiten dituzuen ekintzak, elkartasunaren mesedetan egiten dituzue".

Morris, orduan, ahalegin guztiak egin arren, ez zen inoiz bihotzean marxista izan. Kosmopolitismoa, nazioarteko sozialismoarena edo nazioarteko finantzena izan, anatema zen berarentzat. Ametsen ameslari gisa ez zen bakarrik bere garaitik kanpo jaio, baita sozialista gisa ere. Sozialista gisa, denboraren sabelean zegoen zerbaiten aitzindaria izan zen. Bere afinitate espiritualak bere heriotzaren ondoren sortu eta bildu zen mugimendu batekin zituen. Bere benetako lekua ez dago marxisten artean, baizik eta sozialista nazionalen artean.

Morris pasio handiko gizona baitzen, eta bere bizitza osoan zehar ez zen Ingalaterrarekiko zuen pasioa baino indartsuagoa edo konstanteagoa izan. Zein maitasunez eta ulermenez idazten duen haren kanpoko itxuraz.

Lurraldea txikia da, itsaso estuetan itxiegia, dirudienez, handitzeko leku handirik izateko; ez dago beren tristetasunean gaindiezina den hondakin handirik, ez...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Baso-bakardade handiak, mendi-horma izugarri zapaldu gabeak ez: dena neurtua, nahastua, anitza, erraz irristatzen dena gauza batetik bestera; ibai txikiak, lautada txikiak puzten direnak, azkar aldatzen diren goi-lurraldeak, guztiak zuhaitz eder eta ordenatuz inguratuta; muino txikiak, mendi txikiak, ardi-bideen hormekin inguratuta: ez espetxerik ez jauregirik, etxe duin bat baizik.

Maitasun-eskera berak islatzen ditu “The Earthly Paradise” istorioen sarreretan, hilero, egiten diren Ingalaterrako paisaien deskribapen ederrak, eta “News from Nowhere” liburuaren gaia den Ingalaterra berritu eta esnatu baten amets horren etengabeko laguntzaile da, eta kolore eta distira hori ematen dio “A Dream of John Ball”-i. Morrisen sozialismoa, hain zuzen ere, neurri handi batean inspiratu zen Ingalaterrako balio zaharrak salbatu edo berreskuratzeko irrikan, arkitekturaren handitasunean, paisaiaren edertasunean, herri xumeenetik ere artisau bihurtzen zituen lan indibidualean, herriaren izaera “landatarra eta buru itxikoa, baina serioa, egiazkoa eta ohitura xumekoa”. Goi Tamesiseko txoko ezkutu batean, behin Birminghameko entzuleei esan zien sei herrixka eliza txiki ikusi berri zituela, eta horietako bakoitza artelan eder bat dela. Tamesis aldeko landa-eliza txikien lanak dira, guri deituko zenizuekeen bezala; ez dago hori baino handiagorik. Jende mota berak diseinatu eta eraikiko balitu orain, ezingo lukete ezer hoberik egin auzo berrietan sakabanatuta ikusten diren ohiko kapera ez-konformista txiki horiek baino. Horrekin bat datoz...". Eta Westminsterri buruz idatzi zuen: "epopeia handi honen egileek ez dute izenik utzi. Izan ere, ez da gizon bakar baten lana, Ingalaterrako hego-ekialdeko jendearena baizik. Gizon-talde baten borondate banaezinez betetako lana izan zen, bizi ziren bezala, bestela ezin zutelako egin lan egin zutenak...". Bizitza modernoan lorpen horren, lehenagoko Ingalaterra zoriontsuago baten espiritu horren baliokideren bat aurkitzea izan zen Morrisen Sozialismoaren atzean zegoen indarra.

Bere benetako lekua, beraz, kosmopolita izateari utzi eta Nazional bihurtu den Sozialismo batean dago. Eta Erdi Aroan bustita dagoenez, interes berezia izango zuen Erdi Aroko artisau gremioak gogorarazten dizkiguten Nazional Sozialismoaren alderdi horietan guztietan. Korporazio Estatuak herritartasuna ez izatea lurralde-oinarri batean soilik, baizik eta langile gremio handi bateko kide aktiboan oinarritzea, zentzu komun gorena irudituko litzaioke.

Erdi Aroko artisau indibiduala ingeniari eta teknikariek hainbeste ordezkatu izana damutuko zuen, hain zuzen ere. Baina pentsatuko zuen langile antolatuen garrantzia aitortzean, Estatu Korporatiboa ideia egokiak inspiratu zuela.

Denbora luzez egon da politika gizaki xehearen behar eta nahietatik bananduta eta abokatu espezializatu horien eskuetan utzita, “John Ballen ametsa” lanean jende haserreak hainbeste kentzen dituen monopolioak gaiztoki zapuztu eta gaitzetsi dituztenen eskuetan. “Inondik inora ez dauden albisteak” lanean, Parlamentuko etxeak erlikia interesgarri bat besterik ez dira. Ingalaterra ingelesek gobernatzen dute eta ingelesentzat gobernatzen dute, eta gaur egun Westminsterreko alderdi-politika manipulatzen duten finantza-interesen peoia izateari utzi dio.

Morrisen onespen osoa izango zuen Nazionalsozialismoaren beste ezaugarri bat nekazaritzaren funtsezko garrantzian azpimarratzea da. Morrisek, gaur egungo Nazionalsozialistek bezala, komunitate zoriontsu bat ez zuen hiri handietan oinarritzen, baizik eta batez ere nekazaritzan oinarritutako gizarte batean oinarritzen. Lurra pasio bat da berarentzat. «Lurra, haren hazkundea eta haren bizitza! Maite dudana esan edo erakutsi ahal izango banu!».

Baina ez bakarrik poemak idazteko zerbait bezala. Arraza sendo bat landu eta zaintzeko zerbait bezala ere bai. Morrisentzat munduko ikuspegirik ederrenetako bat "hazkundea hasita zuten hektarea berdeak" ziren, eta bere gutun batean abuztuaz hitz egiten du, bere urrezko uztarekin.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

zelaiak, Ingalaterrako landa-eremua ikusteko hilabeterik onena bezala. “News from Nowhere” liburuak Tamesis haranean belar-egileen bineta zoragarria du lanean, guztiak alai jantzita, belardiak tulipa-ohe erraldoi baten antza izan zezan. “Esku guztiak nahita baina ondo eta etengabe ari ziren lanean, nahiz eta udazkeneko txolarreen baso bat bezain zaratatsuak izan hizketaldi alaiekin”. Aspaldi utzi zion landa-eremuari gutxiesten, baztertzen eta aspergarria izaten. Beste nonbait, idazten du: “Hiria landa-edertasunaz blai egotea nahi dut, eta landa-eremua herriaren adimenaz eta bizitza biziaz”.

Morrisek, egia esan, gogotsu bat egingo zuen autarkia ekonomikoaren izenpean dagoen doktrina osoarekin. Merkataritzaren erromantizismoa eta erabilgarritasuna ulertzen zituen, eta Londresko zubi zaharraren azpian, olatu berdeak bustitzen irudikatzen zituen.

> "Levanteko makilak dituzten gila gutxi batzuk, erretako
> muinoan hagin-egurretik moztuak, eta greziar eskuek
> betetzen saiatu ziren ontzi zorrotzak, eta itsaso urrun
> bateko espezia urria, Florentziako urrezko oihalak eta
> Ypreseko tapizak, eta Brujasko oihalak eta
> Guyenako upelak."

Gauza eder eta arraro batzuk nahitaez lortu behar dira merkataritzaren bidez. Baina norberaren esportazioetatik bizitzearen, "merkataritza-balantza onuragarri baten" alde dena sakrifikatzearen doktrina ekonomiko modernoarentzat, mespretxua baino ez zuen. Bizitza zoriontsu baten oinarria eta sekretua norberaren lurzorutik gauzak ekoiztean zetzan berarentzat. Sentimendu honen adierazpen klasiko bat Burgdaleko gizonen bizitzaren deskribapenean aurkitzen da "Mendien sustraiak" eleberri noble horretan. "Inondik inora ez datozen berriak" liburuan, Ingalaterrak askatu egin da kanpo-merkataritza izugarriarekiko menpekotasunetik eta zoriontasuna eta ugaritasun handia aurkitu ditu bere baliabideetatik.

Beste lotura bat Nazionalsozialismoaren eta Morrisen artean lehenengoaren *Kraft durch Freude* (Indarra Poztasunaren Bidez) filosofian aurki daiteke. Honek bat egiten du estuki Morrisen lanean poza irakasten duenarekin. Ohiko propaganda sozialistaren zati handi batek lana madarikazio gisa irudikatzea du helburu. Hori oso urrun dago Morrisengandik. "Saiatu nintzen pentsatzen zer gertatuko litzaidakeen", idazten du, "nire eguneroko lana debekatuko balidate; eta banekien etsipenez eta nekeaz hilko nintzela". Baina uste zuen "egitean plazerrez egin ezin den lanik ez dela merezi egitea", eta bere Sozialismoaren bidez ahalegindu zen bere lankide guztiek ere gustuko zuten lana aukeratu eta berak bezala maitatzeko aukera izan zezaten. Aipatutako Tamesis ibaiertzeko herriko jendetza horiei buruz, hau idatzi zuen: "Garai batean zerbait egiten zuen orok artelan bat egiten zuen ondasun erabilgarriaz gain, eta horrek 'egitea plazerra' ematen zien. Zalantzarik gabe, ez dut zalantzarik". Eta gaur egungoari erreferentzia eginez, hau dio: “Gizarte-egoera behar bezala antolatu batean, lan egiteko prest dagoen gizon orok ziurtatu beharko luke: Lehenik, lan ohoragarri eta egokia; Bigarrenik, etxe osasuntsu eta eder bat; Hirugarrenik, aisialdi osoa gorputz eta gogoaren atsedenerako”. Zein urrun gauden horretatik gaur egun! Hammersmith-eko leiho batetik begira, “oihuak, garrasiak eta Shakespeare eta Miltonen mihi loriatsuan botatako degradazio guztia” entzuten ditu eta “irudi eta aurpegi basati eta arduragabeak pasatzen” ikusten ditu. “Nire sentimendu eta desioen bidez badakit zer nahi duten gizon hauek, zerk salbatuko zituen basakeriaren sakonera honetatik: autoestimua sustatuko lukeen eta kideen laudorioa eta sinpatia irabaziko lukeen enplegua, eta plazerrez etor zitezkeen etxebizitzak, lasaitu eta goratuko lituzketen inguruneak; lan arrazoizkoa, atseden arrazoizkoa”. Ez du sinesten gehiegizko espezializazioan: gizon batek gauza askotara bideratu ahal izan beharko luke eskua. Eta plazerra tentsioan eta ahaleginean aurkitzen da, baita lan delikatuago eta finduagoetan ere. “News from Nowhere” liburuak bizitasun bat dauka...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Bideak konpontzen ahalegintzen ari den gizon talde baten deskribapena eta horretan duten plazeraren deskribapena, eta damu hitz bat lan gogorra gero eta urriagoa dela garai utopiko hauetan.

Morrisen eta Nazionalsozialismoaren arteko beste kontaktu puntu bat herri batek bere sustraietara itzultzeko zuen grina sutsua da. Hasieratik amaierara arte, Iparraldeko Europako handi bat izan zen. Hitlerren Arraza-ri buruzko insistentzia gehiegizkoa zela esan zezakeen, baina insistentzia hori sortzen zuen kosmopolitismoa gorrotatzen zuen eta bihotzean sakonki nordikoa zen. Ingalaterrako izaera eta istorioa eratzen duten elementu guztiak maite bazituen ere, iparraldekoekiko maitasun berezia zuen. Horrela, istorio-kontalari gisa gure odola eta indarra hartzen dituzten sustrai klasiko eta zeltikoei justizia osoa egiten zien arren, haien sagak maitasunez kontatuz, iparraldeko sagaren inguruan sortzen da bere ilusio handiena, eta batez ere "Bideko Poemak" liburuan hain zorrotz eta hunkigarri idatzi zuen islandiar saga horren inguruan. Bere idazle ezezagunek "beldurraren lainoa urtzeko sorginkeria" aurkitu zuten eta haiengana jo zuen Morrisek bere bizitzako estresetan, eta atzera begiratuta esan zezakeen: "Ondo lagundu didazue nire beharrean". Gizonek istorio hauek ez jakiteak min fisikoa eragiten zion eta bere "Sigurd Volsung" liburuan berriro kontatzean, bere indar guztia eman zuen etengabe. Bi aldiz bisitatu zuen Islandia eta gure arrazaren Lur Santu moduko bat bezala kontsideratzen hasi zen.

Gaur egungo gure Ingalaterra ahulduak abantailaz arnastu lezake aire toniko inspiratzaile hori.

Begirada labur batetik ere, agerikoa da Morrisen nazionalsozialismoarekiko afinitateak oso nabarmenak direla. Ez da zaila haren kritikak imajinatzea.
Poeta bikaina zen, eta poetan beti dago anarkistaren zerbait. Nazionalsozialismoari buruz gutxien erakargarria iruditzen zitzaiona Estatuari ezartzen dion presio handia litzateke. Horrela eginez gero, Nazionalsozialistek arrazoia izan dezakete; gutxienez ziurra da krisi eta trantsizio handiko garai batean, forma berriak sortu eta probatzen direnean, aginte bateratu sendo bat ezinbestekoa dela bizirauteko. Baina beti dago arriskua erakunde oso zentralizatu bat, estres garaian gizarte-osasunerako beharrezko bitartekoa delako, iraun eta berez helburu bihur daitekeela, askatasun handiagoa behar den garaian. Nazionalsozialismoak arrisku horri aurre egin diezaioke sortzen denean. Bitartean, ez da gauza txarra William Morris bezain aitzindari sendo batek gogoraraztea, beste gauza batzuk berdinak izanik, Nazionalsozialismoak, sortu dituen forma berriak sendo ezarri eta finkatu ondoren, Estatuaren esku-hartze txikiagoa izan behar duela helburu, gehiago baino.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Juduen mitoa "Scepticus"-en eskutik

A 1936ko irailean Nottinghamen egindako Britainiar Elkartearen Urteko Bilkuran, jaunak. H.G. Wellsek egia historikoa esan zuen juduek erlijio-pentsamenduan jokatu zuten paperari buruz, eta haren arabera, oso puztuta zegoen. Wells jaunak bere hitzaldia eman zuenean, bizitzako maila guztietako juduak erantzun zuten, eta jentilen pertsonaia publiko askok Wells jaunaren ikuspuntuak ukatzera behartu zituzten. Erantzunetan erabilitako juduen argudio nagusia izan zen —hasieratik izan den bezala— hebrear profetek monoteismoa irakatsi ziotela gizateriari.

Arazo handia da ea hebrear baieztapen hau dokumentu kuneiformeen eta egile klasikoen argitan frogatu daitekeen, biak hebrear jatorriaren garaiarekin eta Palestinako judu erreinuarekin bat datozenak.

Harrigarria da goian aipatutako iturri guztiek baieztapen horien guztiz kontrakoa frogatzea.

Bi Amenofisen agintepeko Erdi Inperioko (K.a. *1750-1350)* egiptoar dokumentuek zalantzarik gabe erakusten dute *K.a.* 1400 inguruan Akhenatonek eta bere Gorteak erlijio-iraultza bat egin zutela monoteismoa estatu-erlijio gisa sartuz. Gertakariak arretaz deskribatzen dira Cambridgeko Antzinako Historian.

Justino historialari latindarraren frogak, juduen jatorria Damaskon zegoela, orain Tell-Amarnako gutunek berresten dute. Korrespondentzia honek erakusten du mende askotan Kanaan Egiptoko mugako probintzia soil bat izan zela, eta hititek sarritan lehiatzen zutela jabetza. Korrespondentziaren hizkuntza babiloniera zen.

Tell-Amarna gutun hauek Boghaz-Keuyko hititen artxiboek argitzen dituzte gehiago. Bietako batek *Habiru* izeneko pertsona klase bat aipatzen du , esklabo klase bat. Herrialde guztietako judu jatorriko jakintsuek ukatzen dute *Habiruek* hebrearrekin zerikusirik dutenik. Xehetasun interesgarriak daude Tell-Amarna gutunetan. Egiptoko faraoiari zuzendutako sei gutun *Abdi-hiba izeneko batek idatziak dira,* Urusalimgo (Jerusalem) gobernadoreak. Uste dut Abdi-hiba hau Abraham izenaren egiptoar transkripzioa dela, nolanahi ere, Siriakoa jaiotzez, eta Itun Zaharrak Abraham Kaldeako Urretik ekartzen duen bitartean. Abdi-hibak gogor estutzen du Habiruek (K.a. 1400 inguruan). Gutun batetik bestera, Egiptoko laguntza militarra eskatzen dio. «Erregeari, ene jaunari, ene Eguzkiari. Abdi-hiba, zure zerbitzariari, erregearen oinetan, ene jaunari, zazpi eta zazpi aldiz erortzen naiz. Kalumnia bat da nire aurka salatzen dutena. Begira, ez naiz printzea... Begira, ez nire aitak ez nire amak ez naute leku honetan ezarri; errege ahaltsuaren besoak sartu nau nire aitaren etxera».

Laguntza eske beste gutun batean faraoiari idazten dio: «Habirutarrek erregearen gotorlekuak hartzen ari dira... denak hil dira. Errege jaunak laguntza bidal diezaiola bere herrialdeari».

Itun Zaharrak ez daki gertakari hauetatik edo ondorengoetatik ezer, ezta Ramses II.a (K.a. 1292-1225) eta Kadesheko hititen artean izandako mundu gerra handiari buruz ere, non garai hartako estatu antolatu guztiek bi gerra-egileetako batekin edo bestearekin bat egin baitzuten.

Ez dago David edo Salomon erregeari buruzko hitzik inongo iturritatik, ahozko tradizioa izan ezik.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Itun Zaharrekoa mende asko geroago idatzia, ziurrenik Babiloniako gatibualdian, hau da, K.a. 585 ondoren. Inongo iturritan haien aipamenik ez egoteak ez du zertan baztertu haien existentziaren aukera, eta istorioaren gutxi gorabeherako egia; are gehiago, Siria eta Palestinarekiko interes handiena zuen herrialdea, Asiria, eklipsean zegoenez, hau da, K.a. 1000 inguruan.

Ondorengo kuneiforme frogak Jahur-Jehovah-ren jatorriari buruzko galderak sortzen ditu. Izenaren jatorri juduaren Itun Zaharreko tradizioa ezaguna da. Baina Zinjirlin (Eufratesen erdialdeko harana) aurkitutako aramaiko inskripzioek argi erakusten dute Tiglat-Pileser III.ak Sam'al lurraldea inbaditu zuenean (K.a. 740), Y'di erreinu txiki eta independente bat zegoela, eta hau, hain zuzen ere, Yaudi dela. Y'di dinastia hau K.a. VIII. mendean sortu zuen KrL-k; Parra I.ak jarraitu zion, eta honek bere jainko Hadad-i inskripzio bat utzi zion. Beraz, Yaudiko Azrian erregea, Judako Azariasekin identifikatu zena (2 Erregeak, xv.) inskripzio aramaiko hau aurkitu arte, Eufratesen erdialdeko dinastia batekoa zela gertatu zen. Errebelazio honek ere asaldura handia sortu du Itun Zaharreko istorioan.

Asiriaren botere militarraren garaian zehar, Assurnatsirpal II.a (K.a. 884-860) Asiriaren amaierara arte (K.a. 612), Samariako errege bat eta Judako bat aipatzen dituzte asiriarrek. Bitxia da Israel eta Kanaan ez aipatzea. Printzerri txikiak ziren, beti Asiriari eta Damaskoko erreinu hurbilagoari zergapetuta. Bere 35 urteko boterean, Shabuanassar III.ak (K.a. 859-824) hamalau aldiz inbaditu zituen Siria eta Palestina. Gutxienez bost inbasio aipatzen ditu, eta horietan Palestinako jendea Asiriara eraman zuen. Tiglat-Pileser IV.ak (K.a. 745-728), Sargon II.ak (K.a. 722-705), Sanheribek (K.a. 705-682), Azarhadonek, etab., guztiek inbaditu eta suntsitu zituzten Siria eta Palestina, bakoitza hainbat aldiz, eta jendea Asiriara eta Babiloniara eraman zuten. Egiptoko Amenofis IV.a bezala, Zoroastrok ereserkiak abesten zizkion Eguzkiari eta Ahuramazdari, monoteismoaren forma puruena denari, K.a. VIII. mendearen hasieratik.

Ahuramazda jainko bakarra, ontasunaren eta garbitasunaren iturria, Zoroastroren martirioaren ondoren ere bizirik iraun zuen —eta ziurrenik horri esker—. Horren froga da akemeniarrek (K.a. 548tik aurrera) Ahuramazda beren jainko bakar gisa hartu izana. Orain frogatu daiteke Zoroastro K.a. VIII. mendearen lehen erdian bizi izan zela. Deportazioen ondorioz Asiriar Inperio osoan sakabanatuta zeuden Siriako eta Palestinako herriek ez zuten Zoroastroren doktrina monoteistaren berri izango.

Itun Zaharrak dioenez, Nabu-kudur-utsuri (Itun Zaharreko Nabukednezer), Babiloniako erregeak, judu herria gatibu eraman zuen (K.a. 555 inguruan). Ez dago horren berririk Babiloniako testuetan. Baina egia dela suposatuz, litekeena den bezala, Babiloniako gatibu juduak, bereziki Jerusalemgo tenplua suntsitu ondoren, naturalki gogoeta sakonago bat egitera joera izango lukete. Zoroastriar erlijioa oso hedatua izan behar zuen han.

Badago froga bat Mendebaldeko Asia sakonki astindu zuela Asiriaren gainbehera osoak (K.a. 612-606) eta Zoroastroren gurtzaile gehiago edo gutxiago ziren arraza ariarren gorakadak. Jainko bakarraren ideia babiloniarren bezalako herri kontserbadoreen artean ere sartu behar izan zen. Nabunaid (K.a. 553-538), Babiloniako azken erregeak, itsasgora zela jakitun, arriskua saihesten saiatu zen.
Aitzakia bat edo beste erabiliz, Babiloniako hiri ezberdinetako idolo guztiak eta tokiko jainkoen irudiak bildu zituen hiriburura. Ekintza horrek atsekabe handia eragin zuen tokiko apaizen eta haien jarraitzaileen artean. Hori da ziurrenik Babiloniako armadak ez erresistentzia egin arrazoietako bat Ziro hirian isilean sartu zenean (K.a. 538) eta Babiloniako Inperioa amaitu zuenean.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Itun Zaharreko tradizioak dio Zirok judu gatibuak askatu zituela. Uste dut persiar lasaiak ez zuela batere kezkatzen hiriko jendearekin, betiere tributua jasotzen bazuen. Nire ustez, juduen monoteismoa Babiloniako gatibuek ekarri zuten Palestinara. Esdras 1 eta Kroniketako beste kapitulu batzuen azterketa kritikoa interpretazio horren menpe dago. Arraza-kontzientzia bat sortu zen juduen artean —K.o. 71. urteko sakabanaketa handiaren aurretik inoiz izan bazen— Babiloniako gatibutasunaren ondorioz. Esperientziak frogatu zuen jainko gehiegik ez zutela gizateria salbatu. Jainko ahalguztidun bakarra gurtuz gero, erredentziorako aukera handiagoa zegoen.

Adituentzat oso harrigarria izan da garai helenistiko osoan juduen arteko komunikazio bide nagusia grekoa izatea. Noski, Sanedrina eta apaizgoak zeuden. Bertako semiten artean hizkera nagusia aramaikoaren bernakularra zela dirudi. Ezin da zehaztu judu apaizek hebreeraz hitz egiten zuten ala ez elkarren artean.

Zalantzarik gabe, Zizeron da Erromatar Errepublikako estadistarik adimentsuena eta bidezkoena. Ustelkeria eta lizentzia erabateko mundu batean, bakarrik dago Katonekin, eta ez zaio eroskeria edo jokabide okerrik salatu. Bere idazkiek frogatzen dute bere gaitasun intelektualen eta arrazoibidearen hedadura. Ehunka kontsul eta pretoreren artean, bera da Ziliziatik ohorezko ibilbide batekin itzuli den kontsul bakarra. Zizeron pentsalari politiko bikaina da, bidezkoa eta zintzoa. Oso objektiboa da atzerriko nazioei dagokienez. Greziarren arinkeriaz idatzi zuen, lidiarren morrontzaz, baina ez zuen inoiz haietako inor Borneoren etsai deitu. Juduak bakarrik deitzen ditu behin eta berriz "gure etsaiak". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Hurrengoa juduen urreari buruzko salaketa da... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.*— Italiatik eta gure probintzia guztietatik juduek Jerusalemera esportatzen duten urrea. . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Baina* sineskeria barbaro horri aurre egitea duintasun-ekintza bat zen, judu ugari gaitzestea jakinduria handieneko ekintza bat, maiz elkargoaren defentsan interesik gabeko ekintza bat izan ohi zenean, gehienetan defentsan zegoenean. Errepublikaren . . . *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.*— Juduen sinesmen erlijiosoa, gure etsaiak, ez zen oztopo izan. . . etab., etab.

Zizeronen hitzaldi hau latinezko piezarik ederrenetako eta abertzaleenetako bat da ziurrenik; azken berrogeita hamar urteetan, ordea, ez da eskola-ediziorik egin herrialde honetako eskola publiko eta unibertsitateetarako, arrazoi agerikoengatik. Ezta Tacitoren *Historien* ediziorik ere, arrazoi beragatik. Tacitok (Annalium.il.85) aipatzen du Tiberio enperadorearen garaian senatuak dekretu bat eman zuela, Egiptoko eta juduen gurtza debekatuz eta 4.000 judu askatu Erromatik Sardiniara kanporatuz, eta gainerakoak berehala Erroma uzteko.

Tazitok pasarte batean dio juduen erreinuko garairik arrakastatsuenean (K.a. mendean eta Titok Jerusalem suntsitu zuen arte, K.o. 70ean), juduek asto-buru bat gurtzen zutela beren tenpluan (Tazito: Historiarum V. 2-5).

Horaziok eta Juvenalek beste gauza asko dituzte esateko haiei buruz. Konstantino, Handia deiturikoa, izugarrikeria egin zuen Itun Zaharraren kanonizazioa baimentzeko Nizeako lehen Kontzilioan, 325. urtean. Belaunaldi bat edo bizpahiru urtez, juduak oso ezagunak bihurtu ziren kristautasun osoan, profeten seme gisa. Baina mende bat ere ez zen igaro (hau da, V. mendearen hasieratik) Konstantinopla eta Alexandria uzteko agindua jaso zuten arte.

Zalantzarik gabe, juduak, kristautasunaren aurka mendekatzeko asmoz,

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Islamaren mugimendua antolatzen paper garrantzitsua jokatu zuen. Hala ere, oso bitxia da juduek egindako zerbitzuei aurre egin arren, lehen kalifek fanatismo beldurgarria bota zietela haien gainean. «Liburuaren herri» gisa, arabiarrek ez zituzten inoiz kristauak islama onartzera behartu, gonbidapen formal bat izan ezik. Baina Abbasiar kalifa arte (850. urtea), Islamak ez zituen juduak monoteistatzat hartu. Levanteko judu komunitate osoak bihurtzera behartu zituzten, eta gizonezkoak Islamaren armaden lehen lerroetara eraman zituzten.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Mundu musulmana eta Palestina,

A. Yusuf Ali-rena

PGERRA OSTEGUNA Palestinan Britainia Handiaren politikak zauri latza izan du Britainia Handiaren eta mundu musulmanaren arteko harremanetan. Sortu zituen gaizki-ulertuak nahikoa txarrak ziren 1920ko hamarkadan; 1930eko hamarkadan, sortu duten beroa hain handia izan da, ezen leherketa baten arriskua baitago. Eta 1938ko grazia urte honetan, munduko egoera hain azkar okerrera egin du, ezen inork ezin baitu Palestina alde batera utzi munduko etorkizuneko bakerako faktore garrantzitsu gisa. Britainiar agintariek, modu lausoan, konturatu dira beren egoera ezinezkoaz eta bi urteko epean bi Batzorde bidali dituzte arazoa konpontzen laguntzeko. Ez dira konturatu musulman sentimenduaren indarra eta sentimendu horren oinarri sendoak direla.

Ez da egia arabiar herrialdeak bakarrik daudela gai honetan interesatuta. Astero, Indiako egunkariek herrialdeko hainbat zentrotan egindako bileren berri ematen dute, arabiarrekiko elkartasuna adieraziz eta Britainia Handiari Palestinarekiko politika aldatzeko eskatuz.

Musulmanak ez ezik, hinduak ere gai honetan interesa dute. Palestinako Egun bat baino gehiago ospatu da, eta hitzaldi sendoak eman dira. Hijrat (erbesteratze borondatezkoa) eta Gobernuarekin lankidetza eza proposatu dira agintariei presioa egiteko bide gisa. Herbehereetako subiranotasunpean dauden Javako musulmanek interes bera erakutsi dute, eta lotsa handia eragin diote beren Gobernuari. Frantziako musulman kolonietan, Palestinako sentimenduak asko gehitzen die Frantziako politika kolonialak aurre egin behar dien arazo oso konplexuei. Eta naturala da arabiar herrialdeetan bertan arabiar anaiekiko sinpatia sentimendua eta Palestinan praktikatzen ari den errepresioaren eta injustiziaren aurkako haserrea adieraztea.

Yemengo Saiful Islam printzeak, 1937an bere Koronazio Ordezkaritzan, bere sentimendu sakonak eta bere herriarenak publikoki adierazi zituen Londresen egindako bileretan. Kidego diplomatikoko hainbat kidek parte hartu zuten harreran hitz eginez, hau esan zuen: "Munduko musulman guztiek Palestinako arabiarrekin bat egiten dute eta ez dute atsedenik hartuko Palestinako auzia arabiarren eskubide zibilak kaltetu gabe konpondu arte". Eta Yemen ez da isildu ordutik, baizik eta hainbat ahalegin egin ditu irtenbide bat proposatzeko.

Irak are tematiagoa izan da. Irakeko egungo lehen ministroak adierazpenak egin ditu, eta batzuek "indiskrezio sutsuak" bezala kritikatu dituzte. Indiskrezioak baziren ere, gutxienez, britainiar iritzia Palestinan akats gehiago egitera ez engainatzeko benetako kezka batek bultzatu zituen. Uste da Londresera egindako azken bisita (1938ko udazkenean) Palestinako auziari irtenbide arrazoizko bat aurkeztea izan zela helburu nagusia, eta Bagdaden bere herriaren artean auziari buruz dagoen sentimendu sendoari erantzunez izan zela. Transjordania, bizilaguna eta alderdi batzuetan eremu geografiko bereko parte den aldetik, noski, oso interesatuta dago. Saudi Arabiako Abdul Aziz Ibn-Saud erregeak isiltasun diplomatikoa mantendu du orain arte, baina bere menpekoak, Ikwan sutsuak, agian Palestinako gertaerak interes platonikoaz gaindi begiratzen ari diren arabiar talde garrantzitsuenen artean daude.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Siria arabiar estatu subirano gisa duen askatasun berriaren erditze-astinaldian dago, eta Palestinarekiko arabiarren ikuspegia ez da inon Damaskon baino gai biziagoa. Historikoki eta geografikoki, Palestina Siriaren parte da eta Palestinako matxinadak sinpatia eta babes handiena du Siriako errepublika sortu berrian. Jerusalemgo Mufti Handia Siriako estatu osagaietako batean errefuxiatu da: Damasko izan da eta da Palestinako arabiar kausa babesteko gune garrantzitsuenetako bat. Nazioarteko musulman kongresu bat baino gehiago egin dira Bludanen (Damaskotik gertu). Azken kongresua Kairon egin zen, 1938ko urrian. Hainbat herrialdetako legebiltzarreko kide musulmanek parte hartu zuten. Palestinaren defentsaren, herrialdean gobernu nazional baten ezarpenaren eta Palestinan juduen etxe nazional baten ideia bideraezina uztearen aldeko apustua egin zuen. Palestinako arabiar kausaren aldeko emakumeen nazioarteko bilera bat egin zen Kairon, Sharawy andrearen presidentetzapean, parlamentuko kongresuaren ondoren. Egiptoarrak, bai herriak bai haien erlijio- eta parlamentu-buruzagiak, bihotz-bihotzez daude kausarekin. Eta Egipto da arabiera-hiztun munduaren intelektual-gunea.

Horrela, musulman munduaren ia aho batezko ahotsa dugu Palestinan juduen anbizioei aurre egiteko. Arabiar herrialdeetako kristauak ere guztiz bat datoz beren anaia musulmanekin gai honetan. Ez da gehiegikeria esatea Ekialde Hurbil osoa sutan dagoela gai honetan, eta musulman mundu osoa sinpatian eta lankidetzan dagoela.

Estatu hauek pixkanaka boterean eta garrantzian hazten ari dira. Haien anbizioa *bloke trinko bat osatzea da,* eta hainbat itun negoziatu dira helburu hori sustatzeko. Iran eta Turkia itun horietako batzuetan sartu dira. Merezi al du Mendebaldeko Asiako eta Iparraldeko Afrikako biztanleriaren elementu garrantzitsu horiek alienatzea Balfour Adierazpena gauzatzeko, bera ere arabiarrei egindako promesekin bateraezina baitzen? Izan ere, juduen eskaerak bete nahi badira, Balfour Adierazpenaren beraren funtsezko zati bat urratuko lukete, Balfour jaunak Lord Rothschild-i bidalitako gutunak, 1917ko azaroaren 2an argitaratuak, behean etzanez idatzitako hitzak baitzituen:—

> *«Palestinan judu herriarentzako Etxe Nazional bat ezartzea aldeko iritzia dugu, eta gure ahalegin guztiak egingo ditugu helburu hori errazteko,* argi eta garbi ulertuta ez dela ezer egingo Palestinan dauden judu ez diren komunitateen eskubide zibil eta erlijiosoei kalte egin diezaiekeenik».

Adierazpena anbiguoa zen eta ez zetorren bat Britainia Handiaren fede onarekin arabiarrekiko. Praktikan bideraezina zela ikusi da, eta kalte handia egin dio Britainia Handiaren prestigioari mundu musulmanean. Munduko politikan zauri nagusia da une honetan, eta etorkizunean asaldura eta ezinegona askoren kausa emankorra izango dela dirudi. Ingalaterraren etsaiek eremu itxaropentsua aurkitzen ari dira bertan beren propagandarako, eta ez dute aukerarik galduko krisi edo arrisku garaian. Zalantzarik gabe, iritzi adimentsu eta ondo heziak politika absurdu horren aurka egingo luke.

Orain arte politika kontuak bakarrik aztertu ditugu. Azter dezagun gaia justizia kontu gisa. Jerusalem eta Lur Santua ez dira juduentzat bakarrik sakratuak; are sakratuagoak dira kristau eta musulmanentzat. Kristautasunaren sorreraren gertaera nagusia lurralde horretan gertatu zen. *Urasjid al Aqsa* berariaz aipatzen da leku santu gisa Koranean (xvii. 1, 5 eta 7). 1.868 urtez, Titok K.o. 70ean Tenplua suntsitu zuenetik , juduak herrialdetik kanporatu dituzte. 2.500 urtez (Babiloniako gatibutasunetik)

Juduek ez dute botere gorena izan herrialdean. Sei mende inguruz (Josueren garaitik, K.a. 1254, Nabucodonosor Jerusalem konkistatu zuen arte, *K.a. 587)* herri misto bat gobernatzen saiatu ziren.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

biztanleria, baina beren artean banatuta zeuden. Haien benetako boterea ia ez zen bi belaunaldiz iraun, hots: David eta Salomonen erregealdietan (K.a. *1055etik 977ra).* Inoiz ez ziren gehiengoa osatu biztanlerian, eta biztanleria hori filistearrek (horren omenez deitzen zaio Palestina) eta hainbat tribu arabiarrez osatuta zegoen, hala nola edomitarrak, amalektarrak, moabitarrak, etab. Juduak noizean behin egon dira lurraldean, eta gutxiengo gisa bakarrik.

Egoera hauetan, bidezkoa al da Palestinaz juduen lurralde gisa hitz egitea? Zuzenago aldarrikatzen da Jazirat-ut Arab-en zati bat dela, Mediterraneoak, Itsaso Gorriak, Arabiako itsasoak, Persiar golkoak eta Eufrates-Tigris haranak ia inguratzen duten arabiar uhartea.
Ekonomikoki, Arabiak, inoiz bere kabuz moldatzen bada, bere basamortu hareatsuak inguratzen dituzten kostaldeko lur emankorren hedadurekin bakarrik iraun dezake. Juridikoki, Britainia Handiak Palestinaren gainean duen Mandatuak ez du Palestina lurralde britainiar bihurtzen, ezta Britainia Handiari lurra nahi duen bezala erabiltzeko baimenik ematen ere. "Nazio independente" baten fidatzailea da, eta bere funtzioa "aholkularitza eta laguntza administratiboa ematea" da, ez bere lurraldearen zati bat atzerritarrei ematea edo beretzat gordetzea. Nazioen Ligaren Itunak (22. artikulua) Palestinari eta Siriari erreferentzia eginez dio: "Lehen Turkiar Inperioari zegozkion zenbait komunitate garapen-etapa batera iritsi dira, non nazio independente gisa duten existentzia behin-behinean aitortu daitekeen, mandatario batek aholkularitza eta laguntza administratiboa eman arte, bakarrik bizitzeko gai izan arte. Komunitate horien nahiak izan behar dira kontuan hartu beharreko faktore nagusia mandatarioa aukeratzerakoan".

Palestinako jatorrizko biztanleriaren gehiengoaren nahi aho batekoa da, hau da, duela gutxi sartutako elementu arrotza izan ezik, nazio subirano eta independente gisa aldarrikatzea. Sakrifizio izugarriak egin dituzte eta odola isuri dute helburu horren alde borrokan. Beraz, Britainia Handiarentzat geratzen den bide ohorezko bakarra hau da:

Agindua bertan behera uztea;

Lurraldea herriari nazio subirano gisa ematea, konstituzio batekin moldatuta herriak berak;

Etorkizuneko juduen immigrazio oro debekatzea;

Estatu berriarekin itun bat egitea, Estatuko kide leial izaten jarraitzea eta haren legeak betetzea aukeratzen duten judu gutxiengoaren babes arrazoizkoa bermatzeko, adostu daitezkeen tokiko autonomia bermatzeko, " *factum vale quod fieri non debuit" printzipioan oinarrituta;*

Estatuan sartu nahi ez dutenei erretiratzeko aukera librea emateko.

Horrelako antolamendu batek etorkizuneko bakea eta garapena ekarriko ditu eta, azkenean, jazarritako arabiarrei justizia egingo die. Hau izango litzateke Versaillesko Itunak egindako bidegabekeria nabarmenen azken ekintza bat, ekitatearen, kontzientzia onaren eta egoeraren benetako gertaerei arrazoizko kontzesio baten printzipioetan oinarrituta konponduko dena.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Faxismoa eta dialektika A. Raven Thomson-ek idatzia

Faxismoaren aurrerapen etenik gabeak Europan prozesu historiko berri baten existentzia adierazten duela dirudi, ezin uka daitekeena, baina bere amaiera saihestezin batera doana.

Karlos profetarengandik aurrerapen historikoaren azalpen perfektua jaso zutela uste zuten marxistek ez dakite orain atzerapauso ustekabeko hau azaltzeko, garaipena proletarioen eskuetan zegoela zirudien une berean haien plan estrategikoa hondatzen baitu. Oso ondo dago faxismoa "kapitalistek boterean jarraitzeko ezeri aurre egiteko duten erabakiaren adierazpen antolatua" deitzea, John Strachey jaunak egiten duen bezala; baina horrek ez du azaltzen faxisten buruzagiek kapitalista handienak tratatzeko duten modu harroputza, ezta finantza askatasuna ongizate nazionalaren menpe jartzea ere.

Azter dezagun sistema marxista, “Historiaren Interpretazio Materialista”, non huts egin duen ikusteko. Lehenik eta behin, Hegelengana itzuli behar dugu, Leninek esan zuen bezala, “Marx ulertezina da Hegel gabe”. Hegel ez zen inola ere materialista; aitzitik, idealista zen. Unibertsoa espiritu osoa zela uste zuen, edo zuzenago esanda, “ideia” osoa. Honek ez zion Karl Marx juduari erakarri; baina fenomenoen azalpenean, Hegelek “Dialektika” izeneko sistema bat asmatu zuen, eta horrek Marxen adimen sotilarentzat erakarpen handia izan zuen.

Hegelen "Unibertsoa" kontzeptua giza adimenaren ahalegin izugarria izan zen, agian gizateriaren lorpen mental handiena. "Ideia" oso bat autoezagutza prozesu amaigabe batean murgilduta zegoen ikuskizun ikaragarria ikusi zuen. Prozesu honetan fenomeno guztiak, gizateriaren existentzia bera barne, "dialektika" edo eztabaida zabal eta konplexu baten piezak ziren, non "ideiak" bere buruarekin eztabaidatzen zuen azken egia edo, zuzenago esanda, "autoezagutza" bila. Prozesua "tesi" edo egiaren alderdi baten errepikatutako postulazioa zela pentsatu zuen, zientzialari batek gertakari kimiko edo fisikoak azaltzeko teoria bat postulatzen duen bezala.

Orduan, tesi honek ez zuenez egia osoa hartzen, "antitesi" edo kontrako kontzeptu bat aterako luke, eta honek "tesiaren" uste osatugabearekin "dialektika" borrokan hasiko litzateke. Teoria zientifiko baten aurkariek haren aurkako argudioak bilduko dituzten bezala.

Azkenean dialektika honetatik sortuko litzateke "sintesia", tesiaren eta antitesiaren alderdiak barne hartzen ditu egiaren ulermen sakonago batean. Sintesi honek tesi berri bat, baina oraindik osatugabea, osatuko lukeenez, borroka dialektiko gehiago, sintesi gehiago eta abar eragingo lituzke, azken ezagutzaren bilaketa progresibo batean. Berriz ere, paraleloa estua da ikerketa zientifikoaren aurrerapenarekin. Oso naturala da Hegelek gizakia, eta batez ere estatu antolatu eta zibilizatua, oso estimatua zuela ideiaren perfekzio dialektikoan tresna aurreratuena zelako. Horixe da Hegelek Estatuaren gurtza defendatzen zuela dioen iritzi oker samarra. Egia esan, Hegel panteista bat zen; agian gizateriak ezagutu duen monoteistarik sutsuena.

MARX ETA DIALEKTIKA

Marxek Hegelen gaitasun intelektual gutxi zuen, zeinaren sistema modu zakarretan baino ez den azaltzen.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Goiko forma, baina dialektika prozesuari heldu zion Klase Gerraren azalpen eta justifikazio gisa. Hegelen gizakiarekiko eta estatu antolatuarekiko estimua partekatuz, Marx bereziki interesatuta zegoen dialektika prozesuaren peko gizartearen garapenean. Gizartea ekoizpen tresna gisa ikusita, ez Hegel bezala ezagutza tresna gisa, "langileak" errespetua merezi zuen gizartearen sektore bakarra zela uste zuen, eta parasitoei eta ekoizle ez direnei boterea eta prestigioa ematen zien gizarte baten inperfekzioa gaitzetsi zuen.

"Historiaren Interpretazio Materialista" marxista gizarteko klaseen arteko borroka dialektikoan oinarritzen da, azken helburuarekin klase gabeko gizartearen perfekzioa lortzeko, non denek "lan egin" behar duten, hau da, denek ekoizpen prozesuan parte hartu behar duten. Eskema marxista hau filosofia hegeliarren kontzeptu unibertsal sublimetik urrun geratzen den arren, ezinbestean lortzen du Idealismoa eta Materialismoa existentziaren filosofia oso gisa baztertzen dituzten errealista guztien begirunea jasotzea. Baliteke ekoizle materialen aldeko aurreiritzi marxista ez partekatzea, eta Egiaren bila dabiltzanei leku ohoragarria gordetzea, Artearen, Zientziaren edo Erlijioaren bidez izan, baina edozein klase sekzionalek gizartea menderatzearen aurka matxinatzen gara, batez ere klase horrek ez badu laguntzen Egiaren ezagutzan ez Aberastasunaren ekoizpenean.

ZIBILIZAZIOA ZABALTZEN

Hegelen filosofiaren azken egiaren gure ikuspegia edozein dela ere, ezin da ukatu tesiaren, antitesiaren eta sintesiaren "Triada" hegeliarrak existentziaren erritmo funtsezko bat osatzen duela bai naturan bai gizartean. Protoi eta elektroiaren elkartzetik atomo bat osatzeko, gizon eta emaztearen elkartzeraino, familia bat osatzeko, oinarrizko oinarri triadiko bera aurkitzen da. Gizartean lege bera indarrean dago prozesu dinamiko jarraitu batean, eta Marxek, zalantzarik gabe zuzen, klase gabeko gizarte perfektuan amaituko zela uste zuen. Jarrai dezagun prozesu hau Europako zibilizazioaren garapenean zehar.

Europa modernoak bere jatorri urruna du barbaroen horden eraginean Erromatar Inperioan. Zein adibide perfektuago eman liteke dialektika prozesuaren? Erromatar zibilizazioaren tesia, artifiziala, materialista eta dekadentea, bere antitesiak, alemaniar barbarismoak, naturalak, idealistak eta biribilek, zalantzan jarri zuen. Emaitza ia sintesi perfektua izan zen, konkista, birkonkista, esklabutza eta bandalismo borroka dialektiko gogor baten ondoren, sistema feudala Erromaren hondakinen gainean altxatu zenean, barbaro buruzagiek gidatuta, hala ere, Erroma Inperialaren titulu tradizionalak zeramatzatenak: dux (dukea), comes (kondea), imperator (enperadorea) eta abar, gaizkileen gainean gobernatuz, baina duela gutxi erromatar hiribilduen zerbitzutik askatuta.

Sistema feudal hau erabat botere militarrean oinarritzen zen, ezpataren bidezko babesaren gainean, jaunarentzat zerbitzu militarraren truke. Oso naturalki, prozesu dialektiko batean (Marxek guztiz baztertua), botere militarrak bere botere espiritual-antitesiko osoa piztu zuen. Baroi feudalaren boterea apaizaren botereak erronka bota zion, eta Erdi Aroa Elizaren eta Estatuaren arteko borroka handiarekin bete zen; Aita Santuaren eta Enperadorearen arteko lehiarekin gailurra jo zuen, Canossan Aita Santuaren garaipenarekin amaitu zena, eta Gurutzaden botere militarraren eta espiritualaren sintesi harrigarriarekin.

Hala ere, Italiaren gainean zentralizatutako Aita Santuaren nagusitasuna jasanezina bihurtu zen probintziako nobleziarentzat, eta honek azkenean Erromaren boterea hautsi zuen Erreforman eta Europako estatu independenteak sortu zituen, kristautasunaren aurreko batasuna hautsiz. Beste sintesi bat etorri zen nobleak eta kleroa monarkia absolutuari zerbitzuan batu zirenean. Ez du axola...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Henrike VIII.aren metodo gupidagabeen bidez lortu zen hau, edo Luis XIV.aren finurari esker, kardinal bat bere estatu ministro nagusi bihurtu baitzuen: bai nazio protestanteetan bai katolikoetan, monarkiaren sintesiak botere tenporalaren eta espiritualaren arteko borroka dialektikoa amaitu zuen.

Monarkia, ordea, jaiotze- eta klero-pribilegioaren ezkutua eta justifikazioa baino ez zen, Karl Marxek oker "feudala" deitzen duen pribilegio aristokratiko hori. Azkenean, orain sartzen gara marxistei interesatzen zaien historiaren aldi laburrera, motibo materialistek motibo idealisten gainetik nagusitzen hasten diren garaira, eta klase-nagusitasuna sentitzen hasten den garaira. Saihestezina zenez, herri xeheak aristokraziaren pretentsioen aurka matxinatu eta haserretu egin zen, eta Matxinada Handia, Frantziako Iraultza, 1848ko "urte eroa", aristokraziaren iraultzarekin amaitu zen borroka dialektiko zabal bateko gertakariak besterik ez ziren izan. Hala ere, sintesiaren logika gupidagabeak pribilegio bat amaitu zuen beste bat hasteko, lehen baino okerragoa. Harroputz zeuden burgesek lur-jabeen aristokrazia ordezkatu zuten. Jaiotze-pribilegioak aberastasunaren pribilegioari eman zion bide.

Aristokraziak plutokraziari eman zion lekua.

KAPITALISMOA

Horrela etorri zen Kapitalismoa, eta jabetza-jabe pribilegiatuen eta langile eta nekazarien proletario desjabetuen arteko klase-gerraren dialektika berria, beren mailu eta igitai sinbolikoak eskuan dituztela. Lur-jabe feudalaren antzera, kapitalista industrialak Indar hutsean oinarritzen zen bere posizioa mantentzeko, eta lur-jabe feudalaren antzera, langileek Eskubidera dei egin zioten, eta hauek botere positiboaren aurkako erresistentzia negatiboaren aurka egin zuten. Sindikatuek langileak batu zituzten eta greba egiteko eta lana atxikitzeko eskubidea garatu zuten defentsa-arma indartsu gisa.
Antolaketa eragiketa honen funtsezko atala izan zen, eta sindikatu mugimendu zabalak sortu ziren Mendebaldeko Munduko nazio guztietan.

Industria kapitalistek beren trust eta konbinazio zabalak eraikiz erantzun zuten, eta hauek laster nazio-mugak gainditu zituzten nazioarteko federazioetara, nazioarteko finantzen kapitalista nagusienek lotuta. Bitartean, langileek ere beren sindikatuak gero eta erakunde handiagoetara zabaltzen ari ziren, nazioarteko afiliazioak bilatuz, eta azkenean Mosku eta Stalinengana joz munduko iraultzan gidaritza lortzeko. Horrela hazi ziren Nazioarteko Finantzen eta Nazioarteko Sozialismoaren erakunde lehiakideak, marxistek gizarte-milurtekoaren azken borroka izango zela espero zutenerako prestatuta. Paralelo bitxia, hain zuzen ere, garai hartan milioika pertsona askok erlijio-milurteko bat izango zela uste zutenerako Enperadore eta Aita Santuaren peko Europa Feudalaren nazioarteko antolakuntzarekin.

Zergatik ukatu da milurteko hau modu jasanezinean? Azken urteotako asmakuntza zientifiko eta aurrerapen teknikoei esker ekoizpen-ahalmena izugarri handitu da, eta hala ere, jende masen bizi-maila baxua da oraindik eta gizarte-baldintzak tamalgarriak.
Bitartean, ekoizpenaren eraginkortasun handiagoak langabetu armada handi baten sorrera besterik ez dakar. Nola azaldu daiteke hau? Zergatik dago gizarte iraultza sutan?

BOTEREAREN PRIBILEGIOA

Azalpena da boterea lortzeko antolatzeak bere ustelkeria dakarrela. Sindikatu erraldoien garapenak erakunde horietako buruzagiei botere izugarria ematen die.
Orduan, Klase Gerraren amaieran beren erakundeak arriskatzeko erreparoak izaten dituzte Klase Gabeko Estatu bat sortzeko, eta erakunde horiek beren justifikazio nagusia galduko dute. Merkataritza

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Milioika gizon agintzen dituzten sindikatuko buruzagiek, milioika diru agintzen duten monopolio-kapitalistek bezala, interes berezia dute botere pertsonal handia ematen dien sistema bat mantentzeko.

Beraz, sintesi berri eta ustela dugu. Finanziariek eta sindikatuetako funtzionarioek su-etena egiten dute, eta geroago aliantza bat ere egiten dute bientzat hain onuragarria den sistema defendatzeko. Lehenengo traizioa gertatu zen Ben Turner sindikatuko buruzagiak Alfred Mond (gero Lord Melchett) nazioarteko finantzari juduarekin bildu eta Mond-Turner akordio ospetsua sinatu zuenean, greba-arma ukatuz. Bigarren traizio larriagoa duela gutxi gertatu da, sindikalismoaren buruzagiek eta Munduko Kapitalismoaren finantzariek "demokrazia defendatzeko" eta "askatasuna zaintzeko" bat egin zutenean. Klase Gerrarako antolakuntza zabala lortzeko bide gisa bilatzen den nazioartekotasuna berez helburu bihurtzen da, eta horretarako langileek soldatak, baldintzak eta bizitza bera sakrifikatzeko prest egon behar dute. Horrela datoz Abisinia eta Txekoslovakia, Txina eta Espainiaren aldeko erreguak, etxean langabezia eta miseria handitzen diren bitartean.

Zer da hau guztia pribilegioak mantentzeko borroka zaharra baino —oraingoan boterearen pribilegioa—. Hori da Mendebaldeko Munduko Klase Gerraren ondorio tamalgarria. Jaiotzaren pribilegioak aberastasunaren pribilegioari eman zion lekua: biak makurtu egiten dira orain gizonen eta diruaren nagusiek zuten boterearen pribilegioaren aurrean.

KLASERIK GABEKO IRAULTZA

Hala ere, dialektika prozesua ez da hor amaitzen. Ezin zaio historiari "Gelditu" oihu egin itsasgorari baino gehiago. Monopolio pribilegioaren tesiak bere antitesia eragiten du, eta antitesi hori finantza eta sindikatuen tiraniaren pean sufritzen duten klase guztien mugimendu herrikoi masiboa da. Azkenean, benetako "klase gabeko" estatu baten itxaropena sortzen da, "nagusien agintearen" antitesia "klase gabeko" iraultza baita. Klase-pribilegio guztiak likidatu dira orain. Gizon gutxi batzuek bakarrik dute milioika langilek edo milioika akziok emandako boterea, eta gaur egun botere hori erabiltzen dute hura eskaintzen dien sistema mantentzeko. Gizon horien aurka altxatzen da Klase Gabeko Iraultzaren itsasgora.

Ez da harritzekoa indar iraultzaile berri honek forma nazionala hartzea.
Abertzaletasuna izan da beti komunitateko klase guztiak ekintza komunean batu dituen emozioa. Beraz, klase guztiek Abertzaletasunera jotzen dute atzerritarrek eurek (judu gehienek) edo ikuspegi internazionalera ohitu diren gizonek eragindako tiraniatik askatzeko.

Horrela, faxismoak bere eginkizuna betetzen du gizartearen garapen dialektikoan. XX. mendeko Mugimendu Iraultzailea prozesu historikoaren parte da, XVIII. mendeko mugimendu demokratikoa edo XIX. mendeko mugimendu proletarioa izan ziren bezala. Izan ere, hurrengo sintesia dagoeneko nabaritzen ari da. Boterearen erabilera arduragabeak herri matxinada eragin du. Espero liteke matxinada honek forma anarkikoa hartuko zuela botere pertsonalaren uko haserrean. Hala ere, sintesiaren lege saihestezinaren aurrean, herri matxinadak boterea hartzen du tirania garaitzeko bide bakar gisa. Faxismoaren printzipioa herri lider nazionalak boterea modu arduratsuan erabiltzea da, herriak bere izenean jarduteko agintea eman diona. Matxinada nazionalak erronka egiten dion botere arduragabeak nazioarekiko boterea erabiltzeaz arduratzen den agintaritza nazionalaren benetako sintesia sortzen du.

BORROKAREN AMAIERA?

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Faxismoaren Klase Gabeko Iraultzak gizarte-prozesua amaitzen duen eta klase gabeko estatua hobetzen duen eztabaidatzea besterik ez da geratzen. Hau etorkizunerako kontua izan behar da neurri handi batean. Espero daiteke dialektika orain naziotik haratago joango dela munduko ordenaren perfekziora, edo esparru politikotik gora igoko dela kultura-esparrura. Nolanahi ere, logikoa dirudi espero izatea klase gabeko iraultza batek Klase Gabeko Estatu bat sortzeko aukera askoz hobea duela, komunismoaren antzeko klase-iraultza nahita batek baino, zeinak Sobietar Errusian oraindik klase-lehiaketarekin gogor kezkatzen den Estatu bat sortu baitu eta azkar sortzen baitu bere tirania burokratikoa, oso garbituta dagoen gutxiengo komunista batena.

Esanguratsua da, halaber, Estatu faxista guztiek gizarte-egitura organiko bat ezartzeaz eta klase-bereizketa artifizial guztiak zerbitzu nazionalaren menpe jartzeaz arduratu izana.
Zalantzarik gabe, badirudi honek Klase Gabeko Iraultzak Klase Gabeko Estatuaren sorrera eramaten duela, eta, beraz, Marxek gaitzetsi zuen klase-pribilegioaren aldeko borrokaren amaierara. Oso posible da Iraultza Nazionalak lortzea marxismoaren Nazioarteko Iraultzak ezartzea lortu ez duena.

Nolanahi ere, ez dago faxistarik juduen "milurteko" bat nahi duenik, non borroka amaituko den eta geldiunea etorriko den. Nahikoa da guretzat gure garaiko gaitzei aurre egin behar izatea, eta materialismo zikinean hondoratutako aro bati birsorkuntza ekarriko dion prozesu historikoan parte hartzea. Klase-borroka berekoikeria materialaren sintoma da. Erdi Aroko Europak beste helburu eta ideal altuagoak ezagutzen zituen. Amaitu dezagun klase-borroka, Mendebaldeko gizakiak gauza nobleagoetara begirada jar dezan. Etorkizuneko borroka horiek, etorriko diren gatazka handiago horiek, goraipatzen ditugu.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Lurzoruaren oinordekogabetuak,
Francis Mcevoy-ek idatzia

THainbeste gara, zuek bezala, Britainia Handiko nekazariak, landa zabalean jaio eta hazi ginenak, eta kapitalismo modernoaren tirania ikaragarriak hiri antzuetan bizibidea bilatzera bultzatu aurretik, goizero aire garbian esnatzearen poza ezagutzen genuena txorien kantuarekin, edo zuhaitzetako haizearen ahotsarekin, eguzkiaren distirarekin, izozteen ziztadarekin edo belarretan erortzen den euriaren hots leunarekin. Natura maite genuen bere aldarte guztietan eta bere urtaro guztietan, haren parte ginelako. Sinpletasun handiko bizitzak bizi genituen, eta, beraz, poztasun sakonenean. Jainkoak gizateriarentzat egindako oparirik onenak, osasun sendoa eta lasaitasuna, gureak ziren, ez baikenuen legerik hautsi, ez gizatiarra ez jainkotiarra. Oso gutxi eskatzen genion bizitzari, etekin xume baten truke lan egitea besterik ez, eta horrela gure aiten lurrean bizitzeko adina irabaztea.

Baina egun beltzak iritsi ziren nekazaritza-lurretan. Britainia Handiko jendea bulego eta lantegietan pilatzen duen eta nekazaritza atzerritarrei uzten dien sistemak suntsitu gintuen. Britainia Handiko produktuak inportatutako elikagaietarako.

Sistema horrek jendeari zenbat kalte egiten dion axola gabe, fisikoki, intelektualki, moralki edo Gerra garaian gosetearen arriskuaren aurrean jartzen ditu, "proposamen onuragarria" da —batzuentzat.

Eta horrela iritsi ginen hiri handietara, morrontza ekonomikora. Delegatu, fabrika-langile, denda-kateko laguntzaile bihurtu ginen, aurpegiko beltzarantzea galdu genuen eta soldatapeko esklaboaren bizitza arimagabe eta antsietatezkoa eraman genuen. Esan ziguten esker oneko izan behar genuela, eta behar izanez gero borrokatu, demokraziak isuritako bedeinkapenengatik. Gutizia, materialismoa, hutsalkeria eta giza behar eta sen guztien esplotazio komertziala gorpuzten duen demokrazia. Gizateriaren zorabioak, historian orain arte ezezaguna, Sobietar Errusiatik kanpo. Gora luzea "gizon txikia", seriean ekoitzitako auto bat bezala estandarizatua, zerbitzu-apartamentuetako eta aldirietako "Babbitt" multzoa, propagandatua, esplotatua eta basatia, "gure Ingalaterra honetan"!

Egia da denek ez dutela oraindik lurra utzi, baina zenbat denbora gehiago jarrai dezakete hondar zailduek funtsean etsai den ordena ekonomiko baten aurkako borrokan, zeinak fabrikaren eta baserriaren arteko gerra zibila egiten duen? Yeomen, Ingalaterrako nekazariak, gure lurra Esportazio Kapitalismoaren esklaboa da, zeinak bere arreta osoa hirietan, industrializazioan eta urbanizazioan jartzen duen.
Zer eskain diezazuke, zuen kopuru gero eta txikiagoaren oihuak baretzeko eta zuen boto engainatuen omenaldia lortzeko aldi baterako aringarriak baino? Esan dizuete zerbait egingo dela zuentzat; ziurrenik oroitzapen mespretxagarriaren "heroientzako etxe egokiak" leloak bezain baliotsua den bermea. Bere alferrikakoa dela frogatu duzunean, orduan, zuen britainiar gizontasunaren eta tradizioen izenean, azken aldiz izan dadila. Britainiar Batasunak politika bat du zuek eta Britainia Handiak salbatuko zaituena, eta nahi duten guztiei, eta legio izango dira, beren aiten lurraldera itzultzeko aukera emango diena. Zalantzarik gabe, asko entzun eta irakurri duzue gure desprestigiorako, baina ez al duzue inoiz pentsatu horretarako arrazoirik egon daitekeenik: ez zuenak, ez gureak, ezta herriarenak ere ez diren interesak zalantzan jar ditzakegula? Gutxiespen kanpaina hau guztia hain desinteresatua al da, uste duzu? Esango al dizute gehiago zer nahi duzun edo zer ez, zuen iritzi politikoak "Banda Zaharren" txorakeriara mugatuta edukitzea nahi duzun ala ez? Epaitu gure politika zeuek, zuei eragiten dien heinean, prentsa merkeen inolako aholku maltzurrik gabe. ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ikusiko duzue nazionalista sutsuak garela, Britainia Handiko lurzoruaren ongizateari guztiz dedikatuak. Industriak ere aurrera egingo du, atzerritarra finantzatzen duen diruak lagunduko baitu, baina ez nekazaritzaren kontura. Oreka justu eta osasuntsu bat egongo da, gaur egungo ekonomia antisozial desorekatuaren ordez.

Gu, landatik erbesteratuok, lurra maite dugu zuek bezainbeste. Gezurra da esatea...
tirania helburu. Ezin genuke, nahi izan arren, Britainia Handiko herria tiranizatu.

Landa-eremuaren heriotzak nazioaren heriotza iragartzen du, lurzorutik sortzen baita bizitza guztia, fisikoa eta espirituala. Zuek, egia hauek instintuz ulertzen dituzuenok, jakin behar duzue ez gaudela oker ibiliak, gure banderetan jartzen ditugunok.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Enpresa Ekonomia A.
Raven Thomson-ek idatzia

Gaur egungo sistema ekonomikoaren kolapsoak arazo HANDIA sortu du mundu modernoarentzat. Ezin dugu gehiago onartu gizateriak inoiz ezagutu duen ugaritasun handienaren erdian gehienok pobreziara kondenatzen gaituen sistema bat, milioika pertsonari beren bizimodua ateratzeko eskubidea kentzen diena eta munduko merkatuak uzkurtzeko nazioarteko borrokan gerra arriskua areagotzen duena. Zein da gainbehera unibertsal honen arrazoia? Non egin dugu huts?

Arazoaren kausa guztiz ulertu aurretik, gizarte antolatuaren hiruko izaera kontuan hartu behar dugu honela: —

- Bizitza nazionala planifikatu eta zuzentzeko ahalmena duen Gobernu Zentrala.
- Hainbat gizarte-talde, helburu eta interes desberdinekin.
- Ekimen eta enpresa-ahalmenez hornitutako gizabanakoen masa bat.

XIX. mendeko teoria ekonomiko klasikoak ia erabat gizartearen hirugarren eta gutxien antolatutako alderdiari erreparatu zion, estatuak edo taldeak gai ekonomikoetan esku hartzea gaitzetsiz. Lehenagoko urritasun konparatiboaren garaietan, ikuspegi horrek justifikazioren bat izan zezakeen, banakoaren ekimena eta ekintzailetza funtsezkoak baitziren ekoizpen-ahalmen latenteak garatzeko eta asmakizun teknikoa aurrera eramateko. Jakina, banakoak bere ekimen- eta ekintzailetza-ahalmenak eraginik onenarekin garatuko zituen, askatasun ekonomiko ahalik eta handiena emanez gero, eta horixe da, hain zuzen ere, Manchesterreko Eskolako ekonomialariek eskatu zutena, "laissez faire" eta merkataritza askea defendatu zituztenean.

Eskasiaren arazoa konpontzeko askatasun ekonomikoaren abantailak edozein direla ere, ordea, ongizate sozialerako mehatxu positibo bihurtu da ugaritasunaren hasierako aro honetan. Ez dago teoria ekonomiko klasikoa gaitzetsi beharrik, baina konturatu behar dugu ezin dela egon gizarte-antolaketatik independenteak diren ekonomiaren "lege" absoluturik. Zalantzarik gabe, sistema indibidualista oso beharrezkoa zen eskasiaren garaian, eta Manchesterko Eskolari eskerrak eman behar dizkiogu ekoizpenaren arazoa konpontzeagatik, baina orain iritsi da garaia aro berri baten beharrei erantzuten dien sistema ekonomiko berri bat sortzeko. Esplotazio askatasun osoak bultzatutako banakako enpresak amaitu du eskasia, baina erabat ezgai da sortu duen ugaritasuna herri osoari banatzeko. Ekoizpena, berez, banakako edo gehienez talde-prozesu bat da: banaketa, berriz, komunitate osoaren beharretan oinarritzen da, eta, jakina, ezin du arrakastarik izan plangintza sozial kontziente handi bat gabe.

SOZIALISMOA ETA KLASE GERRA

Indibidualismoak bere erabilgarritasun-aldia gainditu duenez eta aurrerapen ekonomikorako benetako arrisku bihurtu denez, garaia heldu da interes ekonomikoaren fokua gizarte-taldeari, nazio osoari ez bada, jartzeko. Orain arte egungo sistema gogorren erasotu dutenek eta "Sozialista" edo "Komunista" bezalako termino kolektiboak hartu dituztenek, ez dute inoiz benetan...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

talde-kontzeptuen gainetik igo da. Ekoizpen-bideak “nazionalizatzeko” aldarrikapen handinahia izan arren, sozialista eta komunisten erakargarritasunaren oinarria klase-bereizketaren gehiegizko gehiegikerian eta “klase-gerran” tematzean datza. Argi dago klase-kontzientzia duen doktrina hori gizarte-taldearen esparrukoa dela, eta ez duela komunitate osoa entitate organiko bizidun gisa estimatzen. Izan ere, sozialistak internazionalismoari ematen dion garrantziak eta abertzaletasuna ukatzeak berresten dute gizarte-antolaketaren inplikazio guztiak ulertzeko ezintasuna, eta horrek klase-kontzeptuen gainetik igo beharko luke helburu nazionala gauzatzeko. Azken “reductio ad absurdum”-era iristen da Errusiako Sobietar erregimenak “proletarioaren diktadura” dela aldarrikatzen duenean, horrek talde baten bizitza nazionalean behin betiko eta kontzienteki nagusitzea inplikatuko lukeelako.

Egia esan, klase-gerra absurdo hutsa bihurtzen da ugaritasun garaian, zeren eta zer helburu izan dezake klaseen arteko borrokak denentzako ugaritasuna dagoenean? Klase-gerra ez da gehiago ez gutxiago eskasia garaiko erlikia ikaragarria baino, gaur egungo sistema ekonomikoaren eraginkortasun ezagatik bakarrik iraun dezakeena gaur egungo aroan. Banaketaren arazoa konpondu eta klase-gerra amaituko da. Nolanahi ere, gizartea klase borrokalarietan banatzea neurri handi batean Karl Marxen asmakizun artifizial bat da, jabeen eta ustiatutako klaseen bereizketa gero eta zailagoa baita, bizitza modernoa gero eta konplexuagoa bihurtzen den heinean.
Karl Marxek ez zuen inolako ideiarik jabetza industrian bizibidea ateratzen duten pertsona kopuru handien artean banatzen zuten akzio-sozietate handien inguruan; ezta industria modernoaren garapenak enpresaburuen eta langileen artean tartekatuko ziren antolatzaile, ingeniari, aditu eta teknikari kopuru handia ere.

Gizartea enpresaburu eta langileen artean banatzea onartzen badugu ere, ez du zertan haien interesak kontrajarriak direnik esan nahi. Egia da bai enpresaburuek bai langileek interes kontrajarriak dituzten armada kontrajarri gisa hartzen dutela beren burua, baina hori bi aldeentzako antolaketa kolektiboaren onura aprobetxatzeko ezintasunetik dator. Enpresa guztien kasuan, agerikoa da enpresaburuaren eta langileen interesak kontrajarriak direla, eta langileek soldata altuegiak eskatzen badituzte, ez dela enpresaburuarentzat irabazirik geratuko, eta enpresaburuak soldatak jaistea behartu badezake, irabazi handiagoa izango duela. Hala ere, ez da esan nahi enpresaburuek eta langileek, oro har, beren klaseari bestearen kontura mesede egin diezaioketenik. Egia esan, oparotasun garaian, gaur egun bezala, langileen eta enpresaburuen interesak eskutik helduta doaz. Jakina, industria modernoaren beharra merkatu handiak eta hedatzaileak dira. Nazioarteko merkataritza ilusiozkoan horiek aurkitzeko saiakerak porrot handia egin du azken urteotan, eta ondorioz, industrialariak gero eta gehiago ari dira barne merkatura jotzen.
Argi dago barne-merkatuaren erosahalmena, ordea, neurri handi batean soldata-tasek zehaztuko dutela, beraz, enpresaburuaren interesekoa bihurtu da langileek soldata altuagoak jasotzea industria modernoko produktuak erosi ahal izateko.
Zalantzarik gabe, langile sozialistek ez dute klase-gerran duten sinesmena soldata igoerak ukatzeraino zabalduko, enpresaburuei mesede egingo dietelako!

ENPRESA KONTZEPTUA

Ikusten dugu, beraz, egungo sistema ekonomikoak huts egin duela banakoaren interesetan gehiegi jarri duelako, baina sozialista eta komunista doktrina berdin-berdin erruduna dela, gizarte-taldea goratzen duelako komunitate osoaren kontura. Faxismoak hirugarren alternatibara jotzen du, eta komunitatea estatu korporatibo bakar eta antolatu gisa tratatzen du, nahikoa botere duen gobernu zentral batek kontrolatua eta planifikatua. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

banakako eta taldeko autoritatea, osotasunaren ongizate orokorra babesteko eta helburu nazionala sustatzeko. Nazioaren kontzeptu korporatiboa da, goi-mailako organismo gisa, baina funtsean giza gorputzaren antzekoa, bere organoek eta funtzioek helburu kolektibo bat betetzen dutelarik.
Italiako erregimen faxistaren antolakuntzaren oinarri funtsezkoa da, eta Italiako enpresaburuen eta langileen arteko harremanak interes komuneko ildoetan arautzen ditu Lanaren Gutun ospetsuaren arauen arabera.

Sistema horrek, helburu ekonomikoaren kontzeptu guztiz berri batean oinarrituta, gizarte-beharretara egokitzeko zientzia ekonomiko berri bat beharko du. Uste dut zientzia ekonomiko berri hau munduko merkataritza-gunea izan den herrialde honetan landuko dela. Alferrikakoa litzateke alde batera uztea Italiak eta Alemaniak, konstituzio politiko faxista bat onartu zuten lehen herrialdeek, zailtasun handienak izan dituztela beren erregimenaren alde ekonomikoa garatzeko, nahiz eta biek askoz hobeto erantzun dioten munduko depresioaren tentsioari herrialde demokratikoek baino. Gogoratu behar dugu demokrazia eta printzipio liberalak lehenik Frantziara eta Kontinentera iritsi ziren arren, Britainia Handian landu zituela liberalismoaren ondorio ekonomikoak Manchesterreko indibidualisten eskolak. Britainia Handiak eman zion teoria ekonomiko arriskutsu eta ia hondamendizko hau munduari, argi dago Britainia Handiaren betebeharra izango dela faxismoaren printzipio berriak esparru ekonomikoan aplikatzea, eta etorkizuneko egitura komertziala sortzea, Merkataritza Libre Liberalaren hondar desprestigiatuen ordezkoa izango dena.

ENPRESA PRINTZIPIOAK

Ez da egungo eztabaida honen parte zientzia horren oinarriak ezartzea, baina ekonomia korporatiboaren printzipio batzuk berehala agertzen dira egungo indibidualismoaren aurka. Eskola zaharreko oinarri nagusia norberaren bilaketa pertsonala zen "gizon ekonomikoaren" ordez, "komunitate ekonomikoa" izango dugu, zeinarentzat gizabanakoak zerbitzu abertzalean arituko den. Beren "interes" komunak babesteko elkartzen diren gizon-klaseen ordez, lanbide-taldeak izango ditugu, komunitate osoarentzat zerbitzu funtzionalean elkartzen direnak. Bizibidea lortzeko borrokan ari diren gizabanakoen lehiaren ordez, bakoitza guztien aurka eta deabrua atzean geratzen dela, gizabanakoen lankidetza izango dugu haien onura komuna lortzeko.

Nola jarriko dira printzipio hauek indarrean? Lehenik eta behin, zalantzarik gabe, agintaritza erabiliz. Diziplina eta kontrola sartu behar dira egungo arazo ekonomikoen kaosean.
Gaur egungo sistemaren izugarrikeriak, klase-gerraren suak elikatzen dituztenak eta agitatzaile sozialistari "kapitalismoaren" aurkako erasorako oinarriak ematen dizkiotenak, neurri handi batean boteretsu den pertsona batek botere ekonomikoa behar bezala erabiltzeagatik sortzen dira, zeinak ondasun edo kapital nahikoa metatu baitu merkataritza-gaietan eragin nabarmena izateko eta, horrela, bere interesak metodo bidegabeen bidez aurrera eramateko. Faxismoaren pean, inongo pertsonari ez zaio baimenik emango bere ondasuna zentzu honetan erabiltzea boterea bere onurarako erabiltzeko bide gisa. "Botere" Gobernuaren monopolioa da.

Hemen dugu kapital pribatua abolitzea eta ekoizpen-bideen nazionalizazioa eskatzen duen sozialistari emandako erantzun osoa. Egia da kapitalista pribatuak iraganean kapitalaren gaineko kontrola abusatu duela bere interesak aurrera eramateko, baina horrek ez du justifikatzen jabetza pribatua abolitzea, baizik eta haren erabileraren kontrola ekintza antisozialak saihesteko. Egia da sozialista ez dela burges haserre bat baino gehiago, kapitalistaren aberastasuna eta boterea inbidiatzen dituena. Inplizituki, jabeak egin dezakeena dioen printzipio burgesa onartzen du.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

berearekin gustuko du, eta, beraz, ez du beste alternatibarik aurkitzen kapitalista esplotaziorako konfiskatzea baino, kapitalista ona txarrarekin gainezka egiten duena. Faxismoak aitortzen du kapitalak eta diruak gizabanakoei iraganean gehiegi erabili duten boterea eman dietela, eta hautesleei eskatzen die lurraldeko interes boteretsuenari aurre egiteko nahikoa autoritate eta ekintza bitarteko. Oswald Mosleyk argi eta garbi esan duen bezala, "Kapitalismoaren pean, Kapitalak Nazioa erabiltzen du bere helburuetarako: Faxismoaren pean, Nazioak Kapitala erabiltzen du bere helburuetarako".

Argi dago ezinezkoa dela Gobernuak, boteretsu eta eraginkorra izan arren, nazio osoko gai ekonomikoen plangintza zehatza egitea. Horrek talde-antolaketa oro ukatzea ekarriko luke, eta hori funtsezko atala da gorputz politiko osasuntsu batengan, eta burokraziaren egungo mehatxua iraunarazi eta areagotu egingo luke, herrialde hau azkar sozializatzen ari dena. Sozialistak eta kontserbadoreak lehian ari dira Whitehallen boterea eta eragina handitzeko, eta azkar bihurtzen ari da Hewart epaile nagusiak iragarritako "Despotismo Berria". Faxismoaren pean, kontrol burokratiko horren zati handi bat berriro ere antolaketa funtzionalaren ildo berrietatik igaroko da herrialdeko industria eta industria-talde nagusiak kontrolatzen dituzten Korporazioetara. Nekazaritza, Arrantza, Garraio, Meatzaritza eta Medikuntza Korporazioek Ministerioen lekua hartuko dute Whitehallen, eta beren industrian eta lanbidean lan egin duten gizonek osatuko dute, eta askoz hobeto egokituko dira hura kontrolatzeko edozein gobernu-funtzionario iraunkor baino. Industria-autogobernuaren erakunde berri hauek tokiko autogobernua ordezkatuko dute, komunikazio modernoen abiaduraren eta zerbitzu publikoen plangintza zabalagoaren aurrean azkar zaharkitzen ari dena. Horrela, talde-antolaketa iraganeko oinarri estrukturalago zurrunagotik etorkizuneko oinarri funtzionalago malguago batera eraldatuko da.

Korporazioei autogobernu neurri handi bat emango zaie kontrolatzen dituzten industriei buruzko barne gai guztiak konpontzeko, eta enpresaburuak, langileak eta kontsumitzaileak Korporazioaren kontseiluan ordezkatuta egongo dira. Enpresaburuak beren enpresaburuen federazioaren bidez ordezkatuta egongo dira, eta langileak beren sindikatuaren bidez, eta Gobernuak kontsumitzaileen ordezkariak izendatuko ditu publiko orokorraren eta produktuan bereziki interesa duten beste korporazio batzuen interesak zaintzeko. Korporazioak industriaren soldata eta lan baldintzak ezarri beharko ditu enpresaburuen eta langileen artean, baita prezioak eta lehia baldintzak ere enpresaburuen eta kontsumitzaileen artean. Lortutako akordio guztiak legez lotesleak izango dira industria osoarentzat, eta Korporazioaren araudi bat hausten duen edozein enpresaburu edo langile auzitegi baten aurrean aurkez daitekeen delitu baten errudun izango da. Izan ere, enpresaburuen federazioak eta sindikatuak diziplina mantendu beharko dute beren kideen artean, eta horiek industriaren %100 osatuko dute. Arbitraje-bide egoki horiekin, greba eta itxiera debekatuta egongo dira, noski, baina enpresaburuek, langileek edo kontsumitzaileek Korporazioen Ministroari jo diezaiokete, industria-korporazio guztien ordezkariekin batera kontseiluan bilduta, industria-jardunbide orokorrarekin eta ongizate nazionalarekin bat datorren erabaki justu bat har dezan. Ikusiko da Korporazioei aginpidea eta autogobernua eskualdatzeko eskualdatze honekin, Legebiltzar zentralak Parlamentuaren lana oztopatzen duen legegintza zehatz asko kenduko duela.

ENPRESA ERAKUNDEAREN ERABILERA

Orain arte ekonomia berria kontzepzio berri interesgarria iruditu daiteke, baina praktikotasun zalantzazkoa du

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

balioa haien konplexutasun handia konpentsatzeko. Hala ere, sistema hori ez da ariketa intelektual gisa soilik asmatzen, baizik eta abantaila izugarriak ditu egungo sistema bereziki ahula den lekuetan. Adibidez, har dezagun arazorik txarrena, ugaritasunaren erdian dagoen pobrezia, kontserbadoreek "gehiegizko ekoizpena" deitzen zutenetik sortzen dena, baina askoz hobeto deskriba daitekeena "gutxiegizko kontsumoa". Jakina, egungo sistemaren akats hau bizi-maila askoz handiagoa lortuz bakarrik zuzendu daiteke, jendeak zientzia eta teknika modernoaren ekoizpen izugarria kontsumitzeko gai denean. Zoritxarrez, sistema indibidualistak erosteko ahalmena murrizten du, soldata edo irabazien moduan ugaritasun garaian, dagoeneko gehiegizko merkatu batean ondasunak saltzeko lehia bizia dela eta, eta horrek fabrikatzaileak prezioak jaistera behartzen ditu merkatua bereganatzeko ahalegin gogor batean. Faxismoaren pean, ordea, prezioak eta lehiaren baldintzak kontrolatuko dira, eta ez zaio inongo fabrikatzaileri bere langileak bere Korporazioaren araudien aurka izerditzea baimenduko bere lehiakideei aurre egiteko. Erosketa-ahalmenaren beherakada ez ezik, soldata-sistema osoa betirako igo daiteke industria-arlo osoan zehar ekintza bateratuen bidez. Jakina, ekintza hori guztiz egokia da eta hainbat gizon publikok defendatu dute azken urteotan, baina zoritxarrez ezin da gauzatu egungo sistema indibidualistaren pean, izan ere, edozein enpresaburuk bere langileen soldatak igotzen saiatzeko bezain ergela balitz suspertze nazionalaren alde, laster aurkituko lituzke lehiakide ez-abertzale ugari, zeinek beren soldatak moztu eta merkatutik kanporatuko luketen. Antolatutako erregimen faxistaren diziplina eta kontrolpean bakarrik gauzatu daiteke politika hori arrakastaz.

Bide beretik senda daiteke langabeziaren izurrite handia ere, agerikoa baita gure egungo ekonomia nazionalean dagoen antolakuntza falta osoaren ondorio hutsa dela.
Herrialde honetan edozein unetan egon behar da lan kopuru jakin bat, gizon-ordutan kalkulatua, egin beharrekoa, eta lan hori egiteko prest eta irrikaz dauden langile kopuru jakin bat.
Lana langile guztien artean banatu daiteke, zalantzarik gabe, lan-orduak berregokituz, Italian egiten ari den bezala, non 40 orduko astea ezartzen ari den. Egia esan, herrialde honetako gobernu faxistak nahiago luke irtenbide onuragarriago bat bilatu, jendearen bizi-maila igotzearen bidetik, lan-orduak laburtzea baino, baina nolanahi ere, langabeziaren arazoa guztiz eta behin betiko konpontzen da estatu korporatibo planifikatu baten antolaketan.

FINANTZEN FUNTZIOA

Gaur egungo sistemaren akats nagusietako bat gizarteko hainbat lanbide eta lanbideri osotasunari zerbitzua emateko duten helburu funtzionalaren zentzua emateko porrota izan da. Horrek emaitzarik txarrenak finantza arloan ekarri ditu, non diru-boterea lotsagarriki ustiatu duten bankariek eta finantzarioek beren onurarako. Izan ere, ez da gehiegikeria esatea herrialde hau, beste askorekin batera, goi-finantzen diktadura batek menderatzen duela, eta diktadura hori askoz ere gehiago interesatzen zaiola atzerriko bonuen merkatuaren etekin errentagarrietan britainiar herriaren ongizatean baino. Gobernu faxistaren lehen eta premiazkoena nazioarteko finantzen diktadura hau apurtzea izango da, eta nazioak ahaldunduko duen erregimen autoritario batekin ordezkatzea, herrialdeko interes boteretsuenengan ere helburu funtzional eta sozial bat ezartzeko.

Diruaren funtzioa, gaur egun askotan ahaztu egiten dena, ondasunen eta zerbitzuen trukea erraztea da. Gure ondasunak trukatzea hain zaila egiten zaigu ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

eta gaur egungo zerbitzuen eskasia argi eta garbi adierazten du finantzek komunitatearekiko duten lehen betebeharra betetzeko duten porrotak. Gure teknikari eta asmatzaileak trebeak eta burutsuak izan arren, ezin da jendearen bizi-maila maila altuago batera igo nahikoa moneta eta beste truke-bide batzuk zirkulazioan jartzen ez badira. Bestela, industriaren asmakuntzaren eta arrazionalizazioaren emaitza bakarra gero eta gizon gehiago langabezian uztea izango da. Gaur egun, diruaren murrizketa oso larria jasaten dugu, bankuek deflazio-politikaren atzetik egiten dutena. Politika honen arrazoia bikoitza da. Lehenik eta behin, badago berezko kontserbadurismo bat, oraindik ere monetaren urre-patroiari atxikita dagoena, trukearen aroko azken erlikia gisa.
Bigarrenik, finantzarioek konturatzen dira negoziatzen duten artikuluaren kopuruan murrizketak baliotsuagoa eta boteretsuagoak egiten dituela. Bi arrazoi hauengatik, zirkulazioan dagoen diru kopurua ez dago egokituta, behar bezala, herrialdeko ekoizpen potentzialaren bolumenera, baizik eta Banku Zentralaren kutxetan dauden metal preziatu jakin baten, urrearen, horniduren proportzio batera mugatzen da. Argi dago metal horren hornidura eskuragarriak ez direla guztiz garrantzitsuak finantzek konpondu behar duten banaketa arazoarekin, eta, hain zuzen ere, mundu osoko urre kantitatea tamalez ez dela nahikoa industria modernoaren ekoizpen ahalmen izugarriak finantzatzeko. Hala ere, industria garapenaren beharrak asetzeko moneta eta kreditua zabaldu beharrean, gure finantza-jabeek urre-patroira itzultzen saiatzen ari dira, ekoizpena munduko urre hornidurak ezarritako mugetara mugatuz. Zalantzarik gabe, bide horien bidez, nazioarteko finantzarioek munduko gaien gaineko kontrola mantentzen eta zabaltzen ari dira, baina munduko zatirik handiena pobreziara kondenatzearen kontura bakarrik, ugaritasunaren erdian.

Gobernu faxistak finantzen industriaren gaineko nagusitasun ez-natural hau alderantzikatzea eskatuko du. Argi utzi behar da finantzek industriari zerbitzu egiteko funtzioa dutela, eta ez direla inola ere egokiak usurpatu duen industriaren gobernu horretarako. Ez da soilik atzerriko ekoizpena gurearekin lehian sustatzeari amaiera eman behar, Londresko Hiriaren atzerriko flotazioen bidez, baizik eta gure finantzari eta bankariak iraganean hain etengabe baztertu duten banaketaren arazoari aurre egitera behartu behar dira. Jada adierazi dugu gure merkataritzaren etorkizuna barne merkatuaren berpiztean datzala, eta finantzek orain berpizkunde hori lortzeko bideetan jarri behar dute arreta, herriaren erosahalmena handituz.

Honek banku-negozioen tradizio sakratuenekin haustura izugarri eta iraultzailea dakar, arazoaren ezaugarri nagusia kontsumoaren finantzaketa baita. Orain arte bankariek beren eragiketak merkataritza-esparruko ekoizpenaren finantzaketara mugatu dituzte erabat, izan ere, zatika ordaintzen diren negozioek ez dute benetan kontsumoa finantzatzen, etorkizuneko erosahalmena hipotekatzen baitute berehalako salmenten mesedetan.
Soldata eta lansari eskala altuagoa finantzatzeko metodoren bat aurkitu behar dugu ekoizpen-ahalmenak askatzeko. Gaur egun, noski, lehia bizian murgilduta dagoen sistema indibidualista batean, horrelako edozein prozedura ezinezkoa da, eta bere bankura joan eta soldata altuagoak ordaintzeko aurrerakin bat eskatzen duen edozein enpresaburu zorotzat jotuko litzateke, arrazoiz, bere lehiakideek gauza bera egingo luketela edo ez lituzketen soldatak jaitsiko merkatua berari kentzeko. Beaverbrook jaunak, askotan soldata-tasa altuagoak defendatu dituenak, ez du inoiz zailtasun funtsezko hau gainditu ahal izan.

Enpresa-ekonomiak, ordea, berehalako irtenbidea eskaintzen du, hain zuzen ere...
Korporazioen helburua soldata-tasak eta lan-baldintzak kontrolatzea eta arautzea da, faxismoak baldin baditu Gobernuak soldata igoera politika bat hartu bazuen, ez zen abertzaletasunik gabeko edo atzerritarrek kontrolatutako enpresek lehiakideez baliatzeko atzera egingo zutelako; dena izango zen

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

estandar berdinetara egokitzera behartuta. Enpresariak bere bankura joango balitz eta programaren bere zatia aurrera eramateko aurrerakin bat eskatuko balu, bankariak ez luke zailtasunik izango hura betetzeko, jakingo bailuke komunitate osoaren erosahalmenaren igoerak eskaera gehiago eta oparotasun handiagoa ekarriko lituzkeela negozioak egiten ari zen enpresarentzat. Horrela, faxismoak jendearen bizi-maila igoko luke, eta industriaren ekoizpen-ahalmenaren igoera finantzatzeko beharrezkoa den diru eta kreditu bolumen handiagoa zirkulazioan jarriko luke.

Argi dago diru-hedapen politika honek urre-patroiarekin erabateko haustura ekarri behar duela, eta kritikari kontserbadoreagoek, ondorioz, monetaren egonkortasunaren beldur izan daitezke.
Faxismoak, ordea, adierazten du dirua, egia esan, ondasun eta zerbitzuen erreklamazio bat dela, eta bere zentzumen normaletan inor ez dela banku batera joaten bere billeteen truke urrezko lingoteak eskatzera: guztiz pozik dago bere dirua behar dituen ondasun eta zerbitzuen truke trukatu badezake. Orain, jakina, ondasun eta zerbitzu ugari daude eskuragarri herrialde honetan gaur egun: ondasunez betetako biltegiak, hain zuzen ere, eta gure bi milioi herrikide baino gehiago, gizon-emakume, alferrik eskaintzen dituzte beren zerbitzuak. Eskuragarri dauden ondasun eta zerbitzuek estaltzen ez dituzten billeteak jaulkitzen ez ditugun bitartean, ez dago inflazio arriskurik; beraz, faxismoak moneta nazioaren baliabide produktibo guztien oinarri zabalean oinarrituko du, Ingalaterrako Bankuko urrearen oinarri estu eta ez-seguruan oinarritu beharrean.

INPERIOAREN AUTARKIA

Industriaren antolaketa korporatiboaren politika honen kritika baliodun bakarra, herri osoaren bizi-maila igotzen duen arren, herrialde hau neurri handi batean bere kanpo-merkataritzaren menpe dagoela argudiatzen du, eta, beraz, ezin duela munduko merkatuetan dituen lehiakideek baino bizi-maila altuagoa ordaindu. Argudio hau, egia esan, ezezta daiteke Henry Forden adibidea aipatuz, zeinak munduko autorik merkeena ekoitzi baitzuen soldata altuenak ordainduz. Amerikako barne-merkatu erraldoiak ahalbidetu zion hori egitea, eta horri esker ekoizpen masiboko metodoak sartu ahal izan zituen, eta bizi-maila askoz baxuagoa duten herrialdeen merkatuetan lehiatu ahal izan zen. Egia esan, gure atzerriko merkatuak galtzen ari gara, ez gure ondasunak gure lehiakideenak baino garestiagoak direlako, baizik eta merkatu horiek gaindiezin diren tarifa-hesiek ixten dizkigutelako, eta horien atzean bertako industriak azkar garatzen ari dira. Gure ondasunak merkeak izan arren, ezin dugu espero beste herrialdeek beren industriak hondatzea eta beren jendea langabezian uztea erosteko. Nolanahi ere, ekialdeko herriek, japoniarrek bezala, etsipenez gaindi ditzakete gure eskaintzak soldata-tasen auzia kontuan hartzen denean.

Esportazio merkataritza ez da inola ere ezinbestekoa herrialde baten ongizaterako, atzerritarrek kontsumi ditzaten ondasunak kanpora bidaltzea dakarren eta, etxean gorde beharrean, bertako biztanleriaren bizi-maila handitzeko. Londresko Cityko finantza-magnateek bakarrik aterako dute onura epe luzera esportazioen gehiegizko batetik, soberakin horren oinarrian baitira atzerriko mailegu handiak sortzen dituztenak, eta horietatik ateratzen dituzte komisio ugariak. Esportazioak benetan justifikatuta daude inportazio ezinbestekoak ordaintzeko bakarrik, eta herrialde honetako inportazioak neurri handi batean murriztu litezke etxean ekoiz ditzakegun inportatutako ondasun guztiak baztertuz. Eskandalu bat da herrialde honetara manufaktura-produktu kopuru handiak inportatzen direla, hemen ekoiztu litezkeenak, eta ez dago aitzakiarik etxeko nekazaritza alde batera uzteko, gure baliabideak ez direlako nahikoak gure biztanleria osoa elikatzeko; gutxienez, etxean hazitako produktuen gehienezko kopurua ekoiztu beharko genuke joan aurretik ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

gainerakoarentzat atzerrian.

Herrialde honetan ondasun barietate handiena ekoitzi ondoren ere, alferrikakoa litzateke ukatzea ezin garela guztiz autosufiziente izan, baina, bestalde, behar ditugun produktu gutxi daude Britainiar Inperioan inon aurkitu ezin daitezkeenak.
Faxismoa ez da Ingalaterra Txikiaren politika estua, baizik eta garapen autarkikorako inperio-plan handi bat du Inperio osoari eskaintzeko. Barne-merkatuaren zati askoz handiagoa eskainiko zaie dominioei Ottawak eskainitakoa baino, atzerriko lehia guztiz baztertua izango baita. Ez dago zalantzarik Inperioa osorik prest egongo dela sistema ekonomiko horretan lankidetzan aritzeko, eta horrek munduko krisi eta depresioen ondorioetatik isolatutako Inperio guztiz autosufiziente bat osatuko du, eta orain arte ezagutu dena baino bizi-maila altuagoa eraikitzeko gai izango da.

Azkenik, faxismoaren printzipio korporatiboak nazioarteko merkataritzari aplikatuta imajinatu behar ditugu. Inportatzaileari ez zaio gehiago baimenduko egokitzat jotzen duen edozein merkatutan erostea, baina Kanpo Merkataritza Batzorde baten bidez lan egitera behartuta egongo da, eta honek nazioaren erosahalmena erabiliko du esportazio merkatuak lortzeko bide gisa. Hasieratik bertatik, faxismoak politika hau hartuko du: Britainia Handiak Britainia Handiari erosten diotenei erosten diela, eta atzerriko herrialderen batek guri falta zaizkigun ondasunak saldu nahi badizkigu, gure ondasunak onartu beharko ditu trukean. Beste herrialdeek antzeko metodoak hartzen dituzten heinean, azkenean herrialde batetik bestera antolatutako truke sistema orokor batera iritsiko gara, eta hori da nazioarteko merkataritza planifikatuaren bide praktiko bakarra, nazioarteko finantzen amarruetatik eta nazioarteko usuraren loturetatik libre.

ENPRESA MUNDUKO ORDENA

Ez da suposatu behar faxismoa guztiz autozentratua denik zentzu nazionalean. Zalantzarik gabe, faxismoaren filosofiaren ezaugarri funtsezkoa da norberaren herrialdea lehenestea, baina ausarta litzateke horregatik onartzea faxismoak lehia nazionala inplikatzen duela eta arrazoi ekonomikoengatik gerra ekar dezakeela. Aitzitik, egungo sistemaren arrisku oso larria da munduko merkatuen aldeko borroka gero eta handiagoak gerra ekar dezakeela. Izan ere, Ekialde Urrunean merkatuen aldeko gerrak gertatu dira dagoeneko, eta zaila da Europako potentziek borrokan sartzea saihestu izatea. Egia esan, plangintza ekonomikoaren sistema korporatiboak gerraren arriskua minimizatuko du, gerraren kausa ekonomikoak kontrol humano kontzientearen menpe jarriko baititu. Ez da gehiago izango herrialde bakoitzak bere bizilagunei esportazio gehien botatzea, baizik eta beren gai ekonomiko nazionalen kontrol korporatibo osoa duten gobernu autoritarioak elkartzea beren garapen industrialerako beharrezkoak diren lehengaiak partekatzeko eta trukatzeko. Lehengai horien eskasiarik ez dagoenez, eta, hain zuzen ere, haien ekoizpena izugarri murriztu denez merkatua gainezka ez egiteko, ez luke inolako zailtasunik egon behar arazo nahiko sinple honi irtenbide adiskidetsu bat emateko, behin nazioek elkar hondatuz etekina atera diezaioketela dioen ideia barregarria alde batera utzi ondoren.

Zalantzarik gabe, lehia egongo da etorkizuneko munduan, baina lorpenetan lehia, ez lehian. Gizartearen eta bizitza ekonomikoaren antolaketa korporatiboaren ildotik bakarrik lor dezakegu bakea eta oparotasuna mundu ordenatu batean. Egin dezagun gure lana gure gai nazionalak ordenan jarriz eta beste nazioak gauza bera egitera animatuz.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Nazien Mugimendua Perspektiban
James Drennan-ek idatzia

Italiako faxistek ez dute inoiz saiatu Hitler jaunak "Dritte Reich"-en inspirazio intelektual gisa sortu duen italiar nazionalismoari arraza-jatorri izugarria ematen. Herriren batek iraganeko historiaren aldarrikapenetan oinarritutako politika modernoa oinarritzeko tentazioa izan balu, Erromako jaunak izan zitezkeen, baina badirudi Mussolinik jaunak faxismoaren kontzeptuetan oinarritutako azken elkartze paneuroparra duela helburu, erromatar lurralde-glorien berpizkunde literala baino. Hitler jaunak, berriz, alemaniar (edo ario) arraza-esklusibotasunaren ideal bat landu du, Alemaniako historian sustrai sakonak dituena. Hala ere, kontzeptu alemaniar hau, behar bezala ulertzen bada, ez du inola ere gatazkarik izan behar faxismoaren italiar ulermenarekin, Mendebaldearen birsorkuntzaren oinarri espirituala osatzeko jaiotako kredo gisa. Ez luke Britainia Handian faxismoa inspiratzen duen Britainiar Inperioaren kontzepzio handiarekin ere, ez baita inola ere interes-talkarik sortzen. Aitzitik, Munduko Faxismoaren teoriari egindako ekarpen guztiak osagarriak izan daitezke, eta ez nahasleak.

Naziek historiaren arraza-interpretazioa ulertzeko, azken mendean lehen aldiz Gobineau frantziarrak eta Houston Stewart Chamberlain ingelesak bezalako idazle ez-alemaniarrak formulatu zutena, eta nazien buruzagiek alemaniar masek onartutako ideal iraultzaile baten oinarri gisa eta Alemaniako Reicharen egungo estatu-politikaren indar eragile gisa egokitu zutena, beharrezkoa da azken mila urteotako historia alemaniarraren zenbait baldintza eta joera kontuan hartzea. Azterketa horren bidez bakarrik irits gaitezke gaur egungo alemaniar herriaren sinesmenaren oinarrietara, eta ulertu ahal izango dugu Alemaniako nagusiek beren sinesmenaren baliozkotasunaz deboto konbentzituta dagoen herri bat zein norabidetan gidatuko duten.

VIII. mendean, germaniar tribuak izan ziren antzinako Erromako kontzepzio inperialen oinordekoak. Karlomagnoren Inperioa —Mendebaldeko Enperadore izendatua— etnikoki alemaniarragoa zen frantsesa baino, eta haren heriotzaren ondoren bakarrik bereizi ziren elementu franko-gaullistak alemaniarretatik, bere lurren zati desberdinen oinordekoek zina egin zutenean, hurrenez hurren, frantses eta aleman dialektoetan. XIII. mendean ere, Hohenstaufen enperadoreek Italia osoa eta gaur egun Frantzia denaren zati handi bat Alemaniar Inperioaren probintziatzat hartzen jarraitu zuten. Aipatzekoa da, garai hartan Alemania ia ez zen hedatzen Elba ibaiaren ekialdera, baina Herbehereak, Borgoina eta Savoia eta Franche-Comte-ko zati batzuk maila desberdinetan eta garai desberdinetan lurren inperioen barruan zeudela.

Herrialde honetako historia irakastearen akatsetako bat da gutxitan ahalbidetzen zaigula gure historia perspektiban eta Europako gainerakoarekin erlazionatuta ikustea. Luis Alemaniarra 825ean tronura igo eta Frederiko II.a 1250ean hil arteko lau mendeetan —gutxi gorabehera gure historian Alfredo Handiaren eta Henrike III.aren erregealdien arteko aldia—, Europako historia, neurri handi batean, Alemaniaren historia izan zen. Gure historia oso probintziala zen garaian —bere gertaerak Europako historiaren korronte nagusitik hain urrun zeudenean, Norvegia modernoaren historia gaur egungo Europatik dagoen bezala—, Alemania izan zen...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Erdi Aroko Europako kultura, eta bere enperadoreak, Henrike Hegazti-ehiztaria, Otto Handia eta Frederiko Barbarroja bezala, Mendebaldeko Europako epaile eta gertaeren maisu bihurtu ziren Jutlandiatik Siziliara, Borgoinatik Hungariara. Garai honek gaur egungo alemaniarren gogoan izan zuen garrantzia baloratzea beharrezkoa da, beren historiarekiko duten harrotasun apartekoa eta gerraosteko Europako lurralde-baldintzetan sentitzen zuten frustrazio eta konfinamendu sentimendua ulertzeko.

Otto Handia —973an hil zena, duela ia mila urte— azken urteotan nazien panteoiko figura gorena bihurtu da, eta haren erretratuak Hitler eta Goring-enak bezainbeste agertzen dira Alemaniako liburu-dendetan. Alemaniaren historiaren prozesu osoa, hain zuzen ere, "garapen geldituaren" fenomenoaren adibide bat da, eta gaur egungo Alemaniako psikologia nazionalarekin lotzen ditugun adierazpen bereziak "frustrazio konplexutik" datoz, eta hori da haren eratorri saihestezina. Hohenstaufen boterearen hedadura eta joera bera izan zen Alemaniako herriaren hondamendia. Lerro honetako enperadore bikainak Karlomagnoren Paneuropar Inperioaren ametsak liluratu zituen, eta mende bat baino gehiagoz alemaniarren indarra xahutu zuten beren Italiako anbizioen bila. Otto Handiaren aurreko politika estatu alemaniar handi bat sendotzea izan zen. Hohenstaufendarrak Habsburgotarrak oinordeko bihurtu ziren Paneuropar kontzepzioek erakarri zituzten. Eta Hohenstaufenen hondamendiak Alemania ahulduta eta indar zentral gabe utzi zuen, Ingalaterra eta Frantzia Tudor eta Valoisen pean azkenean lortu zen estatu nazional horretara garatzeko zorian zeuden unean. Hohenstaufen politiken akatsak are tragikoagoak dira ikuspuntu alemaniarretik, gogoratzen denean Elba ibaiaren eta Baltikoaren kostaldeen inguruko alemaniarren "Drang nach Osten" handia Teutoniar Zaldunek egiten ari zirela Frederiko II.aren erregealdian, eta bultzada hori azkenean bere aukera zabalagoetan eten egin zela Alemaniaren erdigunetik bultzada ahuldu zelako.

Ia hiru mende daude zehazki Frederiko II.a 1250ean hil zenetik eta Martin Luther 1546an hil zenetik, eta banaketa hau egitea nahiko arbitrarioa den arren, orokortzeko onargarria da. Hiru mendeko aldi honek eraldaketa osoa izan zuen, bai alemaniar herriaren etorkizunean bai izaeran. Hiru korronte historiko nagusi daude, Alemaniako bizitza historikoaren ondorengo garapenean eragin handia izan zutenak.

Lehenik eta behin, bai Alemaniako bai Ipar Italiako hiriek Erdi Aroan izan zuten nagusitasun ekonomikoa galdu zuten, Europa eta Bizantziar-Sarazeno Ekialdearen arteko merkataritzaren ekialde-mendebaldeko bide nagusian hazi zirenean. Turkiarrek Konstantinopla konkistatzeak bide horretako eskualde guztien oparotasuna suntsitu zuen neurri handi batean, eta Amerikaren aurkikuntzak eta Lurmuturreko ibilbidearen irekierak botere ekonomikoaren gunea kostalde atlantikoan zeuden herrialdeetara eraman zuten: Espainia eta Portugal, Ingalaterra, Frantzia eta Holanda. Izan ere, ez da gehiegikeria esatea bai Alemaniako Erreformak, bai XVII. mendeko Hogeita Hamar Urteko Gerrak, merkataritza-gune nagusien lekualdatze honen ondoren etorri behar izan zen deslokazio ekonomiko izugarrian izan zutela sustraia.

Garai honetako bigarren korronte historiko handia Habsburgotarren gorakada izan zen, Hohenstaufenen lekuan. Habsburgotarrak alemaniar printzeak ziren, Alemaniako lurraldeetan domeinu pertsonal zabalak zituztenak, baina Austrian —Østermark Mark— Alemaniako Ekialdeko Marketan zuten kokapenak funtsean ez-alemaniarrak bihurtzen zituen beren interesetan. Habsburgotarren politika tradizionalak azaltzen du, erraz, pangermaniarren eta...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

batez ere naziek, "Austriako teoria" osoarentzat dute. Habsburgotarrek —lehenagoko Hohenstaufenek bezala— Erromatar Inperioaren oinordekotzat hartzen zuten beren burua, eta munduko nagusitasuna aldarrikatzen zuten, edo behintzat, politika praktikoan, Europa osoko nagusitasuna. Etxe harrigarri hau, bere historiako garai desberdinetan, Italiako potentzia bat, Espainiako eta Hego Amerikako potentzia bat, eslaviar potentzia bat, Asian —eta baita Afrikan ere— nahiak zituen potentzia bat izan zen, baina ez zen inoiz kontzienteki interes alemaniar hutsak nagusitzen utzi zuen potentzia bat izan.[1] Habsburgotarrek paper garrantzitsua bete zuten turkiarrek Konstantinopla konkistatu ondorengo lau mendeetan. Turkiarren mendebalderako aurrerapen militarra geldiarazi zuten, eta Bizantziar Enperadoreen ondorengo izan ziren Hego-ekialdeko Europa osoko zibilizazio-eragile nagusi gisa. Baina haien papera baliotsua izan zen Europarentzat, eta hondamendia izan zen alemaniar nazionalitatearen kontzepziorako. Mediterraneoarekiko zuten kezkak Alemaniako batasun prozesu oro mugagabe atzeratu zuen, eta haien politika dinastikoak, praktikan, alemanez hitz egiten ziren lurraldeen banaketa ekarri zuen.

Alemaniaren historiaren garapenean izan zuen hirugarren eragin garrantzitsua alemanez hitz egiten zen lurraldeen banaketa eta beren burua alemaniar deitzen zuten populazioen arraza-izaera osoaren eraldaketa izan zen, 1250-1550 aldian gertatu zena. Fenomeno hau oso garrantzitsua izan zen, batez ere gogoratzen badugu garai berean sortu eta sendotu zirela ingelesa, frantsesa eta espainiarra bezalako nazioak, eta baita hungariarrak, txekiarrak eta poloniarrak ere, eta Europa gaur egun ezagutzen ditugun formak hartzen hasi zela.

Karlomagnoren garaian, teutoien eta frankoen arteko desberdintasunak ez zeuden oso argi definituta. Ingalaterra, saxoien hegemoniaren pean, neurri handi batean alemaniar erresuma bat zen, eta gauza bera esan daiteke iparraldeko Italiaz lonbardoen pean. Lehenik eta behin, alemaniar elementuen xurgapena gertatu zen Ingalaterran, Frantzia ekialdean eta Italia iparraldean. Prozesu hau benetan amaitu zen Frederiko II.a 1250ean hil baino askoz lehenago. Hurrengo hirurehun urteetan, Alemaniako mendebaldeko mugak Rhin ibairantz bultzatu ziren. Borgoina eta Franche-Comté bezalako eskualdeak frantsesagoak eta alemaniar gutxiago bihurtzen ari ziren. Herbehereak erabat ez-alemaniarrak bihurtu ziren. Suitza eratu egin zen, eta alemaniar populazio ugari atxiki zitzaizkion suitzar ideiari. Austriako marka alemaniar garrantzitsuak Habsburgoko Inperioaren zati bihurtu ziren, neurri handi batean ez-alemaniarra. Desalojamendu horien emaitzak oraindik ere esanguratsuak dira Europako historia modernoan. Austriako auzia azaltzen dute.
Alsazia-Lorena auzia azaltzen dute —alemaniarra izateari utzi ez dion eta inoiz erabat frantsesa bihurtu ez den eskualde baten inguruko liskarra—. Naziek kontzientzia pangermaniarra berpizteko egindako saiakera ere azaltzen dute, ez bakarrik Austrian eta Txekoslovakian, baita neurri txikiagoan Holandan eta Danimarkan, Suitzan eta Belgikan ere.

Baina, aldi berean, hizkuntza-muga alemaniarrak Rhin ibairantz atzera bultzatzen ari ziren bitartean, eta benetako alemaniar odoleko biztanleriak suitzar, frantses eta nederlandar bihurtzen ari ziren bitartean, alemaniar hizkuntza eta alemaniar kultura azkar hedatzen ari ziren ekialderantz, eta Ipar-ekialdeko Europako biztanleria ez-alemaniar primitiboek beren burua alemaniartzat hartzen ikasten ari ziren. Ekialdeko alemaniar kolonizazioa Teutoniar Zaldunen lana izan zen, Elba ibaiaren ekialdean, eta geroago Oder ibaiaren haraindian, zeuden eslaviar eta finlandiar tribuak konkistatu eta proselitizatu zituztenak, eta Baltikoko kostalde osoan zehar merkataritza-guneak sortzen ari ziren alemaniar hiri hanseatikoena. Azken finean, norabide horretan Alemaniaren aurrerapena Poloniaren botere militarrak, Eskandinaviako estatuen arteko lehiak eta, noski, geroago, Errusia potentzia handi gisa agertu izanak geldiarazi zuen.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

XVIII. mendea. Baina lorpen handia izan zen, batez ere kontuan hartzen badugu bultzada hori XIII. eta XV. mendeen artean amaitu zela, erdialdeko alemaniar inspirazioa ahula zenean, eta, askotan, existitzen ez zenean. Hansako hirien eta Baltikoko Teutoniar Zaldunen eginkizuna Italiako Errepublikaren eta Latindar Zaldunen Ordenaren Mediterraneokoaren oso antzekoa izan zen, zeinek Ekialdean Italiako politika oldarkorra mantentzea lortu baitzuten Italiako botere zentralik ez zegoen garaian.

Erdi Aroko “Drang nach Osten”-en erdi-porrotean aurkitzen da “frustrazio-konplexuaren” bigarren elementua, alemaniarren herrialdearen historiaren interpretazioaren oinarrian dagoena. Naziek —batez ere Goring jenerala eta Rosenberg jauna “prusiar eskola” dei genezakeenek— etengabe begiratzen diote alemaniarren sartzeari eta Baltikoko lurraldeetan kolonizazioari, Mendebaldean alemaniarren nahiak mugatzeagatik konpentsazio gisa.

Erdi Aroko “Drang nach Osten”-en emaitzarik garrantzitsuena prusiar estatuaren sorrera izan zen. Prusiako bertako biztanleria gehienbat eslaviar eta finlandiar jatorrikoa zen —Iparraldeko Europako jatorri primitiboena—, kultura alemaniarraren egoitza zaharretatik ekialdera migratu ziren elementu gerrazale eta behartsuekin nahastuta. Prusiarrak herri gisa suntsitu ziren, Erdi Aroko bi mendeko gerra odoltsuenaren ondorioz.

Alemaniako Erreforma —XVI. eta XVII. mendeen historia gehiena hartzen duena— alderdi batzuetan alemaniar nazionalismo zapuztuaren mugimendu inkontziente gisa har daiteke, Habsburgotarren kontzepzio pan-alemaniar-katoliko erromatarraren aurka. Erreforma Hogeita Hamar Urteko Gerran gailurra jo zuen, eta gerra horrek Alemania hondatu zuen ia mende batez geroago, eta Habsburgotarren boterea larriki kaltetu zuen. Turkiar boterearen berreskurapena, 1683ko Vienako Setioan frogatu zena, Habsburgotarren ahultzearen ondorioetako bat izan zen, eta Hogeita Hamar Urteko Gerrak ziurrenik Turkiar agintea Europako hego-ekialdean bi mende baino gehiago luzatzea ekarri zuen.

Frantziako Monarkiaren gorakada mehatxu larri eta iraunkorra izan zen edozein motatako Alemania batasun sendotzeko. Frantzisko I.a turkiarrekin lan egin zuen Habsburgokoen aurka, eta Valoiarrak izan ziren Ekialdean Alemaniaren aurkako poloniar barrikada baten alde jokatzen hasi zirenak. Hurrengo mendean, Richelieu izan zen benetan alemaniar peoiak mugitu zituena Hogeita Hamar Urteko Gerran. Bere politikaren emaitza Alemania Borboien Monarkiaren menpe uztea izan zen mende batez, harik eta Frederiko Handiaren agindupean Prusiaren sorrerak indar guztiz berri bat sartu zuen arte Alemaniako politikan.

Frederiko Handiaren agerpenarekin, Alemaniako historiaren fase modernora hurbiltzen gara —eta Hohenzollern eta Habsburgoren arteko borroka horretara—, Prusia protestante erdi-alemaniarra, alemaniarra izan nahi zuena, eta Austria alemaniarra, ez-alemaniarra izan nahi zuena, eta —muga dinastikoen barruan— paneuroparra, azken gerraren kausa nagusietako bat izan zena, zeharkakoa bada ere. Erreforma mugimendu pan-alemaniarra izan zen, muga alemaniar batzuen barruan, eta XV. mendean merkataritza-bideak aldatzearen ondorioz Alemania erori zen atzerapen ekonomikoaren egoeraren aurkako erreakzio bat ere izan zela kontsidera daiteke. Wallensteinek, zalantzarik gabe bere mendeko alemaniar handienak, ideia zabalak zituen, baina lausoak, batasun pan-alemaniarrari buruz, eta Habsburgoko etxearen interesen aurka iparraldeko Alemaniako printzeekin intrigatzeagatik hil zen. Frederiko Handiak serio erronka egin zion Habsburgoko hegemoniari Erdialdeko Europan, eta Frantziaren ahultasuna aprobetxatu zuen Iraultza aurreko garaian Ekialdean Prusiaren aurkako Poloniako barrikadak hausteko. Napoleondar Gerrak ez ziren lehiaren arteko tarte desatsegin bat baino gehiago izan ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

bi potentzien artekoa. Haien emaitzek Prusiaren posizioa nabarmen indartzea izan zuten, Alemaniako printze-etxe independenteak ahuldu baitzituzten, eta XIX. mendearen lehen erdian Prusiari estatu txikiak aduana-batasunetara behartzeko aukera eman zioten. Frederiko Handiak Silesia konkistatu zuen. Napoleondar Gerren garaian blokeo kontinentalean bere ondorengoek parte hartu behar izan zuten Alemaniako manufaktura-industrien oinarriak ezarri zituzten, eta hauek britainiar ondasunen bazterketak utzitako hutsunea hornitzeko sortu ziren. Aduana-batasunek Prusiarekin batu zituzten hiri hanseatiko zaharrak, eta Iparraldeko Alemania modernizatu batek Errenazimentuko biziraupena zen Austriako Inperio bati aurre egin zion.

1866an Austria Alemaniar Konfederaziotik kanporatu zuten eta Alemaniako potentzia izateari utzi zion. Garai bertsuan kanporatu zuten Italiatik, XIX. mendearen lehen erdiaren ondoren arte benetan nagusi izan baitzen Italiatik, eta orduan Italiako potentzia izateari utzi zion. Baina hemen ikus daiteke Habsburgo dinastiaren malgutasun politiko harrigarria.
XIX. mendearen bigarren erdian, Austriak azkar joera izan zuen eslaviar potentzia bihurtzeko, Austrian eta Bohemian bizi ziren alemaniar gutxiengo baten gainean gobernatuz. Baliteke Austria magiar-eslaviar konfederazio gisa bizirik iraun izana Frantzisko Jose lehenago hil izan balitz eta Frantzisko Fernando gehiago bizi izan balitz. Baina enperadore zaharrak, Eduardo erregeari esan zion bezala, "ez zuen inoiz ahaztu printze alemaniarra zela".

Gerra aurreko hogei urteetan, mugimendu pan-alemaniar indartsu bat sortu zen Austrian, Karl Leuger-ek gidatuta —Vienako alkate ezaguna—, eta benetan nahi zuen Habsburgoko Inperioaren eta Monarkiaren amaiera, eta Inperioko zati alemaniarren batasuna Alemania Handiaren barruan. Irtenbide pan-alemaniarra edo Frantzisko Fernando artxidukearen "soluzio federala" (eslabiarra) lortu izan balitz, Europako historiak bultzada desberdina jaso zezakeen. Baina Hohenzoliern-ek, hain zuzen ere, Hohenstaufen eta Habsburgotarren papera hartu zuten. Azken hauek ia printze basailu posiziora eraman zituzten, eta Hirukoitzeko Aliantzaren politikaren garapenarekin, Hohenzollern-ek indar berri bat eta norabide berri bat eman zioten Erromatar Inperio Santuko Enperadoreen politika pan-europarrari.

Adolf Hitler gerra aurreko Vienako propaganda pan-alemaniarren giroan hazi zen, eta gerraosteko bere idazkietan gogor salatzen ditu Hohenzollernei egozten zizkien politika antialemaniarrak, dinastiko hutsak eta kapitalista-monopolistak. Hohenzollernek hasitako hedapen kolonialaren politikaren aurka ere agertu zen, eta Hugenburg eta Schacht bezalako politikari nazionalista zaharragoek oraindik ere atxikitzen dioten politikaren aurka. Beraz, beharrezkoa da kontuan hartzea politika nazionalsozialistaren ekintzan gidatzen duten bi joera garrantzitsu hauek. Lehenik eta behin, politika nazia funtsean nazionala da, Habsburgo eta Hohenzollernen politika pan-europar negargarriaren erreakzioa baita. Bismarcken izpirituan, zeinak "Ekialdeko Auzi osoa ez dela Pomeraniar granadari bakar baten hezurrak bezainbeste" aldarrikatu zuen, lurralde ez-alemaniarrak Alemaniaren menpe jartzeko edozein anbizio ukatzen du. Bestalde, Europako Estatu sistema ezarriari erronka bat egiten dio, alemanez hitz egiten duten biztanleek bizi diren lurralde guztiak "Drittes Reich" egituraren barruan sartzearen beharra azpimarratzen duenean.

Gainazalki begiratuta, nazi idealisten pan-alemaniar aldarrikapenek bateraezinak dirudite Europako bake jarraituarekin. Baina Hitler jaunak, funtsean, Alemania ez dela potentzia handien arteko berdintzat hartu behar bakarrik onartzea da, baizik eta potentzia hauek Alemaniaren hedapen legitimoa ere ahalbidetu behar dutela, eta, beharrezkoa bada, hedatzeko bideak aurkitu behar dituztela.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Ez dago ezer bereziki immoral alemaniar lurralde-politika handinahi batean. Azken hamabost urteotan, Frantziako demokraziaren politika kontinental esklusibo eta irmoa onartzen aurkitu dugu geure burua, eta Nazioen Liga neurri handi batean erabili da Ekialdeko Europan eslaviar talde berri baten garapena sustatzeko. Gogoratu behar da Europako mugak beti izan direla oso malguak, eta ez dagoela justifikazio historikorik Europako historiaren une honetan bereziki iraunkorrak direla pentsatzeko.

Ekialdeko Europan, eslaviar taldea —Polonia, txekiarrak eta Balkanetako eslaviarrak, errusiarretatik bereizita— Europako historian elementu nahiko iraunkortzat hartu behar da. Bai Polonia bai Bohemia Prusia baino estatu zaharragoak ziren benetan. Bestalde, Errusia fenomeno nahiko berria da, XVIII. mendearen hasieran Europako potentzia gisa sortu zena. Bi agintari handiren lana izan zen: Pedro Handia eta Katalina Handia. Azken gerran Katalinaren lana desegin zen, eta Errusiako muga Pripet paduren atzean atzera bota zen. Boltxebikeek asko egin dute Errusiako Inperio ohiaren oinarri kulturala eta nazionala ahultzeko. Erakunde eta ideia egonkorrak suntsitu dira, eta Sobietar Batasuna osatzen duten herri askok joera desintegratzaileak garatzen ari dira, oro har, konturatzen ez den erritmoan. Errusia Inoren Lurralde politiko bihurtzen ari da, ekialde muturreko japoniarrek oso estimatzen duten egitate bat dirudiena.

Zentzu honetan, duela gutxiko Alemania-Polonia Itunak garrantzia hartzen du eta Baltikoko politikan orientazio guztiz berri baten aukera adierazten du. Bai Alemaniak bai Poloniak "nekazarien hedapenerako" espazio gisa defini daitekeenaren beharra dute. Hitler jaunak eta nazien ideologiaren beste ordezkari batzuek, Darre eta Rosenbergek bezala, azpimarratu dute Alemania naziaren helburua lurralde hutsak direla, non nekazari alemaniarrak bere lurra landu dezakeen eta non komunitate alemaniarrak beren bizitzak Alemaniaren parte gisa eraiki ditzakeen. Hohenzollernen "inperialismo kolonial"arekiko eta Schacht eta Hugenburg bezalako kontserbadore-nazionalista modernoen "inperialismo kolonialarekiko" guztiz bestelako kontzepzioa da. Orain, Poloniaren aurkako gerra arrakastatsu batek ez luke konponduko "nekazarien hedapenaren" arazo alemaniarra, Polonia bera oso populatua baita eta gero eta biztanleria handiagoa baitu. Baina bi herrialdeek Ekialdean anbizioak dituzte, eta XVII. eta XVIII. mendeetan Suediako esku-hartzeak eta Romanov Inperioaren gorakadak geldiarazi zituzten. Anbizio horien aukeren oroigarri bat izan zuten duela gutxi, alemaniarrek gerran zehar Baltikoko probintziak okupatu zituztenean, eta poloniarrek Ukraina okupatu zuten Errusiatik bereiztea nahi duten Ukrainako nazionalistek lotura oso garrantzitsuak dituzte Berlin eta Varsoviarekin, eta elementu hauek funtsezkoak izan daitezke "ekialde urruneko" Europan alemaniar-poloniar politika komun baten oinarria formulatzeko. Gerra-aukera oro kezkagarria da, noski, baina agerikoa dirudi Mendebaldeko Europan etorkizuneko gerra saihestezina egiteko modurik zuzenena ez dela soilik alemaniar nahiak alde batera uztea, baita alemaniar beharrak ere. Eta alemaniar energiak ekialdera askatzea askoz hobea dirudi Rhin ibaian eta Austrian zehar "tranpa" bat baino, azken aukera bakarra baita.

Alemania nazian ez dago Britainia Handiaren aurkako sentimendu etsai handirik, eta ez dirudi Britainia Handiaren aurkako propaganda ofiziala zuzentzeko joerarik dagoenik, herrialde honetako prentsaren sektore batzuek —eta baita talde politiko batzuek ere, naziak boterera iritsi zirenetik— hartutako jarrera probokatzailea gorabehera. Jakina, Afrikako koloniak Alemaniari itzultzeko mugimendu bat dago, baina mugimendu horren inspirazioa neurri handi batean gaur egun garrantzirik gabeko zirkulu nazionalista kontserbadoreetatik dator. Iritziak desberdinak izan daitezke kolonia hauen balioari buruz, bai guretzat bai alemaniarrentzat, baina Hitler jaunak berak mespretxua adierazten du talde nazionalistak inspiratzen dituen "inperialismo kolonialarekiko".

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Zalantzarik gabe, "esportazio kapitalismoan" oinarritutako politika bat —eta hau da koloniak eskatzen dituen politika— "Estatu autarkiko" teoria ekonomikoaren aurkakoa da, eta segurtasunez esan daiteke naziek —behintzat egungo fasean— ez dutela Afrikako eremuan berriro sartu nahi. Haien propagandaren enfasi osoa nekazarien bizitzaren berrezarpenean dago, Estatu Autarkikoaren oinarri gisa, eta Alemaniatik gertu dauden lur gehiagoren beharran, non alemaniar nekazari komunitateek beren burua zabaldu eta naziek gauza guztien hasiera eta amaiera ikusten duten alemaniar bizitza korporatibo hori garatu ahal izango duten. Politika horrek britainiar interesak ez diren potentzia eta interesekin gatazkan jartzen baditu, ez da Britainia Handiaren lana gizateriaren historia zikindu duen tirania ustelgarrienaren immunitatea mantentzeko gurutzada bat egitea.

---

[1] Jose II.a enperadorearen erregealdi laburrean izan ezik, agian.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Gizarte Demokrazia Gainbeheran
John Beckett-ek idatzia

Azken hauteskunde orokorren ondorengo hauteskunde partzialen emaitzen analisi batek erakusten du Alderdi Laboristak ia % 15 handitu duela bere batez besteko inkestak 1929koekin alderatuta. 1929an 289 eserleku lortu zituen eta, bost kide independenteren babesarekin, 294ko lobby indarra zuen. Hamahiru garaipen gehiagok boterea emango zioten. 1929ko datuen arabera, hauteskunde partzialetakoaren berdina den inkestaren igoera-tasa nahikoa izango litzateke alderdiari Parlamentuko gehiengo garbia emateko. Lehen hauteskunde-lehiaketan faxismoaren aldeko joera handirik ezean, ondoriozta daiteke ez dagoela gertaeren ordena hori saihesteko beste faktorerik. Penduluaren ohiko mugimendua gertatuko da eta Ganberako bi aldeak aldatuko dira atsedenaldian futbol taldeak bezala.

Ez litzateke ezer dibertigarriagorik izango, tragikoa ez balitz, gure "Buruzagi Nazionalek" eta prentsak adierazitako iritzi desberdinak aztertzea baino, Parlamentua Laboristak kontrolatzen duenean izango duen ibilbide probableari buruz. Britainia Handiaren ikuspegietatik doaz, bide gorrian, Sir Stafford gidari duela, Greenwood jaunaren eta Dalton doktorearen erosotasun leunetaraino, zeinek Britainia Handiaren irudi bat margotzen diguten, oparotasuna izan ezik, "jaun-andre" supergizonen eserleku batekin, Mayfairren alokairu-zerrenda handitzen duten bitartean, gure herrialdearen aurpegi ederretik auzo txiroak leuntzen dituzten bezala.

Tragedia handia, hondamendi gorria eta eraginkortasun onuragarria iragartzen dira txandaka. Harrigarria da profeta bakar batek ere ez duela ahaleginik egin Alderdi Laboristaren oinarri den Sozialdemokraziaren printzipioak arretaz aztertzeko, eta printzipio horien patua (edo printzipioen falta) probatu diren herrialde guztietan. Ikerketa honek, Alderdi Laboristaren iraganeko historiaren azterketa batek eta bere buruzagien izaeraren eta erregistroen azterketa inpartzial batek lagunduta, ondorio gutxiago dramatikoetara baina askoz beldurgarriagoak ekartzen ditu, nahitaez, dagoeneko kontuan hartu ditugunak baino.

Nire asmoa da argudiatzea Laboristaren Gobernuak ez duela ez iraultza ez eboluziorik esan nahi. Bizkarrezurrik gabeko gobernua esan nahi du, printzipio gidaririk gabeko entitate hutsalek osatua; norabiderik gabe noraezean ibiltzea esan nahi du, gezur arin eta maltzurren nahaspila batean; alarma artikulatu gabea esan nahi du, segurtasun ekonomiko ezaren eta ministro urduri eta esperientziarik gabekoek areagotutako finantza-panikaren artean.

Behelariarentzat onurarik gabe, Alderdi Laboristarengan fidatu daiteke nagusiari zaunka egiteko eta alarma emateko. Emaitza ez da bat-bateko hondamendia izango, erraz aurre egin daitekeena, baizik eta nazioaren bizitasuna ahultzea eta gainbehera hain azkar bizkortzea, non gelditzea ezinezkoa izan daitekeen. Sozialdemokraziaren teoria, hain zuzen ere, Alderdi Laboristaren 1933ko apologia ofizialean laburbilduta dago; Baliteke eraginkorrak ez izatea; baina bide onetik joan gara uneoro".

Makineria eta zientzia modernoei esker ekoizpen-ahalmenean izandako aurrerapen izugarriak ekarritako baldintza ekonomikoen aldaketen aurrean, faxismoak, komunismoak eta sozialdemokraziak, hiru oinarrizko ideiak borrokatu dira mundu zibilizatuaren gogoan nagusitasunaren alde 1918az geroztik.

Lehen begiratuan, sozialdemokrazia da erakargarriena. Komunismoak ezinezkoa eskatzen du

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Nahasmena eta sakrifizioa emaitza oso polemikoak lortzeko. Faxismoak gizakien alde altuago eta auto-ukatzailera dei handia egiten du. Batez besteko gizakia alferra eta bere buruari atsegina zaio. Ez du lan egin eta diziplina onartu nahi; batez ere, ez du pentsatu eta arrazaren onerako sakrifizioak egin nahi. Sozialdemokraziak plazerra agintzen du minik gabe, idealismoa ahaleginik gabe, oparotasuna eta justizia plangintzarik gabe. Ez zen asmatu masentzat eraginkorragoa den dolurik, eta ez da harritzekoa Errusian, Italian eta Alemanian, non gerrak eragindako elur-ekaitzaren indar osoa sentitu zen, nazio horiek sozialdemokratengana jo izana salbazio bila.

Espazioak ez du baimentzen Sozialdemokraziak herrialde hauetan izandako porrotaren azterketa luzea, aipamenekin. Ez zuen lortu soilik kapitalismo harraparitik sozialismorako eraldaketa baketsua gauzatzea, agindu bezala, baizik eta ez zuen lapurrari inolako mugarik jartzea ere, eta harekin, behintzat, aliantza azkar eta sendo bat osatu zuen Alemanian. Hiru herrialdeetan langileak askoz okerrago aurkitu ziren Sozialdemokraziak boterea lortu aurretik baino, eta hiru herrialdeetan ikasgaia nahikoa izan zen demokrazia forma horiei bizkarra emateko eta beren ospea eta eraginkortasuna lidergo nazional baten pean berreskuratzen saiatzeko. Errusiak, aurrerapen gutxien zuen herrialdeak, azkar desagertzen ari den komunismo forma bat hartu zuen, Italiak eta Alemaniak, zibilizazio maila altuagoa zuten bitartean, faxismora jo zuten salbazio bila.

Sozialdemokraten teoria oso azaleko azterketa nahikoa da erakusteko zer den
hiru herrialde hauetan gertatutakoa saihestezina zen eta bere politika probatzen den lekuan gertatu behar du.

Sozialdemokrata demagogiaren arrazionalizatzailea da, bere alderdia, berriz, beti alderdiz beteta dago, eta goi karguak gizonez beteta daude, agian ez baitute ezer gomendatuko erraz hitz egiteko ahalmena baino. Bere kargu gorenak demagogoarentzat eta berarentzat bakarrik daude zabalik. Bere printzipioak lausoak diren eta aurkarienak zehatzak diren bezala, bere buruzagiek ez dute komunisten fanatismoa edo faxisten zorroztasuna. Lortu boterea botoaren bidez —ez gauzak egiteko ahalmena, baizik eta kargua hartzeko ahalmena. Promesa egin aberatsei zein pobreei haien laguna izango zarela. Ezabatu auzo txiroak eta afaldu auzo txiroen jabearekin. Igo soldatak, baina eman tituluak enpresaburu txarrari.
Bankuak nazionalizatu, baina bankariari obeditu. Nazioarteko kapitala garaitu ongietorri musu batekin.
Murriztu armak beste herrialde guztien arazoetan esku hartzen duzun bitartean. Hauek dira Alderdi Laboristako hautagaientzako lelo egokienetako batzuk. Ez da harritzekoa errealitate ilun batean oportunismo, idealismo eta izaera ahultasun hutsaren nahasketa hori erori izana erantzukizuna bere gain hartu den bakoitzean.

Alderdi Laboristaren historiaren azterketa batek erakusten du zein zehatz betetzen diren joera horiek praktikan; eta, aipatutako herrialde kontinentaletan gainbehera-egoera aurreratuagoa kontuan hartuta, ez dago haien azken historia gure esperientziekin alderatzea baino deigarriagorik. Zailtasun sozial eta ekonomikoek nazioaren egitura aldatzeko beharraren aitortza zabala ekarri dute. Sozialdemokraziaren bide erraz itxuraz saiatu da; kaosa eta ustelkeria etorri dira; eta lidergoa, oker diktadura deitua, erabili behar izan da.

Gure Alderdi Laboristaren azterketa batek aipatutako alderdi sozialdemokraten joera berdin-berdinak erakusten ditu. Bere jarraitzaile baikorrenak benetan esan al dezake alderdiaren sinesmen eta politika osoan bi ohar koherente daudela? Aurreko agintaldien erregistroa ez bagenu ere hori frogatzeko, haien buruzagien hitzaldiek eta *Daily Herald*-eko zutabeek inkoherentzia posible guztiak dituzte. Liga Sozialista eta sindikatuko buruzagi lasaiena bat datoz hauteskunde garaipenaren nahian, baina ezinezkoa da bat aurkitzea ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Garaipena lortu ondoren gobernurako duten planetan batasun puntu bakarra izatea. Hizlari bat baino gehiago dagoen edozein Laborista bileratara joan, eta hizlariek helburu handietatik haratago politika praktikora iristen badira, berehala agertuko dira desberdintasun nabarmenenak.

Lehen Alderdi Laborista Parlamentario handi bat 1922an itzuli zen. Inoiz ez, 1906ko "parlamentu bitxian" ere, hain bitxikeria bilduma bitxia iritsi zen Westminsterrera. Ezinezkoa da haien deskribapen hoberik ematea Scanlonek bere *Alderdi Laboristaren gainbehera eta erorketa liburuan emandakoa baino:* —

«Politikak, ordea, zoritxarrak bezala, ohe-lagun arraroak sortzen ditu, baina esan daiteke zoritxarraren formarik txarrenek ere ez zutela inoiz lortu hain mota arraro eta anitzak elkartzea, 1922ko Parlamentuan gure Alderdi Laboristaren ohean elkarren ondoan sartuta aurkitu ziren bezala; kexa bat zuen . . . edonork Alderdi Laboristan sartu zen, banakako bidegabekeriak zuzentzeko soilik existitzen zela uste baitzuen; eta edozein pertsona aberats Alderdian sartzen zenean, berehala sentitzen zuen Parlamenturako onartu behar zela, kexa behar bezala konpondu ahal izateko... gogoratu Egerton Wake jauna, Alderdi Ni Laboristaren Antolatzaile Nazionala, hautagaiak jartzea zuen lana, esaten zuela Alderdiaren gaitz handiena jeneral atsekabetuen gaindosi bat zela.»

Guztira, zenbait espezimen arraro sartu ziren Alderdi Laboristan... bakoitzak ideia finko bat zuen: batzuek zaldi nekatuetan jartzen zuten arreta, beste batzuek gutxiengo zapalduetan, baldin eta gutxiengo horiek ez baziren gehiegi hurbiltzen. Gerran baztertuak izan ziren jeneralak zeuden, eta igoera sistema osoa aldatu nahi zuten. Beste batzuk (ez jeneralak) prest zeuden beren denbora eta energia emateko Sabbath eguna santu mantentzen zela ziurtatzeko; beste batzuek lasaitasunez begiratu ziezaieketen langabeei ezartzen zitzaien baldintza gogorrak, baina borondatez hondatuko zuten Alderdia langile klub bakarra zerrendara gehitzea proposatu izan balu. Baziren Jainkoarekin eguneroko bitartekaritzarako talde-bilerek pobreziaren arazoa konponduko zutela uste zutenak, eta baziren ezeri buruzko iritzi erabakirik ez zutenak.

1906an, Alderdi Laboristako diputatu batzuek munduari adierazi ziotenean zein gai garrantzitsuri eskaini nahi zieten beren bizitza parlamentarioa, Bernard Shaw jaunak barkamena eskatu zion unibertsoari haiekin betiko lotura izan zuelako. Ez dago 1922an esan zuenaren erregistrorik.

Urtebete baino gutxiago geroago, batzar nahasi hau herrialdeko gobernu ofizial bihurtu zen. Karguan hilabete batzuk igaro ondoren, herrialdeak berehala baztertu zuen. Bost urte eman zituen jaunak. Baldwinek edozein alternatibarako prestatu zuen nazio-gogoa, eta 1929an, gehiengoa lortzeko gutxi batzuk besterik ez zituen Laborista Gobernuak eta ia beti gehiengo fisikoa zuen Ordezkarien Ganberaren barruan, ondoeza eta lotsaz gobernatu zuen bi urte eta erdiz, 1931ko krisiak haien aldi baterako hauteskunde-desagerpena ekarri zuen arte.

Errusian, Kerenskyk kontuz ibiltzeko aholkua eman zuen haserre eta etsita zegoen nazio baten aurrean ihes egin zuen arte, zeinak boltxebikeengana jo baitzuen berak erakusteko ausardiarik izan ez zuen lidergoaren bila. Italian, sozialdemokratek lantegiak okupatu zituzten, eta, haiek kudeatzeko planik gabe, apalki utzi zieten faxistei gidatzen eta suntsitzen, hauek italiarrei hitzaldien ordez planak eta intrigaren ordez ekintzak emanez. Alemanian, sozialistek botere guztia zuten eskuetan 1919an, baina izututa *Junkerrengana* jo zuten laguntza eske; hamabi urtez Weimarreko Konstituzioaren atzean geratu ziren; eta 1933an, ia protestarik gabe, Hitlerri eta Asalto Tropen diziplinatuari bidea eman zioten.

Ez da harritzekoa sozialista ohi ingeles parlamentari bat idaztea Sozialdemokraziak boterea inoiz ez lortzearen mende dagoela. Artikulu hau ohartaraziz hasten zen...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Alderdi Laboristak, hauteskunde partzialeko zifrek zerbait esan nahi badute, hurrengo hauteskundeetan berriro kargua lortu behar du. Irakurleak galdetu dezake nola den posible, aurreko datuak kontuan hartuta, milioika hauteslek berriro ere Labor alderdiaren alde bozkatzea. Erantzuna Labor alderdiaren plataforma guztiek ematen duten aitzakia faltsuan datza: — «Inoiz ez dugu gehiengorik izan».

Harrigarria badirudi ere, hautesle gehienek benetan sinesten dute 1929an beste hogei sindikatu-buru edo klase ertaineko *intelektual* itzuli izan balira, Laborista Gobernuak hauteskunde-kanpainan egindako utopiko promesa ugari beteko zituela. Nola azaltzen dien gehiengoaren faltak langileei Komunen Ganberan sartu eta inposatzea —askotan liberal eta kontserbadore batzuen botoen aurka— langile-klasearen aurkako legedia, hala nola Anomalien Legea eta Ikatz Meategien Legea, ez dut ulertzen dudanik. Nola klase-gorrotoaren predikua eta kapitalismoa suntsitzeko masen bilkura Londresko Hiriarekiko esnobismo basati eta menpekotasun arrastakari bihurtuko diren, 307ren ordez 294 parlamentari daudelako, inoiz azaltzen ez den misterio bat da.

Alderdi Laboristak beste edozein arazo izan arren, galdera deserosoei aurre egitearen arazoa konpontzen asko egin du. Bizkarra ematea dela modurik onena aurkitu du. Azalpenak salaketari bide ematen dio; azalpenak fulminazioz egiten dira; eta iraganean egindako promesak betetzeko porrota hautesleen begietan etorkizunerako promesak egiteko eskuzabaltasun gehigarriarekin estaltzen dela dirudi.

Alderdi Laboristak ezin duela gobernatu frogatzen duen froga nagusia ez dago bere porrotean, iraganean mespretxagarria izan den bezala, baizik eta bere lidergoaren psikologian eta bere oinarrizko kideen sineskortasunean. Britainia Handian beti erakusten zaien barkamen apartekoak, goi karguetara iritsi direla uste denekin, ziurrenik azaltzen du egia jakiteko posizioan daudenek Alderdi Laboristako buruzagien zuzentasun estandar ezohikoei buruzko aldarrikapen zintzoak zalantzan jarri gabe uzteko modu bitxia.

MacDonald jaunak, Gobernu Nazionaleko buruzagi gisa, gaur egun Alderdi Laboristaren Gobernuko buruzagi maite eta gurtua zenean bezalako politika bera jarraitzen ari da. Alde bakarra da politika hori arrakastatsuagoa dela, gizon gaiez inguratuta dagoelako, eraginkortasunik gabekoez inguratuta egon beharrean. Hala ere, 1931 baino lehen berari jarraitzeaz harro zeuden Alderdi Laboristako buruzagiak ikusten ditugu, orain metodo berberengatik gaitzesten eta salatzen, lehenago erabiltzen zituenean, beste pertsona batzuk aurka egiteagatik salatzen zituzten metodoengatik. Hain baxua da zintzotasun maila, ezen iraganeko eta oraingo Alderdi Laboristako diputatuek, atearen inguruan ireki eta "Egun on" esateko aukera izateko itxaropenarekin ibiltzen zirenek, orain iraganeko krimen guztiak MacDonald, Thomas eta Snowdeni leporatzen dizkiete. Arnas batean alderdi demokratikoa direla diote; hurrengoan, diote ia 300 gizoneko talde parlamentario batean hiru gizon izan zirela orain jokabide gaizto gisa salatzen dutenaren erantzule.

Propaganda deszintzo honen adibide orokor bat aurki daiteke Alderdi Laboristaren plataformetatik egiten den adierazpenean, balantzea argitaratzen duen alderdi bakarra direla esanez, eta alderdi zaharragoak ustelkeriaz salatzen dituztela ohoreak saltzeagatik eta diru-sarrera iturri sekretuak ezkutatzeagatik. Zalantzarik gabe, kide askok sinesten dituzte adierazpen hauek egiten dituztenean. Bestalde, askok jakin behar dute urte askotan zehar harpidetza pribatu handiak jaso dituztela buruzagiek, eta beren nahierara erabili dituztela; harpidetza horiek ez dira inoiz argitaratutako adierazpenetan kontuan hartu. Alderdi Laboristak beti salatu izan du tituluen ponpa hutsa, baina Ohorezko Zerrendak agintaldian aztertuta ez da iradokitzen zerrenda horiek osatzeko modu tradizionalean aldaketarik dagoenik. ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Alderdi Laboristako buruzagitza gehiena kontzienteki hipokrita da gai hauetan, oinarrizko langileak hain sinesgaitzki xaloak dira, ezen zaila baita duten lidergoa merezi dutela ez argudiatzea.

Zein izango da demokraziaren amaiera? Beste leku batzuetan Sozialdemokraziaren historia aztertzen hasita, Britainia Handiko Alderdi Laboristaren azterketak pentsarazi behar digu kontinenteko mugimenduen ezaugarri guztiak erakusten dituen bezala, bere aurrerapena ere ildo beretik garatu behar dela. Baliteke hau ez izatea pentsamendu pozgarria. Nazioa denbora gutxian zentzumenetara itzultzen ez bada eta alternatiba birjin eta praktiko bat ematen ez bazaio, finantzez jositako Alderdi Kontserbadore baten bertute negatiboek Westminsterren gehiengo laborista bat emango digute. Tory-ek gutxienez hamabi hilabetez mantendu behar dute Alderdi Laboristaren gobernua. Hautesleek ez lukete konturatuko zein txarra zen Alderdi Laborista, eta ahaztuko zein txarra izan zen kontserbadurismoa garai hartan.

Beraz, garrantzi handikoa da faxismoak alternatiba hori aurkeztea atzerapenik gabe. Beste herrialdeen historia tragikoa ez da hemen bere kabuz gauzatzen utzi behar. Plangintza eraikitzailera eta lidergo autoritariora jo zuten azken baliabide gisa, erreakzio ez-eraikitzaileak eta sozialismo lotsatiak hondamendiaren ertzera eraman zituztenean.

Masen egoera hobetzeko konpromisoa hartu duen Alderdi Laboristako Gobernu batek, kargua lortzean, armairua hutsik aurkituko du. Iragan dira soberan zeuden milioi batzuk langileak erosteko aurki zitezkeen garaiak. Alderdi Laboristako Gobernuak laguntzeko izan ez izanak mingots eginda, eta haien propagandaren izaera arduragabeak sutan, langileek istiluetara eta komunismora joko dute irtenbide gisa. Karguak lortzeko egindako diskurtso basatiek alarma eraginda, inbertsiogile klaseak adarrak aterako ditu, gure egoera ekonomikorako ondorio negargarriekin. Sozialdemokraziak bere arazo historikoari aurre egin beharko dio: —Nola ase bere jarraitzaileak bere aurkariak erasotu gabe. Ez dago irtenbiderik kredo sozialistan. Hiru urte baino gutxiagoan benetako krisi bati aurre egingo diogu, eta horrek 1931koa oso kontu txikia bihurtuko du.

Sinetsi al daiteke gaur egun ezagutzen dugun Demokraziak hondamendirako etengabeko jauzia gainditzuko duela? Faxismoak nazioa bere planen inguruan orain konbentzitzen saiatu behar du, eta ez hondamendia gainean dugunean.

Laboristak ezin du gobernatu, eta Enpresa Estatua Sozialdemokraziak bere kaosaren uzta jaso arte atzeratzen bada, nazioaren salbazioa oraindik ere gizonen adimenak prestatu eta Alkandora Beltzen mugimendua sendotu izanaren egitatean egongo da.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Faxismoa eta Gerra,

JFC Fuller Jeneral Nagusiaren eskutik

Faxismoak gerrari buruz duen ikuspegia zentzuzko ikuspegia da, faxista errealista baita. Berarentzat, alferrikakoa da gerraren arazoa hitzez eta anatemez gainjartzea, azken hori saihestea lortu dutenek hain maiz egiten duten bezala, emozionalismoa errealismoaren antitesia baita. Arazoa aztertzeko prest dago, mediku batek paziente bat aztertzen duen bezala, baina alde bateko "gloriak" edo besteko "izuak" desbideratzeari uko egiten dio.

Arazoa konpongarria bada, zientifikoki konponduko da, hau da, egia bilatuz, mantenduz gogo inpartziala eta modu ordenatuan lan egitea. Histeriak ez du konponduko zalantzarik gabe.

Gerra historikoki eta psikologikoki aztertu ondoren, faxistak ondorio honetara iristen da: zenbait egoeratan gerrak beharrezkoak direla eta beste batzuetan ez. Horregatik erabakitzen du inguruabarrak direla faktore nagusia, hauek direla gerrak sortzen dituztenak, eta, ondorioz, gerra bera ez dela gaixotasun bat, baizik eta bake egoera gaixo baten gailurra. Ez da mikrobioa, mikrobioak eragindako sukarra da. Sukar hori gabe, pazientea erraz hil liteke barne-pozoitzeagatik, baina bere tenperatura puntu jakin baten gainetik igotzen bada, ziur aski eroriko da; nolanahi ere, litekeena da fisikoki ahulduta egotea bere gaixotasuna amaitzen denean. Ez da sukarra errudun hartu behar dena, baizik eta bere kausa. Faxistak, beraz, dio: "Arazo honi kausalitatez helduko diot, eta bere kausa edo kausak ezabatu arte, kirurgia-tresnen eta sendagaien stock bat, nire itsas armadak, armadak eta aire-flotak izango ditut eskura, ez baitut arrazoirik ikusten fede-sendabideetan eta bestelako xarlatanerian konfiantza jartzeko. Ondorioz, ez dut zerikusirik izango sorginkeria bakezalearekin, zeinak bere konfiantza sorginkerian, sorginkerietan eta itunetan jartzen baitu". Horregatik, uko egiten dio desarmearen eta antzeko trikimailuen bidez egiaren bilaketaren usainari, armek berez ezin baitituzte gerrak sortu, ezta pintzesek eta bisturiek berez gaixotasunak sortu ere.

«Beraz», dio faxistak, «azter dezagun bakea, bakearen atsekabeetan aurkituko baitira gerraren arrazoiak, eta horiek ezabatu arte ez dut nire tresna kirurgikoak botatzeko asmorik. Izan ere, bakearen aldekoak zenbat eta histerikoagoak izan, orduan eta ziurrago nago gerra itzuliko dela, beraz, ikusiko dut nire tresnak eta sendagaiak direla lor daitezkeen onenak».

Orduan, faxistak bizi garen garaira jotzen du, hurrengo gerra aro honetatik sortuko baita, eta inpartzialki aztertu ondoren, ondorio honetara iristen da: gaur egun gerraren bi kausa nagusi daudela, hots: gehiegizko biztanleria eta anarkia fiskal-ekonomikoa. Horiek dira kausa militarrak sortzen dituztenak: konkistatzeko, izutzeko eta erasoezinak diren mugak ezartzeko beharra.

Bi kausa nagusi hauetatik lehenengoa honela aztertzen du: Tamalgarria eta gogaikarria izan arren, egia da gose hiltzen ari den gizon batek nahiago duela janaria lapurtuz legea haustea gosez hiltzea baino. Herrialde zibilizatu eta zibilizatu gabe guztietan ados dago gizon batek bere bizitza defendatzeko eskubidea duela; orduan, zergatik hil behar du gizon horrek bere burua gosez, lapurreta bidez bizitza gorde dezakeenean? Ondorioz, herrialde bat gehiegi populatzen denean, bi bide ditu aurrean: gerra zibil batean suizidatu daiteke edo ondoko lurralde bat okupatu, eta horrek gerra esan nahi du biztanlerik ez badu.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

bakezale itunez mozkortutakoek. Ezin ukatu daitezkeen datuak dira hauek. Japonia gehiegi populatuta dagoenez, Ligak Japoniako hedapenaren aurka egitea zentzugabea da. Askoz ere zentzuzkoagoa litzateke urtero milaka tona antisorgailu herrialde horretara bidaltzea.

Arazo berbera dugu Indian: Liburu Zuria izan edo ez, indiarrek egungo erritmoan ugaltzen jarraitzen badute, hedapena posible ez bada behintzat, mende hau amaitu baino lehen India lehertu egin behar da. 1921ean, bere biztanleria 320 milioi zen eta 1931n, 350 milioi. Hazkunde-erritmo honetan, 700 milioi inguru izango dira 2001. urtean, eta Marie Stopesek lanean hasten ez bada edo arto-zurtoin bakoitzak bi buru hazten ez baditu, kataklismo bat kondenatuta dago. Hau ez luma eta tintak ez hitz jainkotiarrez ezabatuko duen egitate bat da; ondorioz, faxistak gertakarietan oinarrituta lan egiten du: errealista da.

Bi kausa nagusietatik bigarrenari helduz, faxistak berehala aurkitzen du aurrez aurre "nazionalismo ekonomikoa" dela aldarrikatzen den horrekin, askok grebaren deabruak bizi duela uste baitute. Hitz edo izenek liluratuta ez dagoenez, aztertzean, benetan esan nahi dena, baina demokrazia liberalaren pean xuxurlatzea heresia dena, merkataritza anarkikoa dela deskubritzen du: nahi duzun bezala joan, ahal duzuna egin, iruzur egin, eroskeria eman, nahasi eta Deabruak atzean utziko du. Merkatuek eta atzerriko maileguek pisu handia dute odolik gabeko diru-zorroaren gerra honetan. Laburki aztertuko ditut banan-banan.

Gaur egun nazio guztiek egungo finantza-sistemaren pean eros dezaketena baino gehiago ekoizten dutenez, munduko ekoizpenak munduko eskaria gainditzen du. Merkatuak, beraz, gatazka-iturri eta atsekabeak zein ondasunak botatzeko gune bihurtzen dira. Jakina, herrialde guztiek erosi dezaketena baino gehiago saltzea ezinezkoa denez, interes pribatuek beren gobernuak inplikatzen dituzte eta gobernuek beren ezpatak astintzen dituzte elkar beldurtzeko; haien zaratak eguneroko prentsaren irainak dira. Gutiziak inbidia sortzen du, inbidia grina eta gorrotoa, gero gertakari bat dator, atxikitako emozionaltasuna lehertzen duena, eta gerra dago. Gauza bera gertatzen da lehengaien aldeko borrokan.

Are kausa indartsuagoa da banku zentral handien arteko finantza-kontrolaren aldeko borroka. Ondasunak ondasunekin ordaindu ezin badira, zorduna mailegu bat onartzera behartuta dago eta berehala finantza-morroian sartzen da. Idazle batek nazioarteko finantzariei buruz dioen bezala: "Mundu modernoaren kaosean askatzen den beste edozein indar baino gehiago, gerrara eraman dute". Behin haien menpe egonda, bi modu baino ez daude hortik ateratzeko: uko egitea edo borrokatzea. Lehenengoak porrota eta desohorea esan nahi duenez, bigarrenera jotzen da normalean.

Horrela gertatzen da, masa-demokrazietan berezko diren gutizia eta emozionaltasuna direla eta, armak ez direla tresna kirurgiko gisa ikusten, baizik eta atsekabe nazional eta internazionalen jaka estu gisa. Barne-iraultzen bidez, auzokide etsaiak mugatzen dira eta izutzen dira, ez justizia mantentzeko, baizik eta gutizia mantentzeko. Berriz ere, tarifa-horma batetik muga gotortu batera urrats bat besterik ez dago, eta dagoen muga ahula bada, pizgarri guztiak daude beste sendoago bat bilatzeko. Lehen, defentsa-muga sendoak bilatzen ziren existentzia nazionala ziurtatzeko, orain nazioarteko usura ziurtatzeko bilatzen dira.

1933ko uztailaren 11n, Chamberlain jaunak Komunen Ganberan esan zuen: "Gu geuk ere beti izan dugun iritzi bera dugu, eta hau da, munduak gaur egun jasaten dituen arazo nagusiak nazioartekoak direla jatorriz, eta nazioarteko ekintza eta akordioen bidez bakarrik konpondu daitezkeela". Jatorriari dagokionez, arrazoi du, baina Satanek Satan kanporatzea bereziki gorrotatzen duenez, faxistak zalantza handia du haren sendabideari buruz. Horregatik ez du sinesten desarme itunen, bake itunen eta nazioarteko polizia indarrengan, Nazioen Ligako kideek edo haren aldekoek barrutik kanpora eta gero kanpotik barrura hitz egiten dituztenetan.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Ligak ez du bakearen alde egiten, status quo-aren alde egiten du: mito baten, inertziaren alde egiten du, eta ez errealitate-aldaketa baten alde. Mundua mugitzen da eta guk harekin batera mugitu behar dugu; ezin da geldirik egon usteldu gabe, eta usteltzeak gerra sortzen du, zibilizazioa usteltzen baitu. Adibidez, azter dezagun Austriaren arazoa, gaur egun Europako usteltzearen erdigunea dena: 1918-19an inperio handi bat kapital izugarria zuen estatu txiki batera murriztu zen; hau da, milioidun baten posiziotik bere etxea ordaindu behar duen pobre batera —Viena—, milioidun baten alokairua. 1931n, Alemaniak Aduana Batasun bat proposatu zuen, eta Frantziak, torpedo bat jasateko zorian zegoela sentituz, berehala erabaki zuen Batasun hau torpedo bat botatzea suntsitzeko arma huts egiten ez duen horren bidez, Ligaren Kontseiluaren bidez. Funtsean, gai ekonomikoa zenez, Nazioarteko Justizia Auzitegi Iraunkorrari bidali zitzaion erabakia hartzeko eta euskarri politikoan luzatu zen, besteak beste, Salvadorrek, Kubak, Kolonbiak eta Txinak —orduan anarkia irekian— erabiltzen zituzten txirrika-tresnak. Kubak edo Salvadorrek kontrakoa bozkatu izan balute, Batasuna egitate bete bihurtuko zen; bietako batek ere ez zuenez egin, baliogabetu egin zen.

Zentzuduna ala eroa al da hau? Mundua integratzeko eta betiko bakea ezartzeko bidea al da hau? Zentzudunagoa eta zintzoagoa izango zen Ligak hau aldarrikatu izana: "Austria herrialde ezinezkoa da, Europako txiroa da, eta Batasun hau onartzen ez bazaio, mantendu eta milioika libera ordaindu behar dizkiogu urtero". Hala ere, zer eskubide izango zuen Ligak pentsatzeko austriarrek —harro dagoen herri batek— pobre-etxe batean bizi nahi zutela; izan ere, nahi zuten guztia autodeterminazioa zen eta oraindik ere nahi dute baina ezin dute lortu, ez baitira nahi duten gobernu baten menpe bizitzera behartuta, despotismo ustel baten menpe baizik.

Izan ere, Austriari bere patu zilegia gauzatzea eragozten zaio nazioarteko polizia-indar ezkutu bat inposatzen diotelako: diruaren nazioartekoa, atzerriko mertzenarioak erosi beharrik ez duena; beti kontratatu baititzake etxean hazitakoak. Indar mota hau da, dirua pizgarri bakarra duen desnazionalizatutako hiltzaile hori, Nazioen Ligak, Commonwealth Mugimendu Berriak eta gainbeheran dagoen kapitalismoak munduari ezarri nahi diotena. Hori egin ahal izango balute, lehenago edo beranduago emaitza mundu mailako boltxebismoan amaituko den iraultza kataklismiko bat izango litzateke. Hori al da, orduan, haien azken helburua?

Hala ere, gaiztakeria politiko nabarmen honen gainetik, faxistak gehien aurka egiten diona gizateriarengan birjina eta espirituala den guztiaren aurka egiten duen eraso moral maltzurra da. Ohorea, bertutea eta bizitza hutsa baino nobleagoa den edozer gauzatan sinestea nazioarteko lege-kontrolaren menpe egon behar dira. Baina bakea edo bakea mantentzea edozein preziotan bizitzaren helburua al da? Ba al dago mundu honetan bizitza baino gauza maiteagorik? Gizakiak animaliak baino ez al dira? James Martineaurekin batera, faxistak uste du:

«Giza bizitzarekiko errespetua idolatria immoral batera eramaten da justizia eta zuzenbidea baino sakratuagotzat jotzen denean, eta odolaren ikuskizuna tirania suntsitzaileen eta hipokrisia garaileen ikuspegia baino ikaragarriagoa bihurtzen denean... ezer ez da ahulagoa edo suizidagorik izan estatu bateko herritar diren gizonek bizitza justizia baino estimatuagotzat hartu nahi dutela iragartzea baino. Eta nazioek edozein gatazka, jatorria edozein dela ere, auzitegi baten erabakiaren menpe jartzearekin konformatzen diren eguna iristen bada, agian ez da mundua hobetu delako, baizik eta gizakiak zitalagoak eta okerragoak bihurtu direlako, jada ez baitago ezer maiteago bizitza baino».

Bizitzea Naturaren bulkada da; baina zuzen bizitzea —hau da, gure uste sakonenen arabera— moralitate eta erlijio ororen oinarria da, zalantzarik gabe. Jainkoaren nahia islatzen ari dela uste duen gizon batek bere fedea epaiketapean aurkez al dezake polizia-epaitegi baten esku? Beraz, "Arriskutsuki bizi" bizitzako leloa nobleagoa eta zuzenagoa dirudi...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

«Segurtasuna lehenik», gizakiaren bihotzean aplikatzen denean, eunuko despiritualizatuen arraza bat haztea baino ezin du lortu.

Horrela gertatzen da faxismoaren filosofian bizitza helburu bat lortzeko bitarteko gisa ikusten dela eta ez helburu bera bezala. Banakoa hilkorra da, baina Estatua, ez bakarrik banakoen masa, baizik eta haien historian noblea, inspiratua eta inspiratzailea dena, bi hitzetan esanda - espiritualitate nazionala, hilezkorra eta infinituki handiagoa da. Horregatik bizi behar du banako bakoitzak, ez bakarrik hura mantentzeko, baizik eta bere bizitzarekin, pentsamenduekin eta ekintzekin eusteko. Egin beharrekoaren aldeko borroka da, eta ez lortutakoaren denbora markatzea soilik. Espiritu honetan basurdearen jardueraren zerbait badago oraindik, zeruak goraipatu, oraindik ez baitago baserriko txerriaren inertziarik.

Dinamismo horregatik, biriltasun esentzial horregatik, faxismoak bakearen alde egiten du, baina ez du gerraren beldurrik, bizitza inertzia baino ez baitu beldurtzen. Horregatik, bakeari eta gerrari buruz, faxisten kredoak honela dio:

Gerraren helburu legitimoa bake perfektuagoa da; gerra tresna kirurgikoa baita.

Bakearen helburu legitimoa gizaki perfektuagoa da; bakea tresna sortzailea baita.

Eta gizakiaren helburu legitimoa mundu perfektuagoa da; gizakia jainkozko tresna bat baita.

Nola bihurtzen du kredo hau ekintzan, jarduerarik gabe ezin baita birjaiotzerik egon? Hau orain aztertuko dudan arazoa.

Gatazkaren historia bi izenburu handitan bana daiteke: barne iraultzak eta kanpo gerrak; lehenengoak bigarrena ernaldu zuen eta bigarrenak lehenengoa. Orain banan-banan aztertuko ditut.

Faxistak hau dio: Nazioarteko atsekabea nazio-atsekabe amaigabeen batura baino ez da. Mundua etxe batekin alderatzen bada, adreiluak eta morteroa ustelduta daudenez, bere zimenduak etengabe hondoratzen ari dira eta hormak erortzen. Beraz, mundu-bake sortzaile bat ezartzeko lehen arazoa nazio bakoitzak bere etxea ordenatzea da; nazioak barne-ustelkeria egoeran dauden bitartean, krisi bat hurbiltzen den bezain laster, dagokien politikariek beren autoritatea mantentzen saiatuko dira atsekabea kanpora bideratuz, hau da, etxetik urrun eta atzerriko gaietara bideratuz. Hau da gerrarako biderik zaharrena eta ziurrena.

Adibide bikaina da gerraosteko Frantzia. Bere gobernu sistema guztiz ustela da, beraz, zer egiten dute bere politikariek? Herritarren arreta desbideratzeko, ozenki aldarrikatzen dute Frantzia arriskuan dagoela eta herria hipnotizatzen dute "Segurtasun" hitzarekin. Frantzia edozein eraso motaren aurka babestea posible balitz, eskertuko al lituzkete frantziar politikariak? Ez, izututa egongo lirateke, konturatuko bailirateke jendeak atzerriko gerra batetik beldurrik ez duenez, barne erreforma eta iraultzara bideratuko lukeela arreta. "Segurtasuna", egia esan, ez da Alemaniari eusten dion ezkutu bat, baizik eta Staviskytarrak arrastaka dabiltzan bala-kontrako oskola.

Ia herrialde guztietan atsekabearen kausa jatorri ekonomikoa bada ere, bere adierazpena, izan behar duen bezala, morala da. Pobreziak ez du soilik beharrik sortzen, baita injustizia sentimendua ere. Ugaritasun potentzialaren garaian oraindik benetako eta gehiegizko pobrezia egotea kriminaltzat hartzen da, eta gobernu bat gangsterren bilkura gisa ikusten denean, sufritzen eta pentsatzen duen gizakiak hura iraultzeko eskubidea duela sinesten du. Hau da gizarte-iraultza guztien oinarrizko kausa. Banaketa-sistema zaharkitu baten ondorioz ekoizpenean parte justu bat ukatzea lapurreta bat da. Lapur bat zure etxean sartzen bada eta zure bizitza mehatxatzen badu, babesteko eskubidea duzu.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

bere kontura ere. Gizon etsituak antzeko ikuspuntutik begiratzen dio hilketa politikoari, eta behin konturatzen denean finantzaria dela politikaria erabiltzen ari dena, beraren eta bere aberastasun zati zuzena dela uste duenaren arteko traba gisa, bankarien historian inoiz gertatu den lehen beherakada espero dezakegu.

Faxistak dio: Zergatik konpondu finantza-anarkiaren arazo hau gizarte-anarkiaren bidez? Zergatik ez konpondu, horren ordez, berrantolaketa ekonomikoaren bidez? Pobrezia eta, ondorioz, iraultza aberastasunaren banaketa txarrak, finantza-sistema ustel batek, soldata-murrizketek, prezioen igoerak eta bizi-mailaren jaitsiera orokorrak sortzen dituzte; zergatik ez antolatu orduan industria nazionalak beren burua kontrolatu, adierazi eta eraberritu ahal izan dezaten? Hau ez da Sozialismoa, non Estatuak lana kontrolatzen duen, hemen iradokitzen den industriaren kontrola lana sortu eta mantentzen dutenek egiten baitute. Izan ere, demokrazia kooperatiboaren forma puruena da, demokrazia politikoek inoiz gauzatzen saiatu ez dutena. Kontrol hau faxistak Estatu Korporatiboaren bidez ezarri nahi du. Industriak talde autogobernatuetan banatuko dira, bakoitzak enpresaburuek, langileek eta kontsumitzaileek osatutako korporazio industrial bat aukeratuko duelarik. Horrelako erakunde batean, klase-borrokak, grebak eta itxierak ez dute lekurik aurkituko. Soldata igoeren alde borrokatu beharrean, helburua bizi-maila igotzea izango da, zientziak eta industriak ekoizpen-ahalmenak handitzen dituzten heinean. Zer esan nahi du honek? Esplotazio hori antolakuntzak ordezkatuko du eta gorputz sozial berri bat sortuko da.

Oparotasuna ezarrita, hurrengo urratsa bizitza berri baten espiritua hauts ekonomikoari botatzea da. Gizakia zati batean fisikoa, zati batean morala eta zati batean intelektuala den bezala, gizakien gizartea ere zati batean ekonomikoa, zati batean kulturala eta zati batean politikoa da. Beraz, gizakiarengan bezala, faktore ekonomikoak organo eta gorputz-adarretan multzokatu behar dira; kulturala ere ia osorik banakoen esku utzi behar da eta politikoak osotasunaren gaineko autoritatea izan behar du. Horrekin esan nahi dut politikaren jarduera nagusiak banakoen eta taldeen arteko harremanak arautzea eta organo eta gorputz-adar horiek, zerbitzu nazionalak, zuzentzea izango direla, eta hauek bakarrik kontrola ditzakete.

Hemendik honako hau ondoriozta dezakegu: Banakoen bizitza pribatua ahalik eta libreena izango dela; langile taldeen oparotasuna funtzioen araberako antolaketaren araberakoa izango dela, eta osotasunaren gobernua adimen, ezagutza eta esperientzia handiko pertsonek eramango dutela. Beste era batera esanda: bizitza kulturala indibiduala da, ekonomikoa kolektiboa, eta politikoa zuzentzailea eta autoritarioa. Hiru jarduera-talde hauek —autoadierazpena, talde-adierazpena eta adierazpen nazionala— elkarrekin lan egiten dutenean, bizitza kultural, ekonomiko eta politikoaren ekonomia gorena sortuko da. Ekonomia hau benetako askatasuna da, eta atsekabearen askatasuna da bake nazionalaren oinarria.

Gerra arazoaren bigarren zatira joko dut orain, hau da, iraultza nazionaletatik hasi eta... atzerriko gerrak, eta hemen berriro ere ikusten dugu benetako bakea oinarri ekonomikoan ezarri behar dela.

Zein da oinarri hori gaur egun? Urrearen anarkia, nazioarteko eta nazioko moneta-sistemen giltzarri nagusia. Urrea lortzeko edo urrezko monetak ezartzeko, nazioek merkataritza-balantza "onuragarriak" izan behar dituzte. Hori lortzen dutenek urrea atera diezaiekete "onuragarriak" diren saldoak dituzten nazioei edo aldea mailegu gisa maileguan hartzera behartu. Gai honi buruzko idazle batek dioen bezala: "Ondasun eta zerbitzuen truke elkarrekiko onurarako trukatu beharrean, nazioek hortz eta atzaparrez borrokatu behar dute 'onuragarriak' diren saldoengatik — hau da, urrea—, beren lehiakide arrakastatsuen peoian egotearen egoera umiliagarri eta tamalgarrian aurkitzearen zigorraren pean". Hau da gerrarako bide zuzena, zeren, adierazi dudan bezala, uko egiteaz gain, gerrak bakarrik abolitu dezake morrontza hori. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Jakina, arazo honen konponbidea aberastasunaren neurri gisa urrea uztean eta moneta benetako aberastasunean oinarritzean datza, ez lor daitekeen salgaia batean, baizik eta merkatu-balioa duten salgaia guztietan. Orduan, esportazioak inportazioekin ordaindu beharko dira edo opari bihurtuko dira jasotzen dituen nazioarentzat. Goiko idazleak dioen bezala: Estatuak diruz lagundutako esportazioak helbururik gabe geratuko dira orduan. Tarifek, inportazioak baztertzen dituzten neurrian, esportazioak baztertuko dituzte neurri horretan. Trukeak aldaezin finkoak izango dira, espekulatzailea ezabatuz, eta diru-emailearen beldurra desagertuko da.

Ezin dut hemen sartu xehetasunetan nola likidatu behar den dagoen finantza-anarkia; baina agerikoa da gobernu demokratikoetan, urre-patroiaren finantza-interes eta aurreiritzien menpe daudenean boterea lortzeko, irtenbidea ezin dela hondamendia izan. Begira herrialde honetan dagoen makinaria, hain erreforma korapilatsu bat egiteko beharko litzatekeena.
Lehen Ministroak arazoa Kabinetera eta Kabineteak Parlamentuko Alderdira eraman behar du, eta Alderdi Laboristaren Gobernua boterean badago, Parlamentuko Alderdiak Sindikatuen Kongresura eta Alderdi Laboristaren Konferentziara eraman behar du, batzar horien guztien atzean interes bereziek hariak mugitzen dituzten bitartean.

Gobernu faxista baten pean, adituek gaia aztertu ondoren, Lehen Ministroak "bai" edo "ez" esango du. "Bai" bada, neurria lege bihurtuko da. Eta beste nazio batzuk interesatuta badaude, eta hori nekez gertatuko da faxismoaren zuzendaritzapean badaude, erabakiak hartzeko mekanismoa berdina izanik, akordio azkarra posible bihurtzen da.

Gerraren oinarrizko kausa hau ezabatzen dela adostuta, kausa biologikoa deitu daitekeena geratzen zaigu, hau da, gehiegizko biztanleria, eta inongo birmoldaketa ekonomikok ezin du zuzenean eragin; izan ere, gobernuaren kontrolpetik kanpo dago.

Bizi-maila altua duten herrialdeetan, arazo hau automatikoki konpontzen da jaiotza-tasaren jaitsierarekin. Baina maila baxua nagusi den herrialdeetan, hau da, zibilizazio industriala guztiz garatuta ez dagoen herrialdeetan, urte askotan jaiotza-tasaren igoera espero daiteke. Munduko estatistiketara joz, ikusten dugu Mendebaldeko Europan biztanleriaren hazkundea gutxitzen ari den bitartean, Ekialdean ez dela gutxitzen, Errusian eta Asiako eremu zabaletan ehunka milioi pertsona gehiagorentzako lekua dagoela bitartean. Asia Errusian ezartzen ari diren ildoen arabera industrializatzen bada, ez dago zalantzarik ehunka milioi horiek jaioko direla eta gehiegizko biztanleriak mendebalderantz hedapena behartuko duen garaia iritsiko dela. Zer esan nahi du honek? Asia eta Europa arteko kontinente arteko gerra bat baino ez. Gerra honetarako prestatzeko, Europako nazioek beren barne-liskarrak utzi eta batu egin behar dituzte, eta ez dira inoiz batu egingo atsekabe ekonomiko eta finantzarioek bereizten dituzten bitartean. Ekialdeko Europako nazioek ezin badute beren mugen barruan beren biztanleria gero eta handiagoarentzat lekurik aurkitu, orduan bi gaitzen arteko aukera txikiena da, haien hedapena ekialderantz izatea eta ez mendebalderantz. Hedapen hori biztanleria-erresistentzia txikienaren ildotik joango da ez ezik, Mendebaldeko zibilizazioa mehatxatu dezakeen gerra-mehatxurik handienarengana hurbilduko da, eta ez urrunduko.

Etorkizuneko aukeren inguruko ibilaldi labur honetatik ikusten dugu, eta uste dut modu erabakigarrian, gerraren arazoa ezin dela bake itun eta hitzarmen luzeekin konpondu. Benetako arazo aktiboa da, eta horren zati bat antolakuntzaren bidez konpondu daiteke, eta beste zati bat Europa batu eta militarki boteretsu batek bakarrik babestu dezake.

Faxismoak herrialde honetan boterea lortzen duenean ere, Europaren patua bakarrik kontrolatzea ezinezkoa denez, aurrean dugun arazo militarrik garrantzitsuena gure Inperioaren segurtasuna eta defentsa da. Hemen gaude gure lurraldean eta zenbait ondo-

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Muga definituak nahi dugun bezala eraiki daitezke. Horrek lidergoa eta ekintza esan nahi du.

Herrialde zibilizatu batean botere militar ororen oinarri materiala aberastasun ekonomikoa delako, Inperioaren segurtasunaren lehen arazoa Inperioaren garapena da. Esan daiteke, ordea, Dominioak gaur egun nazio autonomo autogobernatuak direnez, ezinezkoa dela Barne Gobernu batek, faxistak edo bestelakoak, zeregin hori burutzea. Betebeharra aurreikusten bada, faxistak guztiz ados daude. Baina berarentzat, betebeharra guztiz beharrezkoa ez den zerbait da, errealista izanik uste baitu garapena lankidetzaren menpe egongo denez, lankidetza, aldi berean, norberaren interesean oinarritu behar dela.

Ez du ezertarako balio odol-anaitasunaz eta ohiko loturei buruz hitz egiteak, hauek onartutako egitateak direlako eta inork ez duelako zalantzan jartzen haien lotura-ahalmena; gainera, esparru materialetik kanpo daude eta, beraz, ez dira sartzen arazo ekonomikoan. Benetan erabilgarria dena da iradokitzea Inperio autonomo batek ez duela soilik Inperio oparoagoa esan nahi, baizik eta Inperio seguruagoa ere, nazioen arteko komunitatean bakearen tresna hain indartsua izango baita, non ia gerra debekatuko baitu. Inperio autonomo batentzat, gehiegizko populaziotik sortutako gerrak izan ezik, kontrol politikotik kanpo daudenak, kaltegarriak dira. Ondorioz, Inperioaren abantaila da munduko bakea mantentzea. Beraz, bere abantaila da bere atal guztiek ekonomikoki lankidetzan aritzea. Horrek atzerriko inbertsioen galera ekar dezake; baina denbora gutxian galera hori guztiz konpentsatuko da gero eta oparotasun handiagoarekin.

Oparotasun hori zaintzeak defentsaren arazora garamatza zuzenean. Non dago defendatzeko boterea? Lehenik eta behin, Britainiar Itsas Armadan, datozen urte askotan Dominionek ez baitute gerra-flota indartsuak eraiki eta mantentzeko moduan egongo. Bigarrenik, Aire Armadan eta Armadan.

Hirugarren defentsa-tresnari dagokionez, armada modernoak, hau da, mekanizatuak, behar ditugun motakoak direnez, kostu-arazo bera izango dute Dominionek flota modernoen eraikuntzan duten bezala. Baina bigarrenari dagokionez, Aire Armadari dagokionez, beste istorio bat garatzen da, lur-eremu zabalak hartzen dituzten Dominionak hegazkin zibilen haztegi naturalak baitira, eta hegazkin zibilak aire-potentzia militarraren oinarriak dira.

Beraz, arazoa honela konpontzen da: Britainia Handiak lehenik eta behin bere barneko aire defentsaren arduradun izan behar du, eta gero itsas komunikazio guztien arduradun inperiala eta gerran suhiltzaileen brigada inperial baten ildotik jardungo duen armada mekanizatu txiki baina indartsu baten mantentzearen arduraduna. Era berean, Dominionek beren aire defentsaren arduradun izan behar dute, eta ondorioz, aire indar sendo eta eraginkorrak ezarri.

Indar horiek emanda, arazoa lankidetzan konpontzen da, eta konponbidean bi faktore nagusi daude, hots: gure ikatz-estazio babestuen sarearen antzeko lurreratze-gune babestuen sare bat ezartzea, eta Inperioko nazioei aireko defentsan eta aireko boterearen garapenean aholkuak eman diezazkiekeen Aire Kontseilu Inperial bat sortzea.

Hala ere, gure Inperioak iraungo badu, hau da gure arazorik garrantzitsuena, gure berehalakoena gure Borroka Zerbitzuak berrantolatu eta berrarmatzea da. Gerra amaitu zenetik, gobernu oztopodunen segidak ezintasun egoeran utzi ditu. Gure bi potentziaren itsas estandarra bertan behera utzi da eta gaur egun gurutzontzi, destruktore eta itsaspekoen eskasia arriskutsua dugu. Azken aipatutako arma honi dagokionez, Frantziaren menpe gaude orain. Gure Armada tamainaz eta eraginkortasunez murriztu da, eta zaldi-haragi faltak motorizatzera behartu gaituen arren, garun arkaikoen gehiegizko ugaritasunak masa alferrikako bat mantendu du bertan...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

infanteria polizia indar garesti bat baino ez dela. Bitartean, Errege Aire Armada munduko aire indarren artean lehen postutik seigarren postura jaitsi da.

Faxistak ez du horrelakorik onartuko. Ez zaio botere-maila eta muga emozionalen axola. Errealista da eta dio: «Urre-sukarreko meategi-eremu batean bizitzen banaiz, bizi naizen bezala eta egin behar dudan bezala, pistola bat eramango dut gerrian».

Bere ikuspuntuak hauek dira:

Milaka kilometroko itsas ibilbideak babestu behar ditugu, eta eraso posibleenen aurka ez ezik, guztien aurka defendatzeko, helburu horretarako egokia den Itsas Armada bat behar dugu.

XIX. mendeko Armada bat dugu; horren ordez, XX. mendeko bat izan beharko genuke. Ez giza haragi tonatan pisatutako Armada bat, baizik eta kolpe mekanikoen indarraren arabera neurtua: gizon gutxi eta makina gehiago, hau makinen aroa baita eta ez giharren aroa.

Hain boteretsua izanik defendatu gaitzakeen Aire Armada bat nahi dugu eta izango dugu.
Eremu eraginkorrean dagoen etsaiak askotan pentsatuko du guri eraso egin aurretik.

Azkenik, Defentsa Ministerio estrategiko bat nahi dugu, hiru Zerbitzuak zerbitzu konbinatu bakarra balira bezala planifikatu eta planifikatu ahal izango dituena. Hau da, defentsa autokrazia bat nahi dugu bakean, badakigulako gerran autokrazia batek bakarrik gidatuko duela edo gidatu dezakeela estrategia modu bakarrean.

Beste nazioek aldarrikatzen badute hau dela gure gerraren aurkako asegurua eta gerran gure garaipenaren ziurtasuna militaristak, egin dezatela. Armamentu lasterketa baten irrikarik ez dugun arren, ez dugu asmorik hurrengoan erasotzen gaituztenean etsaiaren armamentuetatik ihes egitera behartuta egongo garen egoeran aurkitzea. Nahiago dugu errealitateei ireki eta zuzen aurre egin, itsu-itsuan keinu egin beharrean.

Uste dut orain gerraren eta haren prestaketaren inguruan ditugun arazo garrantzitsuenak aztertu ditudala, eta argi utzi dudala faxisten eta beste pertsona gehienen ikuspegiaren arteko aldea hau dela: haiek gerra saihestezina edo saihestezina dela uste duten bitartean edozein egoeratan, bake baldintzen arabera berak gerra beharrezko edo ez-beharrezkoa dela uste du. Izan ere, alde hori alkimista zientzialariarengandik bereizten duen berdina da.

Gerra errealitate bat da eta hala tratatu behar da. Ulertzekoa da azken gerraren ondoren jendea idealismorantz jo izana, giroa aldatzeko besterik ez bada ere. Ulertzekoa da, halaber, iritzi herrikoian oinarritzen diren gobernu guztiak, berez, ur nahasien gainean olioa botatzera behartuta egotea. Hauek ezin ukatu daitezkeen gertaerak dira; hala ere, horrek ez du esan nahi aldatu ezin diren gertaerak direnik. Faxistak ez du gerra nahi, gerra bakearekiko atsekabearen neurria delako, eta, beraz, gobernuaren porrotaren neurria, baina ez da beste muturrera joaten eta bere konfiantza jartzen asmakizun politikoetan eta legerdemain-etan.

Are gehiago, ez du uste hau gerra garaia denik, eta uste du sinesmen hori frogatzen duela gobernuek gerraz hitz egiteari uzten ez diotelako. Nola da hori? Bi arazo-kategoria handi baino ez daudelako bizitza nazionalean: bata barnekoa eta bestea kanpokoa: barne-arazoak eta kanpo-arazoak. Jendeak lehenengoa aztertzea nahi ez baduzu, jarri arreta bigarrenean. Trikimailu hau, asmatzaile guztientzat ohikoa dena, politika demokratikoaren iturri nagusia da.

Gerraren arazoa zientifikoa dela uste du, eta ez emozionala: aurkitu haren arrazoiak, isolatu birusa eta landu antitoxina bat txorakeria eta masailezurra ordez. Gaur egun bezala eta

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Badirudi denbora batez bizi-maila unibertsalki altua ez den ezerk ez dituela gehiegizko biztanleriaren ondorioz sortutako gerrak ezabatuko, faxistak uste du indar armatuak beharko direla eta, ondorioz, eraginkorrak direnak zaharkituak baino erabilgarriagoak eta ekonomikoagoak izango direla. Gizakia tradizioek eragiten duten arren, eta tradizio maskulinoak gerran balio handikoak diren arren, armak ezin dira, noski. Beraz, faxistak ez ditu sentimenduak kanoi-balekin nahasten.

Europa batua ideal handia den arren, eta faxistek ongi etorria eman eta faxisten kontrolpean posible dela uste duten arren, gobernu guztiek elkarren artean sistema antolatu baten bidez jardungo baitute orduan, gaur egungo egitate gorena da munduko nazioen liga bakarra Britainiar Inperioa dela. Hemen dago, beraz, bake sortzaile baterako bidean dugun benetako abiapuntua. Munduaren laurden bat gutxi gorabehera hartzen duen eta bere biztanleen laurden bat hartzen duen abiapuntua. Bakea gure esku dago, modu errealistan ulertzen badugu. Mendeetako lanaren ondoren, nazio gisa, martxa-lerrotik erori eta atzeratuen multzo bat bihurtuko al gara orain? Faxistak "Ez" erantzuten du; horregatik bere leloa "Aurrera" da.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Aurrera Faxismoan

Oswald Mosley-ren eskutik

FASCIST Propaganda gure bizitza nazionalaren zati gisa ezarri da. Bi urteko lan eta sakrifizioek sari gisa ekarri zuten Mugimendu hau herriak botere abertzale, iraultzaile eta berez britainiar gisa aitortzea.

Langile britainiarrak azkenean bere herrialdearekiko maitasun naturala berearekin identifikatu ahal izan du bere baldintzen oinarrizko hobekuntzarako desira zuzena eta beharrezkoa.

Bere milioika herritar zapaltzen zituzten miseria eta beharrei buruz lehen pentsatu ere egin ez zuen inperialistak ulertu ahal izan du langabezia eta pobreziarako ez dagoela ez aitzakiarik ez aringarririk zientzia-aro moderno honetan.

Gure Mugimenduaren hirugarren urteak propagandan garaipen paregabeak izan ditu; baina bere lorpenik handiena erakunde zientifiko eta guztiz fidagarria sortzea izan da, zeina gabe propagandak ezin dituen emaitza iraunkorrik eman.

Mugimenduaren egitura organikoa, oro har, ia 500 Barruti Formaziok osatzen dute gaur egun, Parlamentuko eremuaren arabera antolatzen ari direnak, eta guztiak Alkandora Beltzen jardueran oinarritutako antolaketa batek korrelazionatu eta bateratu egiten ditu. Makina guztiz fidagarri honen eraikuntza are nabarmenagoa da, Mugimenduaren energia hainbeste xurgatu ez duelako propaganda kaltetzeko moduan. Aitzitik, izugarri lagundu du Britainia Handiko historia modernoko bi propaganda operazio handien arrakastan. Orain ospetsua den "Mind Britain's Business" kanpainak herriaren aurkako jarrera piztu zuen gerra zentzugabe baten aurrean, egunetik egunera gero eta gehiago estimatzen den neurrian, politikariek gure propaganda botereaz jabetu gabe, indar militarra eta itsasoa erabiltzea lehen aldiz kontuan hartu zutenean hartu zuten jarrera fantastiko eta ponposotik aldentzen diren heinean, ezin den gatazka batean...

kezkatzen gaitu.

Bigarren operazio handia “Faxismoa hurrengoan” lelopean gogoratuko da.
Azken hauteskunde kanpainan zehar, gure Mugimenduak Alderdi zaharrek antola zitzakeen bilera guztiak egin zituen. Gure bilerak, oro har, bete-beteta zeuden, haienak ia hutsik. Gure bilerak, ia salbuespenik gabe, baketsuak eta ordenatuak izan ziren; haienak oso maiz bandalismo eta indarkeria eszenekin markatu ziren, faxisten bilera batean baimenduko ez liratekeenak. Azken finean, adierazpen askatasuna mantendu dugu; haiek ukatu nahi izan dute eta eurek galdu egin dute.

Gure bileretan erreklutadu kopuru handia eman zen izena hauteskunde borrokaren erdian.
Interes handiz entzun behar gintuztela uste genuen; ezagutzen genituen ekialdeko azpi-gizonek ez gintuela isilarazi behar; baina jendetza bat guregana batzea, hain zuzen ere, hautagaiak izendatzeari uko egiten genion unean, hauteskunde-lehiaketatik abstenitzearen jakinduriari egin dakiokeen omenaldirik handiena da etsaiari eraso egin ahal izan arte beharrezko makineria teknikoarekin, bere fronte hondatu eta zatituaren luzeran zehar.

Horrela, 1935. urtea amaitzen den heinean, propagandan eta antolaketan arrakasta berdina izan dugula hausnartu dezakegu. Gure zeregina amaitu arte zoriontsu izan ezin bagara ere, denok harro egon gaitezke egindako ordu bakoitzeko lanaz, ******ebook converter DEMO Watermarks******* kausa honen alde egindako sakrifizio txiki bakoitzaz.

Machine Translated by Google

Salbatu gure herria Nazionalismoan noble den guztia Sozialismoan baliagarria den guztiarekin batuz.

Atzera begiratuta, gainera, onartu behar da juduen erasoaren aurkako gure erresistentzia beharrezkoa izan zen bezain garaile izan dela. Juduek ez zutelako onartuko Britainia Handiko Mugimendu batek Britainia Handiarentzat bakarrik lan egitea, pentsatzea eta sentitzea, Europa komunismotik salbatu duen Liderrak duen herri handi batekin gatazka katastrofiko batean murgilduko gintuzkeelako, etengabe gainbehera doan defentsa batean botata aurkitu dute beren burua, Britainia Handian sentimendu antisemita bat piztu baitute, eta horren errua beraiek bakarrik dira. Harro pentsa dezakegu gure Mugimenduak Finantza Juduen Nazioartekoaren eta Boltxebismo Juduen mehatxuari aurre egiteko ausardia izan ez balu, ez zuela herriaren konfiantza justifikatzeko gai izango bakarrik: proba erabakigarria saihestuko zuen, eta suetatik altzairu tenplatuzko gauza gisa atera da.

Pozten gara horrelako probetan, haiek bakarrik ziurtatu baitezakete gure kideak irmoak, leialak eta faxismoaren borrokak pizten duen “irauteko indarra” izeneko giza kalitate handi horren adierazpen bikain batean sakrifikatzeko prest egotea.

Datorren urtean, ahalegin guztiak bikoiztu eta arrakasta-erregistro guztiak hautsi behar dira. Orain hurrengo hauteskundeetan borrokatzeko konpromisoa hartu dugu; eta konpromiso hori ehunka hauteskunde-barrutitan alderdi zaharretakoak baino hobeak diren hauteskunde-erakundeak eratzeko lan izugarriaren bidez beteko da. Zeregina zaila da; baina gure kide aktiboak alderdi zaharretakoak baino askoz handiagoak dira.

Gabonak baino lehen amaitutako hiru asteko birak Britainia Handiko beste inongo indarrek imitatu ezin dituen langile eta espiritu bat agerian utzi du. Barruti bakoitzeko ofizialak arratsaldero eta arratsalde askotan biltzen ziren Eremu-konferentzietarako. Beren tokietan gidatzen duten britainiar gizontasunaren ordezkari duinak ziren. Emakume ofizialek ere gure benetako britainiar emakumetasunaren Mugimenduaren gero eta indar handiagoa ordezkatzen zuten. Antolakuntza eta politika arazoak aztertu ziren xehetasunei arreta handia jarriz, alderdi zaharren urteko konferentzia labur, lauso eta xumeetan ezinezkoa zena. Hurrengo urterako plan nazionalak osorik eta zintzoki eztabaidatu ziren, eta lurralde osoan zehar unibertsaltasun eta ilusio handiz hartu ziren. Batez ere, harreman eta harreman pertsonal estu hori mantendu zen Mugimenduaren egungo hazkunde handian ere, faxismoaren anaitasunaren lehen egunak hain biziki karakterizatu zituena.

Faxismoaren indarraren urte berri bat dugu aurrean. Finantza Juduen Nazioartekoaren indar bateratua eta honek agintzen dituen propaganda baliabideak iseka egiteko adina ausardia izan duen Mugimenduak; "Botere Berezia, Fronte Gorria eta Erreakzio Lerro Masiboak" arrakastaz desafiatu dituen Mugimenduak ezin du gehiago defentsarekin konformatu. Gure bidean jarritako oztopo handiak gaindituta, orain gure garaipenaren alde lan egin behar dugu. Konkista honen hedadura eta azkartasuna kide bakoitzaren etengabeko eta helburu sendoen araberakoa izan behar da.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Indarra Poztasunaren Bidez

Robert Ley doktorearen eskutik

TGure Liderraren, Adolf Hitlerren, aginduz sortu zen *Indarra Pozaren Bidez* Alderdi Sozialista Nazionalaren erakundea. Egun batean deitu zidan eta esan zidan: "Langile alemaniarrak aisialdi eta opor nahikoa izatea nahi dut, nazioaren nerbioak sendo egon daitezen; izan ere, ezinezkoa da ezer lortzea, jenio handiena duen estadista izan arren, nazioaren nerbioak suntsitzen badira". Liderraren agindu hau betetzea nire betebeharra bihurtu zen, eta 1933ko azaroan, *Indarra Pozaren Bidez* sortu zen. Askok, nire kolaboratzaile hurbilenen artean ere, ez zuten ulertzen zertan ari nintzen, ezta Liderraren asmoa ere. Askok uste zuten langilearen begietan hautsa botatzeko eta gizarte-justiziaren aldeko bere nahi legitimoa desbideratzeko bitarteko bat ematea zela. Beste batzuek, berriz, kargu berriak sortzeko jarduera-eremu berri bat ikusi zuten bertan. Oso gutxi batzuek baino ez zuten aitortu garai hartan gaur egun Alemania osoan zehar taupadaka dabilen eta dagoeneko gure herrialdearen mugetatik haratago mundura hedatzen den egitasmo izugarria. Mirari bat dirudi askok barre egin zioten, besteek mespretxatu zuten, aurkariek iraindu eta irainka estali zuten, eta gure lagun minenek ere antsietate eta zalantzaz bakarrik ikusi zuten ideia batek nola bi urte baino gutxiagoko denbora laburrean jendearen bihotzak irabazi eta herriak berak praktikan jarri duen hausnartzen denean.

Ikuspuntuan dugun objektuaren deskribapen gisa, izena guztiz egokia da: Komunitate Nazional Sozialista *Indarra Pozaren Bidez.* Kontu handiz aztertu behar da hitz bakoitzaren esanahia: Komunitate Nazional Sozialista. Komunitatea da bere oinarria, eta hemen berriro ere argi adierazten da komunitatea bakarrik dela gai eta eskuduna pozaren hornitzaile izateko. Honetan, gu, sozialista nazionalok, argi ikusten dugu berriro ere kultura eta artea nazioaren eta arrazaren komunitatearekin lotuta daudela, eta ezin dutela hutsean isolatutako existentziarik izan. *Indarra Pozaren Bidez* "Lanaren Ondoren" deitzea aholkatu zidaten. Baina ez naiz inoiz imitazioaren aldekoa izan, beti nahiago izan dut ikustea ea norberak zerbait sortzea posible ote zen.

Italia gaztearen “Dopolavoro”-k emaitza bikainak erakuts ditzake zalantzarik gabe; lorpen handia da, zalantzarik gabe. Baina ez dator bat zehazki begi bistako helburuarekin. Esamolde neutroa da, ez gure nahia ezta Liderrak agindutakoa ere adierazten ez duena. Liderrak esan zuen: “Nazio sendo bat izan nahi dut: ikusi lanaren erritmoa, arrazionalizazioak eta gertaeren joera osoak zentzurik gabe utzi dutena, gizon hauek duten aisialdi eta oporrekin orekatzen dela; eta ikusi herriaren nerbioak ez direla hondatzen”. Liderraren agindua nazioari indarra ematea zen, eta, aldi berean, indar hori nola lortu behar zen erakutsi zuen: aisialdiaren bidez, oporren bidez, pozaren bidez.

Indarra Poztasunaren Bidez da, agian, Nazional Sozialismoaren helburu osoaren adierazpen laburrena eta zehatzena. Nazional Sozialismoak Alemaniari eman dion bizitza-ikuspegiaren gorpuzkera da; gugan taupadaka dabilen bizitzarekiko jarrera positiboa adierazten du, eta iragan mendean gure nazioa menderatu zuen bizitzaren ukazioa ordezkatzen du. Izan ere, bizitzako esparru guztietan iraganean ikusi genuena, gure alderdi desagertu guztiak ezaugarritzen zituena, bizitzaren ukazioa zen!

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Gu, Sozialista Nazionalok, ez dugu bizitza lurreko malko-haran batetik igarotzen den bidaia gisa pentsatu nahi, Haratago hobeago baterako etengabeko prestaketa gisa. Bizitza —eta batez ere gure herrikide alemaniar pobreenen bizitzak— ahalik eta ederren eta distiratsuen egin nahi dugu. Uste dugu gure bizitza hau bizitzeko modukoa dela; eta uste dugu gure Jainko Jaunak ez zuela gure bizitzaren aniztasuna sortu berriro ere betiko suntsipen eta deuseztapenerako uzteko. Mundu honetan bizitza eta lanekin bete beharreko misio santu bat dutela uste duten guztiak, sinesmen horretaz beteta dauden guztiak, bihotz-bihotzean Sozialista Nazionalak dira.

Horregatik behar dugu indarra borrokarako. Gure bizitza ez dago paradisuko aberastasunez beteta; guretzat gauza nagusia borroka da. Bizitza borroka da, eta borroka bizitzea. Ez dugu ezagutzen batzuk betiko alferkerian beren plazerraren zain dauden eta besteak betiko kondenatuta dauden helmugarik. Betikotasun osoan borroka gure sinesmenaren eta gure bizitzaren adierazpen gisa baino ez dugu ezagutzen. Eta borroka honetarako gure herriari etengabeko indar berrien hornidura eman nahi diogu. Lana, hain zuzen ere, borrokaren beste adierazpen bat besterik ez da. Gure herrikide guztiak, langileak edo nekazariak, artistak, jakintsuak edo soldaduak izan, uneoro beren herriaren eta beren buruaren existentziaren aldeko borroka honen erdian daude. Eta borroka honek nerbioak eta substantzia kontsumitzen dituenez, gizakiak borroka horretarako bitartekoak behar ditu, eta, beraz, baita baliabide horien berritzea eta bere indarrak berritzea ere. Ondorioz, aisialdia eta oporrak barne-behar bat dira guretzat.

Duela denbora bat, gizarte-ekonomiaren ikasle atzerritar bikain batek galdetu zidan: "Zein da zure jarrera oporren gaiarekiko? Alemanian oporren kopurua legez ezarriko al duzue, eta, aldi berean, ordainketa-tasa legez arautuko al duzue?" Nik erantzun nion: Ez dugu oporren ezarpen orokorra onartuko soilik, baizik eta legez derrigorrezkoak bihurtuko ditugu, gure eskaeren artean bat baita". "Baina barkatu", esan zuen, "herrialde guztietan enpresaburuek beren langileen aurka borrokatzen dute, eta hala ere, Alemanian enpresaburuek ere pixkanaka opor horiek eskatuko dituztela diozue?" "Bai, ez da urrun egongo oporren eta aisialdiaren defendatzaile sutsuenak ez langileak izango, enpresaburuak baizik".

Nazionalsozialismoa arrazoiaren garaipena da arrazoirik gabekoaren gainean, eta arrazoizkoa da nekatuta eta hondatuta dagoen gizon batek bere burua birsortzea, etorkizuneko lana askoz hobeto egin ahal izateko. Horrek esan nahi du oporrak zentzumen osasuntsu eta arrazoizkoaren eskaera bihurtzen direla. Ez ditugu oporrak eskatzen errukiagatik, baizik eta gure herriaren produktibitate-ahalmena are gehiago handituko dutela aitortzeko. Lan-enplegatzaileak ez du abantailarik berarentzat lanean ari den gizon nekatuta eta agortuta edukitzean; gizon horrek energia xahutzen du besterik gabe, makinak martxan jarraitzen duten bitartean, energia kontsumitzen dute, dirua kostatzen dute eta higatzen dira. Gizona ere produktiboa izateari uzten dio, eta, beraz, enpresariak galera bikoitza du: ez du soilik soldatak ordaintzen produktibitate murriztuagatik, baita ustiatu gabeko makinaren energia eta potentziagatik ere. Bestalde, gizona freskoa bada, enpresariak erraz berreskuratzen du ordaindu dituen oporrek egindako aldea. Eta enpresariak ikusiko du bere saldoa ez dela zordun bihurtuko, baizik eta, aitzitik, kreditu-aldean hobekuntza erakutsiko duela; ikusiko du berak zein langileak irabaziko dutela.

Nazionalsozialismoaren ezaugarria da alde bakar baten onurarako ezer ez egitea. Langileari bakarrik lagunduko liokeen eta, aldi berean, enpresariari kalte egingo liokeen zerbait egingo bagenu, hori ez litzateke nazio osoarentzat onuragarria izango; gauza bat ona da banakoarentzat alemaniar herri osoarentzat ona bada, eta ona da alemaniar herriarentzat gizonek aisialdia eta oporrak izatea. Askotan izan da gure esperientzia, eta gaur egun ere hala da, gizon bat esaten entzutea: "Zortzi eguneko oporrak izan nahi nituzke; eman iezadazu nire dirua; baina ez dut aisialdira joan nahi, etxean geratuko naiz. Ez, hori ez dago ondo; hori litzateke..."

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

dirua botatzea; etxean gizonak ezin baitu aisialdia aurkitu. Gauzaren ideia bera da noizean behin ganbaratik aterako dutela, non etengabe atsekabea eta beharra besterik ez duen ikusten, eta itsas bidaia batera, mendietara edo Rhin ibaira bidaliko dutela, eta eguneroko lan mundua zortzi egunez ahazten ikasiko dutela. Marxistek predikatzen dutena ez da nahikoa: "Oporrak nahi ditugu"; zerbait egin behar da oporrekin - hori da *Indarra Poztasunaren Bidez.*

Lehen urtearen amaieran esan ahal izan nuen *Indarra Poztasunaren Bidez* Alemania konkistatu zuela oldarraldi batekin. Gaur egun, gure lorpenak hain handiak dira, ezen atzerriko herrialdeek ere arreta jartzen dieten. Alemaniaren alde edo kontra egon arren, atzerrian dauden guztiek interes handiz begiratzen dute gure erakunde gaztea, orain arte ezinezkotzat jotzen zen zerbait posible egin duena, munduko sozialista guztien urte askotan ametsa izan dena. Munduari Alemania Berria modu gaiztoan pentsatzera eraman nahi diogun modu ezberdinean, prentsa gaizto batek askotan sinetsarazi nahi digunaz bestera.

Diario da Manhak, adibidez, munduko iritziaren aldekotasun gero eta handiagoaren adibide gisa ematen du; 1935eko urriaren 12ko zenbaki batean, honako hau irakurtzen dugu *Indarra Poztasunaren Bidez* itsas bidaia bati buruz: "Hori da Alemaniak, Adolf Hitlerren inguruan bildutako bere herriaren borondate irmo eta diziplinatuarekin, burutzeko prestatzen ari den iraultza. Zeintzuk izango dira bere ondorioak eta azken emaitzak? Oraindik goizegi da horiek kalkulatzeko; baina gauza bat ziurra da, alemaniar espiritua bizitza-kontzeptu berriak sortzen eta gure garaiko arazo ezegonkorrenak konpontzen ari dela lanean". 1935eko irailaren 27ko Karmoy Posten norvegiar egunkariak eztabaida interesgarri bat argitaratzen du norvegiar baten eta Rabinowitz jaunaren arteko *Indarra Poztasunaren Bidez* bidaien balioari buruz. Norvegiarrak itsas bidaiei buruzko zirriborroei erreferentzia eginez idazten du: “... ontziko bizitza izan behar da halako txango batean, leku gutxirekin eta modu guztietan estua, adierazi nahi nuke nik dela...”. neuk parte hartu dudala horietako batean, eta badakit hau zentzugabekeria

· Inoiz ez zara *Indarra Poztasunaren Bidez* lurrunontzi batean egon behar. Ezin duzu. Gustuko duzun edozein herrialde
"Bota gainetik justizia zentzumen · demokratiko harro egon liteke.
guztia... *Indarra Poztasunaren Bidez* erakundea".

Atzerritik datozen antzeko prentsa adierazpen atseginen zerrenda mugagabe luzatu nezake; baina gauza bat argi dago gure erakundean serio interesa hartu duten guztiek osatutako epaietatik, hau da, *Indarra Poztasunaren Bidez* ideia bere lorpenen indarrarekin finkatzen ari dela, beste herrialde batzuetan ere zalantzan jarri gabe.

Beraz, arrazoi genuen beste herrialde batzuetara bidaiak egitean. Hasitako bidetik jarraituko dugu, eta aurtengo martxoan gure *Indarra Pozaren Bidez* flotarekin Atlantikoan zehar bidaiatuko dugu Lisboara eta Madeirara. Horrez gain, 1936tik aurrera, udaberri eta udazken oro hegoaldera bidaiak egingo ditugu. Portugalera Atlantikoan zehar egindako lehen zeharkaldietan izandako esperientziak hain onak izan ziren, ezen bidaia hauen garapen aipatua erabaki baitugu. Inork ezin du Alemania berria hobeto ordezkatu *Indarra Pozaren Bidez bidaiatzen duen langile alemaniarrak baino.*

Honetaz gain, aurten hainbat proiektu berezi handi burutuko ditugu. 1934 eta 1935eko bost milioi *Indarraren Bidez Poztasunaren* oporraldiko bidaiariak nora joan ziren kontuan hartzen badugu, bost milioi horietatik hiru milioi baino gehiago gure herrialdeko mugako eskualdeetara joan zirela ikusten dugu. Han, sozialismo alemaniarraren horma bizia eraiki dute. Mugako lurraldeetako biztanleria Alemaniako leku guztietako anaia alemaniarrek bisitatu zuten. Eta adiskidetasun handiak, hain zuzen ere *Indarraren Bidez Poztasunaren* bidaiak bidaia pribatuetatik bereizten dituenak, mugako anaia hauei laguntza espiritual berri bat eman zien. ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Lan metodiko honekin jarraituko dugu eta nabarmen zabalduko dugu. Helburu hori lortzeko, kanpaina handi bat hasi dugu, eta dagoeneko baxuak diren *Indarra Poztasunaren Bidez* prezioak % 30 gehiago jaistea dugu helburu. Hori proposatu zenean, aditu askok burua astindu zuten eta uste zuten hori ezinezkoa zela lortu. Orain, prestaketa aldi labur baten ondoren, esan dezaket aurten bertan tarifa merkeagoak 350.000 oporralditarako eskuragarri egongo direla, eta ostatua eskaintzen dutenek onartutako tarifetatik aldentzea eskatu gabe.

Horrek esan nahi du batez besteko distantziarako langile alemaniarrak astebeteko oporraldia egin dezakeela 12, 15 edo 16 markoren truke, bidaiak, mantenu osoa eta ostatua, eta mota guztietako jarduera kolektiboak barne. Horri esker, langileen sektore berriak sartu ahal izango ditugu, beren egoera ekonomikoagatik orain arte *Indarra Poztasunaren Bidez* bidaian parte hartu ezin izan dutenak. Masa berri hauek izango dira oporraldiko onenak, zoriontsuenak eta asebeteenak izango direlako. Mugako lurralde ederretara eramango ditugu, eta aldi berean Nazionalsozialismoak eman diezaiekeen arreta gehien behar duten lurraldeetara.

Indarra Pozaren Bidez mugimenduaren jarduera guztietan , gure Aberriaren mugak gainditzen dituztenetan, atzerrian dauden gure anai alemaniarrak gogoan ditugu. Beste herrialdeekin lotzen gaituzten zubi bizi bihurtu nahi ditugu, eta gure oporretan daudenak adiskidetasunaren mezulariak izango dira, beste herrialdeek Alemania benetan den bezala ikus dezaten. Horregatik, Alemaniara atzerrian bizi diren gure anaiak eta haien seme-alabak ekarriko ditugu, bestela Alemania bisitatzea inoiz pentsatuko ez luketenak. Gure *Indarra Pozaren Bidez* flota erabiliko dugu neguan eta tarteko denboraldian, eta bidaia hauek oso prezio merkean egingo ditugu. Ekimen hauetan guztietan ez dugu inolako industria-erakunderekin lehiarik egiten, bidaia hauetan parte hartuko duten pertsonak oso arretaz hautatuko baititugu. Norbaitek Alemaniarako ohiko bidaia bat ordaintzeko adina diru badu, ohiko moduan bidaia dezala.
Alemaniara bisita egiteko aipatutako instalazio merkeak zorte oneko egoeran ez daudenentzat bakarrik eskaintzen ditugu.

Bidaiei eta oporrei buruzko nire oharrak amaitzeko, zenbait auzotan dagoen kezka txiki bati heldu nahi nioke. Oro har, denak daude gogotsu Indarra *Pozaren Bidez* espedizioekin, bai gure anfitrioiak bai oporraldikoak. Denek goraipatzen dute erakundea, eta frogatu den bezala, eragin onuragarria du hainbat modutan. Kritika bakarra entzun daiteke noizean behin: esaten da oporraldikoen zati handi bat gure gabe ere oporretara joan daitezkeen pertsonak direla. Baina eragozpen hau ez dago justifikatuta. Nire kolaboratzaileek tren kopuru handi baten osaera ikertu dute. Hori erraz posible izan da, parte-hartzaile bakoitzari galdetegi zehatz berezi baten bidez erantzuten baitzaio. Lau barrutietako oporraldiko tren guztien ikerketaren emaitza hau izan da: bidaiarien % 50 baino gutxiago industrian aritzen ziren langileak ziren. Gainerakoa langile txikiek, merkatari independenteek, baliabide pribatuko pertsonek, lanbide liberaletako kideek, etab. osatzen zuten. Indarra *Pozaren Bidez* oporraldikoen diru-sarrerei buruzko zifrak ere eman ditzaket. Tren horien ikerketak erakutsi zuen oporraldiko guztien heren batek hilean 100 marko baino gutxiagoko diru-sarrerak zituela. Beste herenak 100 eta 150 marko artean irabazten zuen hilean. Gainerakoen diru-sarrerak handiagoak ziren, baina batez beste hilean 150 eta 250 marko artean zeuden. % 6k bakarrik irabazten zuen 250 marko baino gehiago. Kategoria honetan, batez ere, familia ugariko bikote ezkonduak aurkitzen ditugu, eta, karga handiak dituztelako, *Indarra Poztasunaren Bidez* bidaietan parte hartzeko eskubidea dute.

Puntu horretara iritsi behar dugu —eta orain arteko guztiak adierazten du hara iritsiko garela—

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Berlindik Rügenerako bidaia bat, joan-etorrirako garraioarekin eta itsasertzeko zortzi eguneko oporraldiarekin, 12 markotik aurrera eskuragarri dagoenean. Azken helburua honako hau da: Alemaniako biztanleriaren egungo mailaren arabera, urtero 14 milioi langile gizon-emakume bidali ahal izan behar ditugu 12 eta 14 eguneko aisialdiko bidaietara. Garraio eta ostaturako dauden instalazioak guztiz eskasak dira arazo honi aurre egiteko. Gaur egun, posible den mugara iritsi dira. Duela bi urte hau iragarri genuenean, barre egin ziguten.

Beraz, atzerapenik gabe hasiko gara ostatu-instalazio eta itsasontzi berrien eraikuntzan. Hurrengo hiru urteetan, Alemaniako Lan Fronteak 100 milioi markoko balioa duten eraikinak eraikiko ditu. Horien artean, Rügen uhartean itsas bainu bat egongo da, 20.000 oherekin eta aisialdirako hornidura guztiekin. Ekimen paregabe honen planak eta maketak dagoeneko eginak daude. Adolf Hitler gure buruzagiaren agindu eskuzabalari zor dizkiogu.

Gainera, bi itsasontzi eraikiko ditugu, bakoitza 1.500 pertsona hartzeko, logela masiborik gabe, kabina guztiak bi edo lau pertsonentzat izango dira, kabina bakoitzak leihotxo bat izango du, eta itsasontzi osoak paregabeko edukiera duen kubierta izango du. Dagoeneko ditugun bi itsasontziez gain, Der Deutsche eta Sierra Cordoba, udaberri honetan tamaina bereko beste lau itsasontzi erosiko ditugu. Proiektu hauetaz gain, Lan Fronteak dagoeneko dituen landa-aisialdirako etxeetako ohe kopurua 30.000ra igoko da. Hiru urte barru dena amaitutakoan, 1,2 milioi pertsonarentzako ostatua eman ahal izango dugu gure aisialdirako estazioetan. Jakina, hotel eta ostalaritza pribatuaren eskaerek beti izango dute tratamendu pribilegiatua. Beraz, tinko lan egingo dugu azken helburua lortzeko, azken langile alemaniarrak aisialdirako eta oporretarako bere erreklamazio legitimoa neurri osoz asetzeko gai izan arte.

Sozialista Nazionalaren *Indarra Poztasunaren Bidez* erakundeen atal desberdinen artean, kirolak posizio bereziki garrantzitsua hartzen du. Bulego honek erantzukizun bikaina baina infinituki neketsua du, langile alemaniarraren arratsalde librea kultura fisiko alaian igarotzea indar eta aisialdi iturri bihurtzea. Gaur egun, bi urteko lanaren ondoren, pozik gaude emaitza gure itxaropenak gainditu dituela ziurtatzeko. Hiru milioi baino gehiagok jarraitu dituzte antolatu ditugun kirol kategoria desberdinetan (igeriketa, gimnasia, atletismo arina, eskiatzea, etab.). Kirol gaietarako osasun zentroek eta akats fisikoak dituztenentzako ikastaro bereziek gure azken herrikideak ere prestatzen laguntzen ari dira. Itsaso zabalean egiten ditugun bela-espedizioak beti beteta egon dira, eta eskaera asko baztertu behar izan dira. Norabide honetan ere, gure lana zabalduko dugu, eta bereziki bidaiak iaz baino ekintza-erradio handiagoarekin egingo ditugu. Negu honetan, idazteko une honetan, eski ikastaroak egiten ari dira Alemaniako neguko kirol eskualde ederrenetan; 35.000 pertsonak parte hartuko dute hauetan. Ikastaro hauekin lotuta, 30.000 *Indar Pozaren Bidez* eskiatzeko jantzi daude eskuragarri, uhaldun eskiak, botak eta galtzak barne, 35 markotan. Kopuru hau altua iruditu daiteke, baina iaz 18.000 jantzi saldu ziren ohiko txikizkako merkataritzan. 42.000 *Indar Pozaren Bidez* oporretan zebiltzan Garmisch-Partenkirchengo Olinpiar Jokoak ilusioz jarraitu zituzten, gure *Indar Pozaren Bidez* trenek tokira eramanda .

Alemaniar askorentzat, honek aspalditik maite zuten eta itxuraz gauzatu ezin zitekeen amets baten betetzea esan nahi zuen; izan ere, gaur egun, Alemanian, kirola ez da jada gutxi batzuek edo ekonomikoki zorte handiagoa duten pertsonek errekorrak hausteko kontua, baizik eta zaletasun nazional bihurtu da. Dagoeneko falta dago entrenamendu-zelai egokirik, eta *Poztasunaren Bidez Indarra izeneko* ekimenaren etorrera...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

kirol ikastaroak etengabe mantentzen dira. Hirugarren urteak, iraganeko esperientziaren arabera, berriro ere oreka bat erakutsiko du, eta horrek frogatuko du Alemanian ez dela txapelketa kirola bakarrik lantzen dena, baizik eta, batez ere, gorputzaren entrenamendu herrikoia. Ez dugu atsedenik hartuko 50 eta 60 urtekoek ere kirola edo entrenamendu fisikoa eguneroko behartzat hartu arte.

Eskolatze eta Herri Hezkuntzarako "Pozaren Bidez Indarra" izeneko sail berriak duela gutxi hasi zuen bere lan praktikoa. Baina bere ibilbideko hilabete gutxitan zerbitzu baliotsua eman dio dagoeneko nazio alemaniarrari milaka hitzaldi-linterna emanez, ehunka mila liburu dituzten liburutegien bidez eta bisita eta gidatutako ibilbide mota guztiak eginez.

Alderdi Nazional Sozialista boterera iritsi zen urtera arte, milioika alemaniar gizon-emakumek ez zuten inoiz antzokirik barrutik ikusi. Ez zitzaien antzokira ez joatea naturala iruditzen bakarrik, baizik eta, eragin marxistaren eraginez, hain gutxiespen konplexua zuten, ezen beren gizarte-egoerarekin bat ez zetorrela iruditzen zitzaien joatea. Hemen ere, funtsezko aldaketa egin da. Nazioaren ondasun kulturalak ez dira gehiago jabe-klaseen pribilegioa izango. Ausaz aukeratutako zifra batek argi uzten du zein garrantzitsua den "Berlin Handian" bakarrik egindako lanaren garrantzia, politika kulturalaren ikuspuntutik: 1934ko abenduaren 1etik 1935eko azaroaren 30era arte, *Indarra Poztasunaren Bidez* Berlingo milioi eta erdi langile baino gehiago eraman ditu antzokira. Zifra hau deigarria bada ere, askoz gehiago estimatzen dugu bere benetako balioa gogoratzen dugunean inoiz edo ia inoiz ez diren antzokira joan diren gizon-emakumeak irudikatzen dituela. Beraz, pertsona hauek antzokiarentzako babes gehigarria adierazten dute. Antzoki batera inoiz joan ez izanaren arrazoiak batez ere ekonomikoak ziren. Hilean 100 eta 200 marko arteko diru-sarrerak zituen langile edo enplegatu batek ez zuen beretzat eta bere emaztearentzat ohiko antzokiko prezioak ordaintzeko gaitasunik.

Gure neurri eskuzabalen ondorioz, jendetza handien babesa lortu da antzokiarentzat eta kontzertu aretoarentzat —entzutenez bakarrik ezagutzen zituzten eta axolagabekeria osoz ikusten zituzten jendetzaren babesa—. Hau ezin da alde batera utzi, eta, noski, eragin onuragarria du Indarra Poztasunaren Bidez bisitatzen ez diren antzoki pribatuetan .

1934. urtearen hasieran Siemens lantegian antzokietara egindako bisitei buruz egindako ikerketek behaketa hauek berretsi zituzten. Zifra batek edo bik erraz frogatzen dute hau: galdetutako gizonen % 87,6k eta emakumeen % 81,3k ez zuten inoiz operarik ikusi; galdetutako gizonen % 63,8k eta emakumeen % 74,2k ez zuten inoiz antzokirik bisitatu. Galdera hauek Siemens enpresan lan egiten zuten guztiei egin zitzaizkienez, pertsonen edo posizioen errespeturik gabe, zuzendaritik hasi eta laguntzaileraino, zuzen esan daiteke antzerki edo opera ekoizpenak ikusi zituzten langileak egoera ekonomiko hobea zuten langile taldeen artean zeudela.

Azken behaketek hainbat lantegitan emaitza zoriontsua erakusten dute: eskuzko langileak bereziki ondo ordezkatuta daude *Indarra Poztasun Bidez ekimenak* antolatutako jardueretan . Kultur hezkuntzako lan bat egiten ari da, eta horren ondorioak geroago ikusiko dira.

Berlinen bakarrik, zazpi antzokik eskaintzen dute esklusiboki edo gehienbat *Indarra Pozaren Bidez ikuskizuna;* Reich osoan zehar, batez beste, ikusle kopurua eskuragarri dauden eserlekuen % 60 eta % 70 artekoa den arren, *Indarra Pozaren Bidez* ikuskizunen antzerki-ekoizpenak , zorionez, beti agortzen dira askoz lehenago. Kalitate honetako babesletza ia ez da inoiz berdinduko...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Alemaniako antzoki pribatuak.

Duela urtebete aurkeztu ziren “Maisu Kontzertuek” eta bisitatzen ditugun “Ordu Musikalak” ere oso ezagunak dira. Alemaniako zuzendari ospetsuenek zuzentzen dituzten gure kontzertu bikainak, oro har, sarrerak agortzen dira hasi baino askoz lehenago. Kontzertuetan parte hartu duten orkestra ospetsuen artean, besteak beste, Berlingo Orkestra Filarmonikoa, Berlingo eskualdeko orkestra lokala (das Landesorchester Gau Berlin) eta Alemaniako Opera Etxeko orkestra daude. Beethovenen Bederatzigarren Sinfonia bi aldiz jo da aretoa beteta.

Museoetan, langileak orain arte erakunde burges bat ikusi du, printzipioz bisitatzen ez zuena. Guretzat ere zaila zenez langilea museo batera sartzea, milaka festa antolatu genituen. Baina horrez gain, artea fabrikara ekarri genuen lanen erakusketak eginez, eta erakusketa horiek eskala handian eta arrakasta handiagoarekin egin ziren Reich osoan. Alemaniako eskulangileekin izandako harremanak, gainera, inspirazio handia eskaintzen dio artistari garaiari egokitutako sorkuntza artistikorako.

Urte gutxiren buruan, fabrika handi guztiek erakusketa iraunkor bat antolatuko dute. Urtero milioika alemaniarrek alemaniar artisten lana goraipatu ahal izango dute. Beraz, lortu duguna da artista alemaniarra nazioko langile-masak elkartzen diren lekura joan dela, hau da, lantokira eta fabrikara; eta bere ahaleginagatik eta eskuzko langileari ekartzen dizkion altxor artistikoengatik, artista aberatski saritua dela eskuzko langilearekin eta makina-gelekin kontaktutik bere sorkuntza artistikoak jasotzen duen estimuluagatik.

Guztira, 25 milioi pertsonak parte hartu zuten gure 66.000 *Indarra Poztasunaren Bidez* ekitaldietan.
Gure film-furgonetekin Alemaniako herri bakartiak eta baso eta lur landugabeetan ezkutatutako txoko arraroak bisitatu ditugu, han dauden gure anaiei, behingoz, eguneko zama eta nekearen aldaketa bizia eta erlaxazioa emateko.

Baina gure jarduerak are gehiago luzatzen dira. Milaka eta milaka lantegitan, urte askotan zehar, zikinkeria txoko eta zirrikituetan pilatu da, eta inork ez zuen inoiz pentsatu lantokia edertzeaz. Jendea hain ohituta zegoen lan-leku zikin, itxi eta hezeetara, ezen normaltzat hartzen baitziren.

Horretan, ausardia eta energia berriarekin, *Lanean Edertasun* sailak esku hartu zuen. Haize fresko batek zeharkatu zituen fabrika guztiak eta leihoetako hautsa eta zikinkeria garbitu zituen, baita patioetako eta lantegien txoko guztietatik ere. 200 milioi marko baino gehiago gastatu zituzten kudeatzaileek, askotan lantegietako langileen laguntzarekin, Lanean Edertasun *sailaren* ekimenez gizakientzako egokia den lana egiteko. Lehen zabor eta hondakin zaharrak zeuden lekuan, gaur egun lorategi txikiak, berdeguneak, patio txukunak, kiroldegiak, lan-gela argitsuak eta aireztatuak, igerilekuak, komunak eta garbigelak daude. Azken bi urteotan ikustea atsegina den lantokiak sortu dira. Gaur egun arte, gutxi gorabehera 17.000 fabrika konpondu dira. Garrantzi handiagoa edo txikiagoa duten hobekuntza ugariez gain, honako hauek eraiki ziren: 4.314 jantoki eta gela komun lantegietako langileentzat; 1.580 apaingarri-lursail; 276 kiroldegi; eta 93 igerileku.

Gaur egun , *Indarra Poztasunaren Bidez* lantegietan egiten ari den lan honek automatikoki eragiten dio langile alemaniarraren etxeari. Lan egiteko leku eder eta garbi batera ohituta dagoen gizon batek etxe eder eta garbi batean bakarrik sentituko baita eroso.

Lantegietako lan-taldeen eraikuntza oso azkar aurrera doa. Ideia da ******ebook bihurgailua DEMO Watermarks******* soldatzea.

Machine Translated by Google

NSDAPeko kideak eta fabrika barruko bere adar-erakundeak, 18 eta 25 urte bitarteko langile onenekin batera, bloke sendo eta hautsiezin batean bildu ziren, krisi garaian ere, "zelula" eta "bloke" buruekin bat eginda, komunitatearen ideia bizirik mantentzeko.
Gainera, lan-talde hauek ohitura berriak sortu beharko lituzkete fabrikan, eta ikuskapenak eta komunitate-gauak bezalako ekitaldiak inspiratu beharko lituzkete.

Indarra Pozaren Bidez erakundearen antolaketari dagokionez , honako zifra hauek eman daitezke: *Indarra Pozaren Bidez* Komunitate Nazional Sozialista 32 eskualdetan, 771 barrutitan eta 15.051 tokiko taldetan banatuta dago, tokiko zaindari kopuru berdinarekin. Hauei lantegiko zaindariak gehitzen zaizkie, zeinen lana fabrikaren barruan dagoen, guztira 57.000. 75.000 kolaboratzaile horiek guztiek doan eskaintzen dizkiote beren zerbitzuak *Indarra Pozaren Bidez erakundeari.*

Strength Through Joy- k 2.547 soldatapeko funtzionario baino ez ditu enplegatzen.

Ekimen handi hau, lehen bi urteetan Alemaniako Lan Fronteak diruz lagundu behar izan zuena, aurten independentea izango dela espero dugu. Hau da agian daturik aipagarriena eta interesgarriena, batez ere kontuan hartzen badugu *Indarra Poztasunaren Bidez* mobilizatu eta zirkulazioan jarritako diru kopurua milioi bat Reichmark baino gehiago dela, Italiako Dopolavoroak ez duelarik maila horretara iritsi ere egin, eta Amerikako Aisialdi eta arratsaldeko antolaketak diru-laguntza handia behar duela; aldiz, ahalegin marxista guztietatik, zeinak —Alemania zaharrean, Errusia boltxebistan edo Mendebaldeko herrialde industrializatuetan— nonahi erabat huts egin baitute. Nazionalsozialismoa bide onetik doa.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Alemaniako neguko laguntza lanak

Max Hunger-ek idatzia

TAlderdi Nazional Sozialistak inauguratu eta nazio osoak espiritu handiz hartu duen Neguko Laguntza Lanak Hirugarren Reicheko erakunde aitortu bihurtu dira eta bedeinkapena milioika gizon, emakume eta haur behartsu, ahuldu eta gaixorentzat.

Estatuak, ekintza zuzenaren bidez, langabeziari aurre egiteko eta larritasuna gainditzeko dena egiten duen arren, lana eskala zabalean eskainiz, ez du oraindik denbora nahikorik izan lan egiteko prest dauden gizon-emakume gai guztientzat lana aurkitzeko, nahiz eta mundu mailako merkataritza-zailtasunen aurrean ia sinestezina den mirari bat lortu duen, hiru urteko epean langabetuen kopurua 7 milioitik 2 milioi baino gutxiagora murriztea. Baina, familia guztiek bezala, beti izango ditu bere pobreak bere artean.

Gizarte legeriak eta Laguntza Publikoak asko egin dute, eta egiten ari dira, arintzeko nahia, baina erakunde hauek ezin dute nahia guztiz ezabatzen.

Bizibide baliabideak muga-lerroaren azpitik dituzten guztiei laguntzeko sortu zen Neguko Laguntza Lana. Neguko Laguntza Lana ez da Laguntza Publikoa ordezkatzeko, bere helburu nagusia osatzea baizik.

Nazionalsozialismoak boterea hartu zuenean 1933ko urtarrilaren 30ean, Estatua aurkitu zuen, Dr. Goebbelsek honela deskribatu zuen: “hondakinen zelai bat”, kaos politiko bat, kutxa hutsak eta bosgarren gizonetik batek laguntza-laguntza jasotzen zuela.

Bihotz sendoak eta borondate burdina behar izan ziren aurreko gobernuek alferrik konpontzen saiatu ziren egoera ia etsigarri bati aurre egiteko. Arazo erraldoi hauei aurre egiteko modua historiaren kontua bihurtu da dagoeneko, baina betiko gogoratuko da politikari ausart eta eraikitzailearen adibide harrigarri gisa.

Ongizate Elkarte Nazional Sozialista handiaren nukleoa 1932ko udaberrian eratuta zegoen jada, baina bere benetako ekintza ez zen alderdia boterera iritsi arte hasi. Elkartearen lehen ekitaldi ofiziala 1933ko maiatzaren 6an egin zen, Führerraren aurrean, erakundearen buru izendatu zuten Hilgenfeldt komisario nagusiak Führerraren agindua ezagutarazi zuenean, Elkartea Reicheko alderdiaren barruko organo ofizial gisa onartzen zuena, ongizate publikoari eta laguntzari buruzko gai guztiak jorratzeko baimena zuena.

Elkartea lehen aldiz ekintzara deitu zuten Führerraren urtebetetzean, apirilaren 20an, langabetuei janari-paketeak banatzeaz arduratu zenean, eta maiatzaren 1ean, haurrentzako oporretarako funtserako lehen kaleko bilketa egin zuenean.

Urte bereko udan, Elkarteak Führerrak planifikatutako Neguko Laguntza antolatzeko ahalmen betearazleak jaso zituen, eta berehala hasi zen zeregin handiaren antolakuntza-prestaketekin. Irailaren 13an, Führerrak kanpaina hasi zuen, Alemanian inork ez zuela gosea edo hotza jasan behar neguan adieraziz, eta Goebbels doktoreak, bere agur-mezuan, esan zuen Neguko Laguntza Lan hau burutu behar zela...

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

imajina daitezkeen metodorik garbien eta duinenak, eta pobreekiko sinpatiaz, nazio osoak hileko lehen igandean "plater bakarreko gisatu" bat izan beharko lukeela eta ohiko afariaren kostuaren aldeak behartsuei laguntzeko eskaini. Neguko Laguntza Lana hasteko data urriaren 1a finkatu zen, eta irailaren 16an Hilgenfeldt Komisario Nagusia 36 laguntzaileko talde batekin joan zen Reichstag-eko eraikinean bere eskura jarritako bulegoetara.

1935eko abenduaren 11n emandako hitzaldi batean, Hilgenfeldtek berak esleitutako lanaren antolaketan izan zituen zailtasun batzuk deskribatzen ditu. Hasieratik argi zegoen proiektuaren arrakasta bilketa eta banaketarako makineria eraginkorra eraikitzearen eta nazio osoak bertan parte aktiboa hartzearen mende zegoela. Horregatik, epelak eta axolagabeak herritartasun sentimendu handiago batera bultzatu behar ziren eta berekoiak altruismo berri batera; alemaniar guztiei erakutsi behar zitzaien benetako adiskidetasuna auto-sakrifizioan eta elkarrekiko laguntzan oinarritzen zela. Führerrak, Neguko Laguntza Lana irekitzean, hau adierazi zuen: "Gosearen eta hotzaren aurkako ekintza handi hau lelo honen pean hasi behar da: Proletarioen nazioarteko elkartasuna guk hautsi dugu. Horren ordez, alemaniar herriaren batasun nazional bizia eraikiko dugu".

Hilgenfeldtek hasieratik konturatu zen erakundeak, eraginkorra izateko, malgua izan behar zuela beharrei erantzuteko orduan eta egokitu nahi zituen benetako beharren baldintza aldakorretara.

«Inork ez dezala gosea eta hotza jasan!» Hau izan zen Führerrak bere jarraitzaile fidagarriei ezarritako agindua.

Nola egin behar zen? 17 milioi pertsona inguru zaindu behar ziren: Alemaniako biztanleria osoaren ia herena. Lan ikaragarria, hain zuzen ere! Hala ere, Hilgenfeldt komisario nagusiak bazekien, lehenik eta behin, alderdiko 30.000 tokiko atalen lankidetza sutsuan fidatu zitekeela, baina bazekien, halaber, ezin zutela modu egokian funtzionatu aldez aurretik kontingentzia guztiak hartzen zituzten plan zehatzak ezarri ezean.

Horregatik, finantza, industria eta garraio adituen laguntza eskatu zuen, baita patata, irin eta ikatz merkataritzako adituen laguntza ere; baita ere, Eliza Misioetatik, Alemaniako Gurutze Gorritik, Larrialdi Teknikoen Gorputzeraino, baita "Adventistak" izeneko langile sutsu talde txikiraino ere. Laguntza publikoan trebatutako eta esperientziadun indar guztien eta ohorezko langile gisa laguntzeko prest eta borondatezkoen mobilizazio orokorra izan zen, alderdia eta gizarte maila edozein dela ere.

Alderdiaren tokiko sukurtsal guztiek laguntza osagarria behar zuten pertsona guztien izenak bildu eta gorde zituzten. Lana handitu ahala, Alderdi Sozialista Nazionalaren Ongizate Elkartearen atal berezi bat afiliatu zitzaion tokiko sukurtsal bakoitzari, non klase guztietako gizon-emakumeak elkarrekin lan egiten zuten helburu komun baten aldeko borondate bakarrarekin.

Laguntza antolatzerakoan, eremu desberdinen behar bereziak aztertu eta kontuan hartu behar ziren. Bizimodu ohiturak desberdinak zirenez barruti ezberdinetan, baita elikagaien arloan ere, eta eremu kaltetuak batez ere industria-gune dentsitate handikoekin bat zetozenez, Elkarteak neurriak hartu behar izan zituen eskakizun berezi horiei guztiei erantzuteko. Zailtasun horiek ondoen ilustratzen dira kasu zehatz batekin: Renania-Westfalia probintziako biztanleria, adibidez, patata horiak kontsumitzera ohituta dago; gauza bera gertatzen zen Essen eta Hamburgen; ondorioz, patata zuri eta gorri guztiak Alemaniako beste leku batzuetara bidali behar izan ziren, non gustuko ziren, batez ere Badenera.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Pataten bilketak eta banaketak izugarrizko zama eragin zien erakundearen baliabideei, biztanleriaren tokiko behar desberdinengatik. Bavariara, adibidez, patatei dagokienez autosufizientea den lurraldera, ia ez zen entregarik egin, Essen barrutirako, berriz, 1,45 milioi kilometroko kantitate gehigarria behar zen, eta Saxoniarako, berriz, 0,92 milioi kilometrokoa. Hornidura gehigarriak behar zituzten beste hiri eta barruti batzuen artean, Berlin, Alemania Erdialdea, Renania-Westfaliako industria-eremuak, Baden eta Württemberg-eko zenbait toki zeuden. 1933/34ko kanpainan, gutxi gorabehera 60.000 patata-kamioi bildu eta banatu ziren trenbideetan. Kopuru horretatik, Berlinek bakarrik 700-800 kamioi jasotzen zituen egunero. Banatutako hileko patata-errazioa biztanleria osoaren biztanleko 30 libera ingurukoa zen. Baina, biztanleriaren heren batek bakarrik jasotzen zuenez laguntza gehigarria, benetan lagundutako pertsonen bakoitzeko errazioa hilean 100 libera ingurukoa zen. Antzeko baldintzak zeuden erregaiaren beharrei eta banaketari dagokionez.

Barruti batzuetan egurra erretzen da batez ere, beste batzuetan belarra, ikatza edo lignito briketak. Jakina, labeak eta sukaldeak bereziki egokituta daude erabilitako erregaira. Beraz, kontuz ibili behar zen auzo bakoitzari beharrezko erregaia kantitate nahikoan hornitzeko. Etxe bakoitzerako baimendutako erregai kantitatea negu osoan gela bat berotzeko nahikoa zela kalkulatu zen. 3 edo 4 seme-alaba zituzten familiei negu osoan 2 gela berotzeko nahikoa ikatz eman zitzaien.

1933/34an behar zen erregai guztia garraiatzeko, 140.000 tren-bagoi inguru behar izan ziren, eta ikatz-kantitatea Alemanian erabilitako erregai-kantitate osoaren % 16 inguru izan zen. Neguan 2 seme-alaba zituen familia bati hornitutako ikatz-kantitatea 9 kilo inguru da, eta meatze-barrutietako etxe bakoitzak, non ikatza modu oparoagoan erretzen den, 22 kilo inguru jaso zituen aldi berean.

Ikatzaren banaketa tokiko ikatz-saltzaileek egiten dute. Laguntza jasotzeko eskubidea duten pertsonek kilo 1eko entrega-aginduak jasotzen dituzte. Aginduak ikatz-saltzaileari ematen zaizkio, eta honek ikatza entregatzen du garraioagatik kuota txiki bat ordainduta. Ordaindu ezin duten hartzaileek doan jasotzen dute entregatutako ikatza.

Ikatz-horniduraren magnitudearen ideia hobea emango du agian, azaltzen bada Saar arroko meatzariek 3 hilabeteko lana beharko luketela Neguko Laguntza Lanerako behar den ikatz-kopurua lortzeko.

Neguko Laguntzak oinetakoen eta arroparen hornidura ere barne hartzen du. Erabilitako materialaren luzerak arropak 5.000 miliako luzera osoa izango luke.

Patatez gain, beste elikagai batzuk ere banatzen dira: arroza, irina, kakaoa, esnea, gantzak, haragia, arraina eta beste jangai batzuk. Doako otorduak ere ematen dira, eta Gabonetan Gabonetako zuhaitzak gazteentzat. 1933/34an, 300.000 Gabonetako zuhaitz banatu ziren Berlinen bakarrik.

Hornigai erraldoi horiek guztiak erosteko beharrezkoak diren opariak biltzeko, hainbat modu hartu dira: estatu-funtzionario gorenek ere parte hartzen duten kaleko bilketak, ongintzako emanaldiak, gizarte-ekitaldiak, kaleko loteriak, hileroko "plater bakarreko gisatuaren" bilketak, janari-paketeen opariak, harpidetza publikoak, errentaren gaineko zerga bereziak, bilketa pribatuak, txapa-salmenta kalean, etab.

Antolakuntzaren zehaztasuna ondoen erakusten du “plater bakarreko” metodoak.
"gisatu" bildumak Berlinen egiten dira.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Berlin hiriak 125.000 etxe inguru ditu; etxe bakoitzeko biztanleen zerrenda bat prestatzen da, eta etxe bakoitzean familia edo maizter independente bakoitzari deitzen zaio eta dirua biltzen da. Ekarpena, ekarpena egiten duenaren baliabideen arabera, hark sartzen du zerrendan, eta ordu gutxiren buruan tokiko sukurtsalera itzultzen du bildutako diruarekin batera. Berlinen bakarrik, batez beste, 140.000 laguntzaile boluntario ari dira lanean Neguko Laguntza Lanetan.

Aipatu behar da, halaber, kaleetan saltzen diren okasio berezietan txapa eta opariak egiteak lana eta ogia eman ziela larrialdiko industria-eremuetako langabetu askori. 1933/34ko neguan, adibidez, 4 milioi markoko eskaerak egin zitzaizkien Bavariako basoko, Turingiako eta Saxoniako fabrikatzaileei, eta Ekialdeko Prusia ere, bere anbar-industriarekin, ez zen ahaztu. 1934/35erako eskaera horien balioa 5 milioi markora igo zen.

Laguntza hau pertsona guztiei ematen zaie, arraza edo nazionalitatea edozein dela ere.

1933/34an, adibidez, 69.336 atzerritarri eman zitzaien laguntza, eta horietatik 29.108 juduak ziren. Berlinen bakarrik, 13.818 judu eta 8.054 atzerritar zaintzen ari ziren Neguko Laguntza Lanak. Neguko Laguntza Lanerako bildutako diru-kopuru eta balio osoa hauek izan ziren:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Laguntza jaso dutenen kopurua honako hau izan zen:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Aipamen berezia merezi du nekazariek Neguko Laguntza Lanari emandako laguntza paregabeak. Zifra batzuek ilustratuko dute: 1933/34an, adibidez, Pommeraniak 841.477 kilo patata eman zituen.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******

Machine Translated by Google

Neguko Laguntza Lanetarako salgai guztiak Estatuko Trenbideek doan garraiatu zituzten. 1933/34 kanpainan, Estatuko Trenbideen ekarpena 14.672.957 Mks.-koa izan zen, eta garraioen pisu osoa 59.025.995 cwt-koa izan zen.

Neguko Laguntza Lanetan parte hartzen zuten ohorezko laguntzaileen kopurua batez beste milioi eta erdira iritsi zen urtero, eta erakunde honen administrazioan funtzionario, idazkari eta abar hauek enplegatzen ziren:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Administrazioaren kostu osoa diru-sarrera guztien % 1etik behera dago.

Adolf Hitler Führerrak eta Reichskanzlerrak, joan den maiatzaren 27an Hilgenfeldt komisario nagusia bere langile nagusiekin batera hartu zuenean, erakundeak egindako lanarekiko esker ona adierazi zuen, eta "Neguko Laguntza Lana gizarte-lanaren balentria historiko paregabea" dela esanez amaitu zuenean, benetako alemaniar ororen sentimendua adierazi besterik ez zuen egin, elkarrekiko borondate oneko eta sakrifizio pertsonaleko ahalegin nazional handi honi dagokionez.

******liburu elektronikoen bihurgailuaren DEMO Ur-markak*******